

ПОСТАНОВЛЕНІЯ

ОТНОСЯЩИЯСЯ КЪ ДѢЙСТВИЯМЪ

ГУБЕРНСКИХЪ ПРАВЛЕНІЙ И УѢЗДНЫХЪ НАЧАЛЬНИКОВЪ.

ВѢДОМСТВО ВНУТРЕННИХЪ ДѢЛЪ.

ЧАСТЬ II.

По Полицейскому Отдѣленію.

ТОМЪ V.

Полицейско-Таможенныя Постановленія.

PRZEPISY

ODNOSZĄCE SIĘ DO CZYNNOŚCI

RZĄDÓW GUBERNIALNYCH I NACZELNIKÓW POWIATOWYCH.

WYDZIAŁ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

CZEŚĆ II.

Wydział Policyjny.

ТОМЪ V.

Przepisy Policyjno-Celne.

1866.

ПОСТАНОВЛЕНІЯ

ОТНОСЯЩИЯСЯ КЪ ДѢЙСТВИЯМЪ

ГУБЕРНСКИХЪ ПРАВЛЕНІЙ

И

УѢЗДНЫХЪ НАЧАЛЬНИКОВЪ.

ВѢДОМСТВО ВНУТРЕННИХЪ ДѢЛЪ.

ЧАСТЬ II.

По Полицейскому Отдѣленію.

ТОМЪ V.

Полицейско-Таможенныя Постановленія.

PRZEPISY

ODNOSZĄCE SIĘ DO CZYNNOŚCI

RZĄDÓW GUBERNIALNYCH

I

NACZELNIKÓW POWIATOWYCH.

WYDZIAŁ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

CZEŚĆ II.

Wydział Policyjny.

ТОМ V.

Przepisy Policyjno-Celne.

1866.

299536 *ZM*

Drukowano z rozkazu NAJWYŻSZEGO.

Warszawa. — W Drukarni Jana Jaworskiego.

SPIS PRZEDMIOTOW

W CZĘŚCI NINIEJSZEJ ZAWARTYCH.

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
		CZĘŚĆ II PRZEPISY POLICYJNO-CELNE.			
1	—	Ustawa Celna dla Królestwa Polskiego. (Znajduje się oddzielnie drukowana).	5 (17) Listopada 1850 r.	NAJWYŻEJ zatwierdzona.	—
2	1	Polecenie względem wydawania dwa razy co-rocennie obwieszczenia, o używaniu broni przez straż graniczną.	16 (28) Stycznia 1851 r. Nr. 3344/1270.	Kommissya Rządowa Spraw We- wnętrznych i Ducho- wnych.	1
3	2	Objaśnienie jak postępować z towarami defraudowanymi ujętymi wewnątrz kraju.	7 (19) Marca 1851 roku Nr. 8,966.	Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.	5
4	3	Wskazanie z Ustawy Celnej obowiązków na Władze Administracyjno-Policyjne włożonych.	23 Marca (4 Kwie- tnia) 1851 r. Nr. 2830/6251.	Kommissya Rządowa Spraw We- wnętrznych i Ducho- wnych.	7

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
5	4	Zawiadomienie o zatwierdzeniu przez Namiestnika w Królestwie Instrukcyi pasportowej, z poleceniem stosowania się do niej.	11 (23) Maja 1851 r. Nr. 3,821.	Namiestnik Królestwa.	29
6	5	Objaśnienie jak postępować z obiektami tabacznymi zatrzymanymi wewnątrz kraju, które nie przedstawiają dowodów swego pochodzenia.	22 Maja (3 Czerwca 1851 r. N.36,079.	Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.	46
7	6	Rozporządzenie względem ułatwienia mieszkańcom północnych gmin Powiatu Maryampolskiego, stosunków z Prussami.	10 (22) Sierpnia 1851 r. Nr. 30215/7720.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	48
8	7	Rozporządzenie co do lokowania ubogich defraudantów podczas zostawania pod badaniem i co do utrzymania tychże.	6 (18) Września 1851 r. Nr. 7598/17709.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	49
9	8	Polecenie wyrugowania o sto werst od granicy żydów defraudantów, ze wskazaniem sposobu rugowania.	5 (17) Stycznia 1852 r. Nr. 22800/46322.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	52

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
10	9	Objaśnienie do kogo należy rozpoznawanie i decydowanie spraw osób obwinionych o potajemne przejście granicy, a zatrzymanych w obrębie 21 wiorstowym od granicy i poza tym obrębem.	15 (27) Stycznia 1852 r. Nr. 145/161.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	54
11	10	Objaśnienie, że rodziny defraudantów skazanych na wyrugowanie o 100 werst od granicy, jako też defraudanci tabacznicy, nie mają być rugowani, jeśli sami tego nie pragną.	29 Stycznia (10 Lutego 1852 r. Nr. 1937/4693.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	56
12	11	Rozporządzenie względem dawania pomocy przez Policję urzędnikom celnym.	12 (24) Czerwca 1852 r. Nr. 23832/11882.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	57
13	12	Rozporządzenie polecające Burmistrzom miast i Wójtom gmin, składanie Komorom deklaracji, przy przesyłce ujętych towarów defraudowanych.	27 Września (9 Października) 1852 r. Nr. 16076/32577.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	58

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
14	13	Rozporządzenie, jak w sprawach prowadzonych przez Władze Administracyjno-Policyjne mają być słuchani jako świadkowie, niższe stopnie straży granicznej.	28 Października (9 Listopada) 1852 r. Nr. 20019/40880.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	60
15	14	Rozporządzenie co do decydowania spraw o tajemne przejście granicy, osób za granicą ujętych i do Królestwa wydanych.	23 Maja (4 Czerwca) 1853 r. Nr. 5344/12145.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	61
16	15	Objaśnienie Art. 965 Ustawy Celnj.	19 (31) Sierpnia 1853 r. Nr. 11531/25360.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	63
17	16	Rozporządzenie objaśniające przepisy o aresztowaniu osób o defraudacyją obwinionych.	3 (15) Września 1853 r. Nr. 14947/32183.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	64

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
18	17	Informacja dla straży tabacznój i innych urzędników Skarbowych, jak winni postępować, mając wiadomość lub podejrzenie o defraudacyi, jak odbywać rewizyę po domach i handlach.	29 Września (11 Października 1853 r. N. 61,174.	Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.	67
19	18	Dalsze objaśnienie Art. 648 Ustawy Celnój, co do karania za potajemne przejście granicy.	1 (13) Października 1853 r. Nr. 38236/17903.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	70
20	19	Rozkaz aby Burmistrze i Wójci gmin troskliwie czuwali nad niedopuszczeniem defraudacyi w miasteczkach i osadach.	18 (30) Maja 1854 r. Nr. 18606/8541.	Dyrektor Główny Prezydujący w Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu.	73
21	20	Rozporządzenie dla urzędników policyjnych, jakie towary defraudowane ujęte, winni opieczętować.	11 (23) Września 1854 r. Nr. 14149/29087.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	74

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
22	21	Polecenie względem obowiązków Burmistrzów i Wójtów gmin, aby po dostawieniu im defraudowanych towarów, takowe niezwłocznie odsyłali na Komorę, donosząc o tém Wydziałowi Celnemu.	12 (24) Kwietnia 1855 r. Nr. 51072/25521.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	76
23	22	Cyrkularz objaśniający Naczelników Powiatowych, Burmistrzów i Wójtów, jak postępować z karami kontrawencyi stemplowej.	1 (13) Czerwca 1855 r. N.28,601.	Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.	78
24	23	Rozporządzenie co do rewizyi po domach i handlach w miastach, przez Władze Policyjne i dodawania pomocy Straży Administracyi dochodów Skarbowych tabaczných.	3 (15) Grudnia 1856 r. Nr. 19930/41176.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	79
25	24	Objaśnienie Art. 952 i 953 Ustawy Celnéj, że osoby zostające w służbie, przy donoszeniu o kontrabandzie, nie są uwolnione od składania przepisanej kaucyi.	26 Lutego (10 Marca) 1857 r. Nr. 807/1963.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	83

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
26	25	Dodatkowy przepis co do postępowania policyi, z zatrzymaniami przez nią lub dostawionemi towarami defraudowanemi.	16 (28) Sierpnia 1857 r. Nr. 12340/25147.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	84
27	26	Rozporządzenie aby Władze Policyjne w przedstawieniach o wydanie właścicielom zatrzymanych towarów, należyście ocechowanych, wyszczególniały nazwiska fabrykantów, od których rzeczzone towary pochodzą.	24 Sierpnia (5 Września) 1857 r. Nr. 26326/13012.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	86
28	27	Ustanowienie kary na handlujących nieprawnie towarami krajowemi po wsiach.	12 (24) Lutego 1858 r. N.68,704.	Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.	87
29	28	Rozporządzenie względem rugowania od granicy defraudantów.	4 (16) Września 1858 r. Nr. 25499/12611.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	89
30	29	Rozporządzenie aby Komory osobach przybyłych z zagranicy, składały wykazy Naczelnikom Żandarmeryi,	8 (20) Listopada 1858 r. Nr. 40579/20307.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	94

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
31	—	zamiast Rządowi Gubernialnym i Naczelnikom Powiatu. Sprostowanie tekstu polskiego ustępu 2 Art. 915 Ustawy Celnój. (Zamieszczone w Tomie 52 <i>Dzien. Praw Król. Pol.</i> na stronie 385).	3 (15) Kwietnia 1859 r.	Rada Administracyjna Królestwa.	—
32	30	Ograniczenie sprzedaży na Komorach jadowitych substancyj oraz farb.	19 (31) Maja 1859 r. Nr. 1256/12185.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	95
33	31	Ostrzeżenie o odpowiedzialności Władz Policyjnych za niedanie pomocy służbie celnej.	9 (21) Września 1859 r. Nr. 32192/16406.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	97
34	32	Ograniczenia co do poszukiwania towarów defraudowanych, w domach służbie Bożej poświęconych.	13 (25) Maja 1860 r. Nr. 7329/14326.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	98

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
35	33	Rozporządzenie co do ogłaszania decyzji Komór i Przykomórków, w sprawach defraudacyjnych, oraz doręczania przez władzę policyjną awizacyj osobom wezwanym.	29 Lutego (12 Marca) 1860 r. Nr. 46858/24062.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	99
36	34	Przepisy o składaniu kaucyi lub poręczenia, na zabezpieczenie kary pieniężnej w sprawach fiskalnych, do winnych zaregulowanėj.	3 (15) Listopada 1860 r. Nr. 12998/25197.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	101
37	35	Rozporządzenie o rozciąganiu dozoru nad podejrzanemi o defraudacyę lub posiadanie broni, i aby władze policyjne oraz rządcy dóbr rządowych lub prywatnych, odbywali rewizyę u tychże podejrzanych.	30 Czerwca (12 Lipca) 1861 r. Nr. 21142/12669.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych.	104
38	36	Rozporządzenie zabraniające wszelkich wyłączeń służących różnym miejscom i osobom do sprowadzania towarów bez opłaty cła.	22 Lutego 6 Marca 1862 r. N. 1,326.	Wydział Celny przy Kancellaryi Namiestnika w Królestwie.	106

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
39	37	Zakaz przywożenia do Królestwa, wszelkiego rodzaju broni.	2 Maja 1863 r. Nr. 5,559.	Rozkaz NAJWYŻSZY.	107
40	—	Rozporządzenie co do cechowania płótna włościańskiego i kontrolowania onego w obrocie handlowym. (Zamieszczone w Zbiorze przepisów o przemyśle, w Oddziale Komisyyi Rządowej Spraw Wewnętrznych w Tomie I na str. 667 i 677).	16 (28) Listopada 1862 r. Nr. 9,321, 26 Stycznia (7 Lutego 1863 r. Nr. 36059/9285.	Wydział Celny przy Kancellaryi Namiestnika w Królestwie.	—
41	38	Zawiadomienie o zwinięciu Wydziału Celnego przy Kancellaryi Namiestnika w Królestwie.	31 Lipca (12 Sierpnia) 1864 r. Nr. 18351/11036.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych.	108
42	39	Objaśnienie, że Władze policyjne odsyłając towary defraudowane na Komory, obowiązane o tém donosić niezwłocznie Naczelnikowi Celnego Okręgu.	5 (17) Lutego 1865 r. Nr. 3851/1744.	Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych.	110
43	40	Rozporządzenie jak postępować z defraudantami choremi skazanemi na zamknięcie w areszcie w zamian kary pieniężnej.	10 (22) Września 1865 r.	Rada Administracyjna Królestwa.	111

Numer bieżący rozporządzeń.	Numer, pod którym rozporządzenie zamieszczone w niniejszym Zbiorze.	T R E Ś Ć.	Data i Numer.	Wymienienie Władzy wydającej rozporządzenie.	Stronica.
44	41	NAJWYŻSZY rozkaz co do zatrzymywania towarów w obrębie 50 werstowym od granicy, gdy nie ma dowodu z opłaty cła, oraz na kolei stacyi Maurucie.	1 (13) Grudnia 1865 r. Nr. 40838/9667.	NAJWYŻSZY Rozkaz.	115
45	42	Zmiana Artykułu 1 do 23 Tomu VI Zbioru praw wydanych w r. 1857 o Komorach Celnych.	19 (31) Stycznia 1866 r. Nr. 318/1026.	NAJWYŻSZY Ukaz.	116
46	43	Rozporządzenie pozwalające każdemu bez świadectwa handlowego sprowadzać z zagranicy na własną potrzebę towary, na swoje imię, za opłatą cła zwyczajnego.	26 Kwie- tnia (8 Maja 1866 r.	Rada Admi- nistracyjna Królestwa.	122

N° 1.

Polecenie względem wydawania dwa razy, corocznie, obwieszczenia o używaniu broni przez straż graniczną.

(d. 16 (28) Stycznia 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

W pnieku 261 Ustawy Celnéj od d. 1 (13) Stycznia 1851 r. obowiązującej, postanowiono: że przepisy Oddziału V o użyciu broni przez straż graniczną, będą w polskim i rosyjskim języku wydrukowane i wywieszane w miejscach publicznych w powiatach nadgranicznych, i z polecenia miejscowej Władzy odczytywane mieszkańcom nadgranicznym.

W rozwinięciu powyższego punktu Ustawy, Kommissya Rządowa poleca Rządowi Gubernialnemu co następuje:

1. Natychmiast za odebraniem niniejszego, zarządzić wydrukowanie załączającego się tu wyciągu z Oddziału V Ustawy Celnéj, o użyciu broni palnéj przez straż graniczną, od punktu 254 do 260 włącznie, w tekście rosyjskim i polskim.

2. Wydrukowanie ma być uskutecznione w takiej liczbie egzemplarzy, ażeby we wszystkich urzędach t. j. Naczelników Powiatowych, Burmistrzów i Wójtów Gmin w powiatach nadgranicznych od strony Pruss i Austrii, i oprócz tego, w każdym z celniejszych zakładów publicznych miast i wsiów tychże powiatów, jako to: oberżach, domach zajezdnych, i karczmach,

wywieszony był drukowany egzemplarz w miejscu widoczném, w ten sposób, jak to rozporządzeniem Kommissyi Rządowej z d. 19 (31) Lipca 1845 r. N° 28,491/14,509 o wywieszeniu przepisów policyjnych z ustawy o wyrobie i sprzedaży wódki, wskazaném zostało.

Niezależnie od powyższego środka, Rząd Gubernialny zarządzi, ażeby w myśl postanowienia Rady Administracyjnej z dnia 25 Września (7 Października) 1836 r., o porządku ogłaszania rozporządzeń przez zwierzchności miejskie i wiejskie, przepisy dołączone, zostały przez dzienniki gubernialne ogłoszone, a następnie przez proboszczów parafialnych z ambon po kościołach ludowi na nabożeństwo zgromadzonemu odczytane, przez Burmistrzów i Wójtów gmin, mieszkańcom ich respective gmin, przynajmniej dwa razy rok rocznie wówczas ogłaszane, gdy ci zgromadzać się będą na jarmarki lub odpusty.

O wykonaniu niniejszego rozporządzenia Rząd Gubernialny Kommissyi Rządowej złoży raport.

w Warszawie, d. 16 (28 Stycznia) 1851 r.

N° 3,344/1,270.

Приложение къ N° 1-му.

Правила постановленныя въ Высочайше утвержденномъ 5 (17) Ноябра 1850 г. таможенномъ уставѣ, для Царства Польскаго, объ употребленіи пограничною стражею оружія.

254. Какъ чины пограничной стражи, находясь на постахъ своихъ, или въ разъѣздахъ по должности исполняютъ обязанности карауловъ, то всякій долженствуетъ ихъ почитать

такowymi; и по требованію ихъ останавливаться; если же кто намѣреваясь уйги за границу, или пройти въ Царство Польское незаконными путями и способами, бывъ дважды окликанъ съ угроженіемъ, сего не исполнить: то чины пограничной стражи, догнавъ его удерживаютъ силою и въ случаѣ сопротивленія, могутъ при необходимости, употреблять оружіе.

255. Если во время службы, кто изъ чиновъ пограничной стражи, примѣтитъ скопище вооруженное, или имѣющее съ собою хотя не оружіе, но вещи могущія причинить увѣчіе, также если люди приготовляются переправиться изъ заграницы, то онъ долженъ ихъ окликать, и буде не удалятся, то не ожидая, пока нападутъ на него превосходною силою, можетъ по нимъ сдѣлать выстрѣлъ; въ случаѣ же дѣйствительнаго нападенія, для отбитія товаровъ, или лично на чиновъ пограничной стражи, хотябы съ однимъ намѣреніемъ, причинить имъ побои, чины пограничной стражи, могутъ употреблять какъ холодное такъ и огнестрѣльное оружіе, съ возможною однако умѣренностію, и если во всѣхъ сихъ случаяхъ, кого убіютъ, или ранятъ, свободны отъ всякаго наказанія, а сопротивлявшіеся или нападавшіе, наказываются по всей строгости законовъ.

256. Буде чины пограничной стражи, въ случаяхъ необходимости, предшедшими статьями определенныхъ, кого либо убіютъ, или ранятъ, то обязаны донести о семъ немедленно: пижніе чины Надзирателю своей дистанціи, а сей, никакъ не позже 24-хъ часовъ, ротному Командиру, который также безъ малѣйшаго замедленія, увѣдомляетъ о семъ Судъ того округа, въ коемъ происшествіе случилось, для назначенія Члена къ производству слѣдствія, а равно и Уѣзднаго Начальника для назначенія врача. Сін лица, вмѣстѣ съ ротнымъ командиромъ отправляются на мѣсто для освидѣтельствованія раненаго, или убитаго, и для произведенія подлежащаго изслѣдованія, которое потомъ представляется въ Таможенное Отдѣленіе, при Канцеляріи Намѣстника состоящее.

257. Кто изъ Надзирателей дистанціи, получивъ извѣстіе объ учиненномъ убійствѣ, или нанесенной ранѣ не объявитъ

о семъ надлежащему Начальству въ опредѣленный 256-ю статью срокъ, тотъ за сіе подвергается взысканію, или наказанію опредѣленному Уложеніемъ о наказаніяхъ въ Имперіи въ статьѣ 938-й.

258. Если по изслѣдованію доказано будетъ, что чины пограничной стражи ранившіе, или убившіе кого либо при отправленіи должности своей, при такомъ случаѣ не отступили отъ вышеизложенныхъ правилъ и сами не подали повода къ сему произшествію, то они освобождаются отъ Суда и наказанія.

259. Если чины пограничной стражи при отправленіи своей должности, отступивъ отъ правилъ въ статьяхъ 254 и 255 предписанныхъ, употребятъ безъ нужды или преждевременно силу и оружіе, и при семъ случаѣ кого нибудь убьютъ, изувѣчатъ или ранятъ, то за сіе они подвергаются отвѣтственности по Уложенію Царства Польскаго о наказаніяхъ.

260. Если не будетъ ясно обнаружена точная невинность чиновъ пограничной стражи въ непужномъ или неумѣренномъ употребленіи оружія, то Судъ по усмотрѣнію своему и обстоятельствомъ дѣла, подвергаетъ ихъ легчайшимъ наказаніямъ изъ опредѣленныхъ за то въ Уложеніи Царства Польскаго о наказаніяхъ, руководствуясь инструкціею изданною 28 Ноября (10 Декабря) 1847 г. Намѣстникомъ для Судовъ Царства. —

N° 2.

Objaśnienie, jak postępować z towarami defraudowanemi
ujętemi wewnątrz kraju.

(d. 7 (19) Marca 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA PRZYCHODÓW I SKARBU.

Raportem z dnia 13 (25) Stycznia r. b. N° 3,985, donosząc o ujęciu towarów defraudowanych w Leśnictwie Rajgród, w punkcie zwanym Wielkie Grzędy od strony Rossyi, które do policyi w Augustowie odstawione zostały, Rząd Gubernialny, ze względu, jakoby nowa Ustawa nie wskazywała, jak z podobnego rodzaju towarami, wewnątrz kraju zatrzymywanemi, Urzędy Policyjne postępować mają, uprasza o udzielenie w tym względzie objaśnienia, dla poinformowania następnie pomienionych Urzędów.

W załatwieniu raportu tego Kommissya Rządowa oznajmia Rządowi Gubernialemu: że właśnie Ustawa Celna od dnia 1 (13) Stycznia r. b. obowiązująca, dokładnie i szczegółowo przepisuje pravidła postępowania w razie ujęcia towarów defraudowanych wewnątrz kraju; mianowicie też art. 935 wskazuje: że towary zatrzymane po za obrębem 21 wiorstowym od granicy, czy to z defraudantem lub bez, winny być dostawione do Burmistrza najbliższego miasta, gdzie w myśl art. 956 Burmistrz dopełniwszy rewizyę i opis onychże w myśl art. 957, 958 i 963 wskazanym, odeśle je następnie w myśl art. 965 do najbliższej komory.

Pierwsze badanie, czy defraudant będzie wiadomy lub nie, stosownie do art 967 i 974 Ustawy, dopełnione być winno przez Burmistrza, do którego towary dostawiono, sposób zaś w jakim to wykonać należy i następne postępowanie, wskazują dokładnie przepisy w Oddziale 4, Rozdziale 2, Ustawy Celnéj zawarte, tudzież art. 924 i 927 Oddziału I, w tymże rozdziale.

Co się tycze zapytania Rządu Gubernialnego, jak postępować należy w razie, gdy łącznie z towarami ujęte będą objekta tabaczne, Kommissya Rządowa kwestyą w tym względzie zbyteczną uważa, wiadomo bowiem Rządowi Gubernialnemu z Reskryptu z dnia 11 (23) Stycznia r. b. N° 3,711: że rozpoznawanie spraw tabacznych, tylko o defraudacye z Rossyi do Polski, i o bezprawne plantacye, pozostawione jest i nadal Rządowi Gubernialnemu i Kommissyi Rządowéj; rozpoznawanie zaś spraw o defraudacye tytoniów i tabak z Pruss przed dniem 1 (13) Stycznia r. b. spełnione, oddaném zostało oddzielnym władzom. Z obiektami przeto tabaczniemi, czy to oddzielnie lub razem z towarami z Pruss przemycionemi i w kraju tutejszym ujętemi postępować należy tak, jak z innemi towarami, wedle zasad w przywiedzionych poniżej artykułach Ustawy Celnéj wskazanych.

w Warszawie, d. 7 (19) Marca 1851 r.

N° 8,966.

N° 3.

Wskazanie z Ustawy Celnéj obowiązków na Władze Administracyjno-Policyjne włożonych.

(d. 23 Marca (4 Kwietnia) 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

NAJWYŻÉJ zatwierdzoną Ustawą Celną dla Królestwa Polskiego w d. 5 Listopada r. z. włożone zostały na władze administracyjno-policyjne, a w szczególności na Burmistrzów i Wójtów Gmin, różne ważne obowiązki, związek ze służbą celną mające.

Rzeczona Ustawa wprowadzoną została już w wykonanie od dnia 1 (13) Stycznia r. b., dotąd jednak nie jest objętą Dziennikiem Praw, Władze więc Administracyjno-Policyjne nie posiadają żadnej wiadomości o obowiązkach na nich tąż Ustawą włożonych.

Dla śpiesznego zaradzenia temu, Kommissya Rządowa w wykonaniu rozkazu JO. Księcia Namiestnika Królestwa z dnia 6 (18) Lutego r. b. N° 194, przesyłając Rządowi Gubernialnemu wyciąg z Ustawy Celnéj tych przepisów, które w ścisłym są związku z czynnościami władz administracyjno-policyjnych, poleca: ażeby takowe niezwłocznie przez Dziennik Gubernialny obwieścił, wszystkim władzom administracyjno-policyjnym rozesłał, i ściśle stosowanie się do tychże przepisów zalecił.

w Warszawie, d. 23 Marca (4 Kwietnia) 1851 r.

N° 2,830/6,251.

Anneks do N^{tu} 3-go.

Wyciąg przepisów z Ustawy Celnéj dla Królestwa Polskiego przez NAJJAŚNIEJSZEGO PANA pod dniem 5 Listopada 1850 r. zatwierdzonej, mających związek z służbą i obowiązkami władz administracyjno-policyjnych.

30. W celu zapobieżenia przemycania towarów przez granicę, na władze miejscowe wkłada się obowiązek ścisłego przestrzegania, aby na przyszłość żadne zabudowania dawne nie były przestawiane ani téż nowo wznoszone na samym szlaku granicznym, lecz w pewnej od niego odległości, dla zostawienia wolnego po granicy przejazdu, niemniej, aby pravidła względem zostawienia szlaku granicznego niezajętym, były stosowane do ról, ogrodów dotykających granicy, a to w celu, iżby z czasem szlak graniczny przyprowadzony został do należytego stanu, bez zbytecznego uciążenia mieszkańców.

185. Żadna Władza, bądź cywilna bądź wojskowa w Królestwie Polskiem, nie może wydawać żadnych bezpośrednich rozporządzeń służby celnéj dotyczących, prócz Namiestnika, którego rozkazy, jako Głównego Naczelnika kraju, wykonywane być winny przez Urzędy Celne w Królestwie z wszelką ścisłością.

186. Wezwaniom miejscowych cywilnych i wojskowych władz, których spełnienie nie przechodzi atrybucyi Komór, téż Komory czynią zadosyć i donoszą o tém każdy raz Naczelnikowi Okręgu i Departamentowi handlu zewnętrznego.

187. Naczelnicy Okręgów mocni są znosić się z cywilnemi i wojskowemi miejscowemi władzami, dla zasiągnięcia potrzebnych wiadomości lub współdziałania.

188. Jeżeli w czasie nieobecności Naczelnika Okręgu, w czynnościach Komory niecierpiących zwłoki, zajdzie potrzeba

odniesienia się do jakiego Rządu Gubernialnego, albo Naczelnika Gubernii, wówczas Komora, mocna jest odnosić się do Gubernatorów i Rządów Gubernialnych w sposobie przedstawienia, do innych zaś Urzędów przez odezwy i żądać od nich bezwzględniego współdziałania.

189. W jednym tylko wypadku Urzędnikom celnym dozwala się żądać od Władz miejscowych albo Komendy wojskowej, pomocy, to jest, jeżeli przy wykonywaniu swoich obowiązków doznają wyraźnego oporu lub nieuległości. Wszelkiej samowładności zabrania się surowo.

190. Naczelnicy Wojenni, Rządy Gubernialne, Gubernatorowie Wojenni i Cywilni, Urzędnicy Władz Policyjnych miejskich i wiejskich, obowiązani są służbie celnej nieść pomoc, na pierwsze wezwanie albo przedstawienie, pod skutkami odpowiedzialności art. 354 i 356 Kodeksu Kar Królestwa Polskiego zagrożonej.

216. Naczelnicy Okręgowi czuwają nad utrzymaniem budowli celnych i domów straży granicznej w zupełnie dobrym stanie, znosić się będą z Rządami Gubernialnymi raz jeden do roku przy końcu zimy, albo na początku wiosny, a względem sprawdzenia robót ukończonych, (szczególniej tych, które wykonane zostały po za obrębem miasta gubernialnego) podobnie raz do roku przy końcu Września. Od prawidła tego co do terminów, wyjmują się tylko wypadki nadzwyczajne. Koszta podróży zwracane będą Budowniczym Rządów Gubernialnych, albo Officerom z korpusów Inżynierów Kommunikacyj Lądowych i Wodnych, delegowanym do budowy od Wydziału Celnego zależącej, z funduszu jaki na budowę albo reperację jest przeznaczony, o czém za każdą razą należy Departamentowi donosić.

254. Należący do straży granicznej, znajdując się na swoich stanowiskach lub na objazdach, pełnią z urzędu obowiązek szyldwachów, wszyscy zatem za takich (szyldwachów) od każdego uważani być winni i na ich wezwanie każdy zatrzymać się jest obowiązany. Ludzi usiłujących uciec za granicę albo przekraść się do Królestwa drogą lub sposobem zakazanym,

którzyby na dwukrotne zawołanie straży, z zagrożeniem połączone, nie zatrzymali się, straż graniczna dościga i zatrzymuje przemocą, a w razie doznanego oporu, może użyć przeciw nim broni, jeśli tego konieczna potrzeba wymagać będzie.

255. Kto z należących do straży granicznej w czasie odbywanej służby dostrzeże bandę zaopatrzoną w broń lub inne przedmioty mogące zadać kalectwo, lub téż ludzi przygotowujących się do przeprawiania się z zagranicy, winien zawołać na nich, a jeżeli się nie oddałą, nie czekając aż go napadną w sile przemagającej, mocen jest do nich strzelić. W razie zaś gwałtownego napadu w celu odbicia towaru, lub téż napadu na osoby należące do straży granicznej, chociażby tylko w celu ich pobicia, należący do straży mogą użyć broni tak siecznej jak palnej, z wszelkiem jednakże możliwem umiarkowaniem, a jeżeli w takiem zdarzeniu kogo zabiją albo zranią, karze nie ulegają. Opierający się zaś lub napadający, ukarani zostaną podług całej surowości prawa.

256. Jeżeli straż graniczna w przypadkach nieuchronnej potrzeby w powyższym artykule wspomnionych, kogokolwiek zabije lub zrani, w takim razie strażnicy niższych stopni o następnym wypadku natychmiast donoszą Nadstrażnikowi swojego Dystansu, ten zaś, najpóźniej w przeciągu 24 godzin Dowódzcy kompanii, który znowu bez żadnej zwłoki ezasu zawiadamia Sąd właściwego Okręgu, z wezwaniem o delegowanie członka sądowego na śledztwo, a Naczelnika Powiatu o wyznaczenie Lekarza. Delegowani wspólnie z Dowódcą kompanii zjeżdżają na grunt dla sporządzenia obdukcji i sekcji, i wyrowadzenia śledztwa przepisany porządkiem, a następnie całe śledztwo przedstawiają Wydziałowi Celnemu Kancellaryi Namiestnika.

257. Nadstrażnik dystansu, który powziąwszy wiadomość, o zabiciu lub zranieniu kogo, nie doniesie o tém właściwej Władzy, w terminie w artykule poprzednim zakreślonym, ulegnie jednej z kar oznaczonych w art. 938 Kodeksu kar Cesarstwa.

258. Gdy z wyprowadzonego śledztwa okaże się, że straż graniczna przy zadaniu komu rany lub odjęcia życia w czasie pełnionej służby, nie odstąpiła od przepisów wyżej wyłuszczo-nych i do zaszłego wypadku sama nie dała powodu, wolną będzie od sądowej odpowiedzialności i kary.

259. Kto z należących do straży granicznej, w czasie pełnionej służby uchybiając przeciwko przepisom w art. 254 i 255 objętym, bez potrzeby lub zawczasie użyje siły i broni i w tém zdarzeniu kogo zabije, o kalectwo przyprawi lub rani, ten ulegnie odpowiedzialności podług Kodeksu karnego Królestwa Polskiego.

260. Jeżeli zupełna niewinność należących do straży granicznej, w zarzucie niepotrzebnego lub nieumiarkowanego użycia broni, udowodniona nie zostanie, Sąd podług uznania swego i okoliczności sprawy, wymierzy na nich lżejszą w stopniach karę, z oznaczonych na to kar w Kodeksie Królestwa, stosując się do instrukcyi wydanej przez Namiestnika dnia 28 Listopada (10 Grudnia) r. 1847 dla Sądów Królestwa.

446. Jeżeli przy rewizyi wykryje się, że towar uległ uszkodzeniu i do użycia jest niezdatny, lub zdrowiu szkodliwy; należy, nie pobierając od niego cła wchodowego, towar zniszczyć, za zniesieniem się z miejscową Władzą Policyjną pod bacznym dozorem Komory, gdy właściciele, albo od nich umocowani, których o powodach wymagających zniszczenia uprzedzić należy, sami na to zezwolą i zezwolenie podpiszą.

447. W razie twierdzenia właścicieli lub ich umocowanych, że tego rodzaju towary zdatne są do użytku i zdrowiu nieszkodliwe, należy, towary niedające się uważać zdrowiu za szkodliwe, oclić na zasadzie przepisów; towary zaś należące do przedmiotów kosmetycznych, wody mineralne, artykuły żywności i niemające należytej dobroci, albo podejrzane o zepsucie i fałszowanie, trunki, równie jak i inne towary uważane za szkodliwe, należy przesyłać fizykom albo najbliższemu Urzędowi Lekarskiemu w próbkach, lub gdyby próbki nie były dostateczne do rozpoznania szkodliwości towarów, w więk-

szych ilościach pod pieczęcią Komory i na koszt właściciela, który również swoim kosztem dostawi napowrót na Komorę zbywającą do wypróbowania w Fizykacie lub Urzędzie Lekarskim, ilość towaru.

448. Towar uznany przez Fizyka lub Urząd Lekarski za kwalifikujący się do zniszczenia, Komora winna natychmiast zniszczyć, za zniesieniem się z Władzą policyjną. Towar uznany za nieszkodliwy wydać należy właścicielowi w porządku przepisany.

449. Po zniszczeniu towarów niezdatnych do użycia albo szkodliwych, Komory żądać mają od Urzędników policyjnych, obecnych przy zniszczeniu towarów, poświadczenia na dowodach celnych, kiedy i w jaki sposób zniszczenie towaru nastąpiło; obecni przy tém Urzędnicy celni, powinni na tychże dowodach zaznaczyć, iż się przy zniszczeniu towarów znajdowali.

567. Furmani lub prowadzący towar, odsyłani do oclenia z Komor wchodowych do składowych, nieodzwornie są obowiązani mieć zawsze przy transporcie list konwojowy, w razie zaś bowiem nieokazania go, chociażby u beczek, skrzyń, pak i innych collis z towarami plomby znajdowały się, Władza policyjna miejska lub wiejska, powinny transport zatrzymać i odesłać pod swoim konwojem, bez najmniejszej zwłoki na koszt właścicieli do Komory Składowej, do której towar, według wskazania prowadzącego będzie przeznaczonym, ściśle bacząc na zachowanie całości collis i plomb. O każdym w podobny sposób zatrzymaniu transportu, miejscowe Władze policyjne mają bezzwłocznie donosić Gubernatorom Cywilnym, z wyszczególnieniem znalezionej liczby collis, plomb do nich przyłożonych, tudzież której Komory są plomby, niemniej nazwiska prowadzących transport, nazwiska właścicieli lub adressantów towarów, podług wskazania wekturantów, tudzież do której Komory Składowej towar był zadeklarowany i odesłany; Gubernatorowie zaś o wszystkich tych szczegółach bezzwłocznie doniosą Ministrowi Finansów.

569. Prowadzący towar, który w drodze napotka przeszkodę, dalej jechać mu niedozwalającą, powinien dla uniknięcia odpowiedzialności, za nieodstawienie towarów do Komory Składowej w terminie listem konwojowym zakreślonym, oznajmić to Komorze gdzie też w miejscu znajduje się, a jeżeli nie ma Komory, Władzy policyjnej najbliższego miasta, która zaznaczy na liście konwojowym czas zgłoszenia się prowadzącego towar, jaką przywiódł przyczynę na usprawiedliwienie się, że jechać dalej nie może i czyli usprawiedliwienie to jest rzetelne.

Świadczenia osób prywatnych, w miejsce świadectw przepisanych od Komór albo Władz policyjnych, nie będą przyjmowane.

584. Właścicielowi collis z towarem, który w drodze z Komory Wchodowej do Składowej spłonie lub zatonie, należy bez pobierania cła i kary, zwrócić kaucyę lub poręczenie, jeżeli to świadectwem Władzy policyjnej miejsca gdzie towar spłonął lub zatonął, udowodni.

783. Transporta towarów tranzytowych powinny być sprawdzane w miastach wskazanych w wykazie dróg tranzytowych, w Cesarstwie przez Policmejstrów albo Gorodniczych, (a w Królestwie Polskiem przez Prezydentów miast) wspólnie z Członkami Magistratów. Wzmiankę o sprawdzeniu transportu ci Urzędnicy obowiązani są zamieścić na listach konwojowych.

784. Sprawdzenie polega na dokładnem lecz jak najrychlejszém obejrzeniu plomb do pak przyłożonych, jakoteż samychże pak, a skoro zgodnemi się okażą z listem konwojowym, należy to niezwłocznie na liście rzeczonym poświadczyć i transport niebawem w dalszą puścić drogę.

785. Dopuszczający się zwłoki w sprawdzeniu transportów, ulegną karze na korzyść właściciela po 2 ruble od każdego wozu na dobę, jeżeli collis w należytych stanic znelezione zostaną.

786. Jeżeli przy sprawdzeniu transportu odkryje się, że osznurowanie i plomby na ambalażach uszkodzone zostały tak dalece, iż towar mógł być z paki wyjęty, wówczas Policmejster

lub Gorodniczy w Cesarstwie (a Prezydent w Królestwie) wspólnie z Członkiem Magistratu powinni sporządzić oddzielne świadectwo rewizyjne, objaśniając w niem dostrzeżone uszkodzenie, jak również zeznania wekturantów o powodach z jakich nastąpić mogło.

787. Świadectwo rzeczzone dołączyć należy do listu konwojowego, z adnotacją na témże o jego dołączeniu, uszkodzone zaś collis winny być opieczętowane przez Policmejstra lub Gorodniczego, (a w Królestwie przez Prezydenta) wspólnie z Członkiem Magistratu

788. Następnie cały transport puszczone być winien w dalszą drogę do miejsca przeznaczenia, a sprawdzający obowiązani są przesłać niezwłocznie pocztą, tak wchodowej jak wychodowej Komorze, po jednej kopii załączonego do listu konwojowego świadectwa.

789. Jeżeli przy sprawdzeniu transportów w ciągu drogi, prowadzący oświadczą, iż list konwojowy przypadkowo zagubili, plomby jednak tranzytowe okażą się w całości, Policmejster lub Gorodniczy, (a w Królestwie Polskiem Prezydent) wspólnie z Członkiem Magistratu, powinni sporządzić spis wszystkich collis z towarami, doręczyć go prowadzącemu i jednocześnie przesłać także spisy Komorze wchodowej i Komorze do której towar ma przeznaczenie.

792. Jeżeli wekturanci wskazanym dla tranzytu traktem jechać nie będą mogli, lub napotykać w transporcie jakie bądź przeszkody, powinni o tém oznajmić Policmejstrowi lub Gorodniczemu, (a w Królestwie Polskiem Prezydentowi lub Burmistrzowi) najbliższego miasta, który z Członkiem Magistratu zapisze na liście konwojowym datę zgłoszenia się wekturantów i przyczyny przez nich przywiezione, dla których inny trakt obrali.

793. W takim wypadku Policmejster lub Gorodniczy, (a Prezydent lub Burmistrz w Królestwie) wspólnie z Członkiem Magistratu obowiązani są dopełnić sprawdzenie transportu z listem konwojowym co do całości plomb i liczby collis.

794. Prowadzący towary tranzytowe, którzy opuściwszy trakt przepisany, udadzą się inną drogą, nie oznajmiwszy o tém Policmejstrowi lub Gorodniczemu, (a w Królestwie Polskiem Prezydentowi lub Burmistrzowi) w najbliższém mieście lub téż umyślnie trakt rzeczony objadą, ulegną karze po rublu za każdą ujechaną wiorstę po drodze dla tranzitu niewskazanej. Nie przedstawienie listu konwojowego do sprawdzenia w miastach do tego oznaczonych, ściągnie na prowadzących transport karę 50 rubli za każdy raz, bez względu na należyty stan collis.

795. Właściciel towarów tranzytowych, który z jakich-bądź przyczyn zamierzy zmienić ich przeznaczenie i sprzedać je na konsumcyę wewnętrzną, w drodze uskutecznić tego nie będzie mocen, lecz powinien udać się do najbliższego na trakcie tranzytowym leżącego miasta, oznajmić o tém Policmejstrowi lub Gorodniczemu, (w Królestwie Prezydentowi lub Burmistrzowi) i żądać paszportu do najbliższej położonej Komory głównej.

796. Policmejster lub Gorodniczy (w Królestwie Polskiem Prezydent lub Burmistrz) miasta, do którego właściciel z podobnym żądaniem zgłosi się, wydawszy mu paszport, łącznie z Członkiem Magistratu, zawiadomi o tém niezwłocznie tak główną Komorę do której towar ma być dostawiony, jakoteż obie Komory Wchodową i Wychodową.

829. Transporta towarów tranzytowych, ulegają sprawdzeniu w miastach Gubernialnych i w Warszawie, jeżeli tamte dy iść będzie ich droga. Sprawdzenie to dopełnią w pierwszych miastach, Prezydent wspólnie z Członkami Magistratu, w Warszawie zaś Komora Składowa, i wzmiankę o jego dopełnieniu podpiszą na liście konwojowym.

833. Właściciel towarów tranzytowych, który z jakich-bądź przyczyn zamierzy zmienić ich przeznaczenie i sprzedać je na konsumcyę wewnętrzną w Królestwie, w drodze uskutecznić tego nie będzie mocen, lecz powinien udać się do najbliższego na trakcie tranzytowym leżącego miasta, oznajmić o tém Prezydentowi lub Burmistrzowi i żądać paszportu do Warszawy, z powodu, że oclenie na wewnętrzną konsumcyę towarów tranzyto

pierwotnie przeznaczonych, dozwala się tylko na Komorze Składowej Warszawa.

834. Prezydent lub Burmistrz do którego właściciel z podobnym żądaniem zgłosi się, wydawszy mu paszport łącznie z Członkiem Magistratu, zawiadomi o tém niezwłocznie tak Komorę Składową Warszawa, do której towar ma być dostawiony, jakoteż obie Komory Wchodową i Wychodową.

857. Karty do gry zagraniczne, w razie wykrycia, konfiskują się i odsyłają do St. Petersburgskiej Rady Opiekuńczej. Przemycający i właściciele ulegają odpowiedzialności według przepisów poniżej zamieszczonych.

858. Za przemycanie kart zagranicznych, winni ulegają oprócz konfiskaty kart, karze pieniężnej rsr. 3 za każdą talię zgodnie z art. 504 Kodeksu kar Królestwa. Kara ta wymierza się na sprzedającego i na kupującego, jeżeli ten ostatni nie uprzedzi miejscowej Władzy o kupnie kart zagranicznych i nie wymieni od kogo je nabył.

Jeżeli winni, nie są w stanie zapłacić wyrzeczonej na nich kary pieniężnej, postępuje się z nimi według ogólnych co do tego przypadku przepisów, zawartych w art. 91 Kodeksu Kar Królestwa.

Uwaga. Karty zagraniczne do gry lub kabalistyczne używane, wykryte przy rewizji podróżnych z zagranicy jadących, nie mogą być im zostawione w najmniejszej nawet ilości, lecz winny być zabrane i odesłane do Rady Opiekuńczej w St. Petersburgu. Jeżeli podróżni nie starali się ukryć u nich znalezionych, kara pieniężna w artykule niniejszym ustanowiona nie ma zastosowania.

860. Zagraniczne karty do gry, ujęte w obrębie pasu granicznego bez defraudanta, przesyłają się niezwłocznie do Departamentu Handlu Zewnętrznego, który znosi się z Expedycją dochodu z kart przy St. Petersburgskim domu wychowania, względem wspomnionej w poprzednim artykule zapłaty po 72 kopiejek za każdy tuzin talij.

861. Zagraniczne karty do gry ujęte w obrębie pasu granicznego z defraudantem lub też po za obrębem tegoż pasu, czyli w głębi kraju, oddawane być winny do miejscowej Policji, od której ujmujący oczekiwać mają na wynagrodzenie przypadające im z mocy art. 1073.

890. Wykryte razem z towarami zagranicznymi towary wyrobu krajowego, opatrzone cechą fabryczną, podejrzenia nie wzbudzającą, winny być uznane za krajowe nieulegające konfiskacie i mogą tylko w razie potrzeby posłużyć na zabezpieczenie przypadającej kary pieniężnej, zarówno jak każdy inny towar na zasadzie przepisów celnych.

891. Przeciwnie wykryte razem z przemycanymi towary podane za krajowe, lecz nieposiadające cechy ich pochodzenie udowadniającej, ulegają konfiskacie nie wchodząc w rozbiór ich pochodzenia.

Uwaga. Gdy ujęte lub zakwestyonowane zostały towary o cechowaniu ulegające, cechą nieopatrzone, właściciel ich, przedawca lub przewoźący oświadczy, że towary te bez żadnego wyłączenia są wyrobu krajowego, należy przywołać do sprawdzenia znawców, a gdy przy rewizji którykolwiek towar zagraniczny, a tém samém jako nieoceanowany, za przemycony uznany zostanie, należy od dalszego sprawdzenia odstąpić i wydać decyzję konfiskującą, na zasadzie poprzedzającego artykułu, tudzież wymierzyć karę za wszystkie bez wyjątku towary, oceanowaniu ulegające, cechą nieopatrzone, chociażby przy rozpoczęciu sprawdzenia, niektóre z nich uznane były za wyrobek krajowy.

908. Kto własnymi lub cudzemi końmi, furmanką albo statkiem, świadomie przewozić będzie niedeklarowane na Kormorze towary, ulegnie, jeżeli wykaże właściciela, karze pieniężnej od 30 do 60 rubli.

909. Takiej saméj karze pieniężnej ulegną miejscowe policyjne władze, jako to: Burmistrze i Wójci gmin, jeżeli w miasteczku albo wiosce leżącej w obrębie pasu granicznego, lub w bliskości tegoż wykrytym zostanie skład przemyconych towarów zagranicznych.

915. Wszyscy zawiadujący dobrami rządowemi lub prywatnemi położonemi w obrębie wiorst 21 od granicy, mają ścisły obowiązek: 1) Nieść wszelkie zależne od nich współdziałanie, dając niezwłoczną pomoc urzędnikom i straży granicznej w razach wyrządzonego im gwałtu i nie tylko niepowinni ukrywać tak w czasie śledztwa jak i po ukończeniu onego ludzi udział w przestępstwie tém mających, lub o nie podejrzanych, szczególnież zaś tych, którzy opuścili na czas swoje zamieszkanie, lub wyszli za granicę, aby potem do domu powróciwszy, mogli na nowo oddawać się przemycań, lecz obowiązani są wskazywać ich miejscowej zwierzchności — 2) Zwracać szczególną bacność na ludzi podejrzanych o defraudowanie i przedstawiać ich Naczelnikowi Powiatu do wydalenia za obręb 21 werstowy; w razie uzasadnionych w pewnej mierze podejrzeń, powyżej wymienione podejrzane osoby, w razie jawnego z ich strony pobłażania defraudantom, oddane zostaną pod Sąd.

916. Wydaleni z mocy art. 902 za obręb 21 werstowy, samowładnie doń wracający, ulegną za pierwszym razem zamknięciu w domu poprawy od 6-u miesięcy do roku 1-go; za drugim razem zesłaniu na mieszkanie do jednej z odległych Gubernij oprócz Syberyjskich, z zamknięciem od 6-u miesięcy do roku 1-go, lub jeśli nie są prawem od kar cielesnych wyłączeni, zamknięciu w domu roboczym od roku 1-go do lat 2-ch. Ci zaś którzy w rzeczonym obrębie świadomie dadzą im przytułek, ulegną karom na ukrywających przestępców w art. 131 Kod. Kar Królestwa oznaczonym.

922. Sprawy defraudacyjne ulegają rozpoznaniu władz sądowych, bez wpływu Komor, gdy obwiniony o przemycenie według istoty ciężącego go zarzutu, może z mocy przepisów objętych w rozdziale 1-m niniejszego działu być wskazanym na karę osobistą, lub też chociaż tą karą nie jest zagrożonym, gdy albo on sam albo wskazany przez niego właściciel lub przewożący towar, do winy nie przyznają się.

923. Sprawy defraudacyjne ulegają rozpoznaniu Komor Celnych, gdy obwiniony o defraudacye według istoty ciężącego go zarzutu, może być wskazanym na samą tylko karę pieniężną, z konfiskatą towaru lub bez, a przytém on sam lub tóż wskazany przez niego właściciel, albo przewożący, przyznają się do winy.

927. W sprawach defraudacyjnych, ulegających z mocy art. 923 wyłącznemu rozpoznaniu Komór Celnych, prowadzi śledztwo: *a)* Komora, gdy towar tamże przy rewizyi lub tóż w odległości nie więcej werst 21 od granicy wykrytym został — *b)* Policya (Burmistrz lub Wójt gminy), gdy towar był wykrytym w odległości od granicy werst 21 przenoszącą.

929. Przy śledztwie prowadzonym przez Komorę, obecnym jest Deputat ze strony miejscowej władzy policyjnej (Burmistrz albo Wójt gminy), wyjąwszy przypadki w których towar wykrytym został przy rewizyi na Komorze odbytej, lub w których towar albo defraudant przez ujmującego został na Komorę dostawionym.

930. Nawet w sprawach w których prowadzenie śledztwa należy do Sądu, początkowém dochodzeniem zajmuje się Komora, gdy towar wykrytym został w odległości nie więcej 21 wiorst od granicy; Władza Policyjna zaś gdy wykrycie nastąpiło w dalszej od granicy odległości, w pierwszym razie przeznaczonym będzie Deputat Policyi, stosownie do przepisu objętego w art. 929.

935. Ujmujący lub wykrywający defraudantów lub defraudowany towar, obowiązani są: 1) starać się przy ujmowaniu towaru defraudowanego, o ujęcie samychże defraudantów — 2) ujęty towar i defraudantów dostawiać, nie zatrzymując się nigdzie i nie zbaczając z drogi do Komory, jeżeli ujęcie nastąpiło w obrębie 21 wiorst od granicy, do Burmistrza najbliższego miasta, w razie ujęcia w znaczniejszej odległości — 3) niewolno ujmującym rewidować ujętego na defraudacyi towaru, paki otwierać lub co bądź z towaru uronić — 4) ujmujący którychby przekupić usiłowano, winni wraz z towarami dane sobie

pieniądze lub rzeczy dostawić, nie tracąc przez to prawa żądania ich zwrotu.

937. Towarów ujętych, prowadzonych do Komory, lub do Władzy Policyjnej, nikt nie ma prawa zatrzymywać lub rewidować po drodze.

947. Kto o towarach zakazanych lub od których cła nieopłacono, posiada wiadomość gdzie się znajdują, gdzie są ukryte lub któreśdy są prowadzone, obowiązany jest o tém donieść.

948. Denuncyacyą można podać na Komorze, a gdzie jej niema, w miejscowym Urzędzie Policyjnym, można również podać ją do Władz nad Komorami i Policyą przełożonych.

949. Denuncyacye mają być oparte na jasnych i pewnych dowodach, donoszący winien w podanej przez siebie denuncyacyi uwiarogodnić, że o przedmiocie mówi z własnej wiadomości, a nie z prostego podsłuchu.

950. Denuncyacye mają być czynione na piśmie z podpisem donoszącego, jeżeli donoszący pisać nie umie lub dla słabości nie jest w stanie, mogą być podane ustnie; w pierwszym razie sporządza się protokół przyjęcia denuncyacyi podanej na piśmie, w drugim denuncyacya winna być dosłownie zamieszczona w protokóle, który Urzędnicy Władzy denuncyacyę przyjmującej, podpiszą, a donoszący podznaczy trzema krzyżykami lub innemi znakami, jeżeli zaś dla słabości podpisać się ani podznaczyć nie jest w stanie, może go w tém kto inny przezeń uproszony zastąpić.

951. Denuncyacya winna obejmować w sobie: 1) w jakim miejscu, domu, sklepie, spichrzu lub magazynie towar znajduje się, zkąd, dokąd, jaką drogą jest prowadzony, lub na jakim statku był lub ma być przywieziony — 2) jaki mianowicie towar jest defraudowany, w jakiej ilości, jeżeli o tém donoszącemu wiadomo i czyją jest własnością, kto go przywiózł i złożył lub kto go prowadzi — 3) okoliczności na których opiera się denuncyacya — 4) rok, miesiąc i dzień, tudzież nazwisko i stan donoszącego.

952. Donoszący złoży przy podaniu zabezpieczenie, bądź w papierach Instytucyj Kredytowych Cesarstwa lub Królestwa, bądź w innych wartościach na sumnę najmniej rsr. 50, jeżeli takiego zabezpieczenia złożyć nie jest w stanie, winien dać poręczenie dwóch znanych w miejscu i odpowiedzialnych osób, a to w celu, aby jeżeli towar o którym doniósł nie wynajdzie się, osoba o denuncyacyą obwiniona była wynagrodzona za straty, jakie ją z tego powodu spotkać mogły.

Uwaga. Przepis w artykule niniejszym objęty, nie stosuje się do śledzeń i ujęć czynionych na zasadzie rozporządzeń przez Zwierzchność Celną lub Policyjną wydanych, w wypełnieniu obowiązku prawem na nią włożonego.

953. Denuncyacye niepoparte zabezpieczeniem, ani poręczeniem osób odpowiedzialnych, lub uczynione tylko z posłuchu, albo w przedmiocie towarów już nieistniejących, przyjmowane i rozpoznawane nie będą.

Uwaga. Zwierzchność Celną lub Policyjną może jednakże śledzić defraudacyi, gdy z uczynionego sobie bezimiennie doniesienia lub wskazanych poszlak, ma powód do mniemania, że towar przemycony gdzieś jest ukryty lub prowadzony.

954. Należy zachować w tajemnicy każdą denuncyacyę, aż do chwili rozpoczęcia na jęj zasadzie śledztwa.

955. Jeżeli denuncyacya okaże się fałszywą, donoszący winien będzie wynagrodzić oskarżonemu, po udowodnieniu, wszelkie denuncyacyą zrządzone mu straty; winien nadto będzie zwrócić wydatki poniesione przez Komorę lub Policyę, z powodu śledztwa na podstawie jego denuncyacyi prowadzonego; w razie niewypłacalności donoszącego, odpowiedzialnemi stają się poręczyciele, prócz tego donoszący oddaje się pod Sąd, dla ukarania go według prawa (zobacz art. 641 i 642 Kodeksu Karnego Królestwa).

956. Po dostawieniu towarów na Komorę lub Policyę (art. 945 N° 2) należy bezwłocznie przystąpić do ich rewizyi i opisu w przytomności ujmującego, tudzież deputata ze strony fabrykanta, jeżeli ten w miejscu się znajduje.

957. Protokół téj czynności obejmować ma: 1) oznaczenie czasu, w którym towary wykryte lub ujęte zostały, 2) nazwiska ujmujących, 3) nazwiska osób ujętych z towarami, 4) rodzaj i ilość towarów, 5) wymienienie szczególnych znaków każdego towaru, jako to: koloru, cech fabrycznych, i t. p., 6) opis zaprzęgu, jeżeli z nim towar został ujęty, 7) opis powierzchowności każdego collis, jako téż znajdujących się na nich sygnów i pieczęci, z oznaczeniem wagi brutto, 8) okoliczności towarzyszące ujęciu.

Uwaga. Zeznania donoszących, ujmujących i świadków, mają być przyjmowane na Komorach w języku polskim, jeżeli osoby te nie znają dostatecznie języka rosyjskiego; zeznania także osób język rosyjski znających, powinny być tłómaczone na język polski, jeżeli sprawa ma być oddana pod rozpoznanie Sądów w Królestwie.

958. Po spisaniu protokołu, towary należy upakować w collis tak, ażeby nic z nich wyjąć nie można było i opieczętować pieczęcią Władzy, która sporządziła protokół; dozwala się ujmującym i deputatowi fabrykantów gdzie się takowy znajduje, na collis z towarami lub na samych towarach, według tego jak będzie stosowniej, przyłożyć swoje pieczęcie.

959. Sporządzający protokół, podpiszą się na nim wraz z ujmującym lub osobą przez niego do podpisania upoważnioną.

961. W razie otrzymanej denuncyacji lub istniejącego podejrzenia, że w jakim miejscu ukryte są przemycone towary, dla dopełnienia ich rewizyi i ujęcia, udać się mają wraz z donoszącym: Urzędnik Komory, przy asystencyi Urzędnika Policyjnego, jeżeli rewizya ma się odbyć w miejscu leżącym w obrębie 21 wiorst od granicy, lub téż sam Urzędnik Policyjny (Burmistrz lub Wójt gminy), z przybranemi 2-ma lub 3-ma z okolicy świadkami, jeżeli miejsce wskazane leży za tym obrębem.

962. Rewizye powinny być odbywane w domach służbie Bożej poświęconych, w obecności Naczelnika Powiatu lub Urzędnika przezeń w tym celu delegowanego, tudzież deputata ze

strony Władzy Duchownej; w koszarach i innych kwaterach przez wojsko zajętych, w obecności deputata ze strony Władzy wojskowej; na stacyach telegraficznych w obecności oficera delegowanego w tym celu przez Naczelnika Dystansu Telegraficznego, przestrzegając, aby dopełniający rewizyi, nie wchodzili do sal obserwacyjnych, do których wstęp pod żadnym pozorem nie jest dozwolonym; w domach do pocztowego lub innego oddzielnego Zarządu należących w obecności deputata ze strony tegoż Zarządu.

963. Przy odbywaniu rewizyi stosować się należy do ogólnych w tym przedmiocie w Królestwie Polskiem obowiązujących przepisów; znalezione przy rewizyi przedmioty, winny być w myśl przepisów powyżej w art. 956, 957 i 959 objętych, opisane i oszacowane (art. 960) protokół rewizyi podpisać mają donoszący tudzież gospodarz domu lub mieszkania, gdzie towary wykrytemi zostały — towary należy upakować w collis i opieczetować pieczęciami dopełniających rewizyi, gospodarza, tudzież donoszącego, jeżeli tego zażąda.

964. Rewizye w domach tudzież w miejscach w art. 962 wymienionych, mogą być odbywane tylko w czasie od wschodu do zachodu słońca; w nocy nie mają miejsca, lecz w razie podejrzenia że gdzieś bądź znajdują się przemycone towary, należy przedsięwziąć stosowne kroki celem zapobieżenia ich usunięcia przed rozpoczęciem rewizyi.

965. Przemycone towary których opis dopełniony został przez samą tylko Policję, bez współdziałania Komory, mają być niezwłocznie potem odesłane na najbliższą Komorę, która sprawdzi opis ich w Policji zrobiony i dopełni oszacowania, w zastosowaniu się do przepisu objętego w art. 960.

967. Gdy towar ujęty zostanie bez właściciela lub przemycającego, Komora albo Władza Policyjna, według tego gdzie towar jest dostawiony (art. 935) odbierze od ujmującego zeznanie wyjaśniające okoliczności, jakie ujęciu towaru towarzyszyły.

968. Jeżeli zeznanie ujmującego wyjaśni okoliczności:
1) mogące posłużyć do wykrycia właściciela, lub defraudanta,

2) nastrożające zasadne podejrzenie, że ujmujący umyślnie nie ujął, i nie dostawił defraudanta, albo, 3) okazujące, że ujęte towary nie zostały dostawione w całości, albo 4) że przez niedostarczenie ujmującym należytej pomocy z czyjej bądź strony, albo nie wszystkie towary ujęte zostały, albo defraudanci ujsć zdołali, lub, 5) że w celu odbicia towarów, napad był uczyniony na ujmujących, 6) że towary zostały przemycone przez granicę przez osobę wiadomą, Komory lub Policya obowiązane są po świeżych śladach dochodzić wytkniętych w artykule niniejszym okoliczności, względem których zeznanie dostarczyło wyjaśnień.

974. Gdy właściciel lub defraudant towarów jest wiadomym, Komora lub Władza Policyjna stosownie do tego gdzie się obwiniony znajduje (art. 927) postąpi przy wyprowadzeniu śledztwa według następujących przepisów:

975. Po dostawieniu prowadzącego towary, lub tego kogo on za właściciela lub defraudanta wskaże, należy bezzwłocznie tak od ujmującego jak od obwinionych o defraudację przyjąć zeznanie w przedniocie okoliczności dotyczących ujęcia lub wykrycia, tudzież właścicielstwa towarów.

976. W badaniach należy szczególnie zwracać uwagę na wysłedzenie, przez który punkt granicy towary przemycone zostały i czyli w tém nie pomagała służba Celna, bądź nieprawem współdziałaniem, bądź niedbalstwem w pełnieniu swoich obowiązków — o ostatnim z tych przypadków, prowadzący śledztwo winien niezwłocznie zawiadomić Zwierzchność przełożoną nad podejrzanemi o przestępstwo lub zaniechanie.

977. Śledztwo będzie protokółarnie prowadzonem, w protokóle objąć należy: 1) nazwiska ujmujących, 2) okoliczności ujęcia towarzyszące, 3) nazwisko, stan, wyznanie, rysopis, miejsce zamieszkania właściciela, lub defraudanta towarów, tudzież jaki i gdzie posiada majątek, 4) czyli i ile razy był już poprzednio pociągany do śledztwa i kary w zarzucie przemykania towarów. Sporządziwszy w tym sposobie protokół, należy badanemu odczytać go i uzupełnienia

lub zmiany jakie uczynić zażąda, zapisać na końcu. Gdyby obok defraudacyi popełnione było inne przestępstwo, należy oddzielnym objąć je protokółem.

978. Jeżeli z wyprowadzonego przez Komorę lub Władzę Policyjną śledztwa, okaże się, że sprawa o defraudacyę towarów, ulega w myśl art. 922 i 924 rozpoznaniu Sądowemu, lub gdyby obok defraudacyi towarów, popełnione zostało inne przestępstwo, obwinieni wraz z spisaniem wedle art. 977 protokółem, mają być odesłani do Sądu Policyi Poprawczej.

979. Gdy sprawa o defraudacyę towarów, w której początkowe śledztwo wyprowadzonem zostało przez samą tylko Władzę Policyjną, ulega w myśl art. 923 rozpoznaniu Komory, Władza Policyjna odeśle obwinionego wraz z protokółem (977) do najbliższej Komory; jeżeli zaś obwiniony z mocy art. 978 odesłanym został do Sądu, Władza Policyjna przesyła do najbliższej Komory odpisy sporządzonych protokółów, z zawiadomieniem, do którego mianowicie Sądu obwiniony odesłanym został.

Uwaga. Aresztowanie osób obwinionych o przemykanie towarów, może mieć miejsce tylko wtenczas, kiedy kara pieniężna od nich przypadająca, rsr. 30 przenosząca, nie będzie zabezpieczona należytém poręczeniem albo kaucyą, we wszystkich zaś innych przypadkach należy stosować się do ustawy przechodniej do Kodeksu kar Królestwa dnia 11 Listopada 1847 r. **NAJWYŻEJ** zatwierdzonej.

1002. Właściciele towarów i ich umocowanych, nie należy wzywać do ogłoszenia decyzji przez Policyę, ani przez gazety, lecz ma im być doręczona awizacya z określeniem siedmio-dniowego terminu do stawienia się, licząc od dnia doręczenia.

Uwaga. Komora dołączy do Akt sprawy oryginały awizacyj do wysłuchania decyzji doręczonych osobom do sprawy wchodzącym, przestrzegając aby na takowych rzeczono osoby świadczyły, datę odbioru.

1015. Zasądzona ostatnią decyzją Komory kara pieniężna, ściągnięta zostanie ze złożonej kaucyi lub od poręczycieli. Jeżeli takiego zabezpieczenia nie ma, lub jeżeli kaucya okaże się niedostateczną, albo jeżeli ręczyciele kary nie uiszczą, Komora wzywa Rząd Gubernialny o ściągnięcie całości lub części kary pieniężnej z majątku osób na też karę wskazanych, lub z majątku ich ręczycieli. Rząd Gubernialny zarządza z swój strony egzekucyą kary wspomnionój środkami policyjnemi, lub też wzywa właściwe władze o popieranie egzekucyi na drodze sądowej, stosownie do obowiązujących w Królestwie Polskiem urzędzeń o ściągnięciu należności skarbowych.

1016. Wrazie niewypłacalności wskazanych na kary pieniężne lub ich ręczycieli, Komora wzywa Rząd Gubernialny o zamienienie im kary pieniężnej na zamknięcie w więzy na mocy art: 918 i 919 niniejszój Ustawy.

1022. Dowody w ciągu pierwiastkowego śledztwa przez Komorę lub Policją zebrane, nie wyłączając przyznania się obwinionego i zeznań złożonych przez straż graniczną lub inne osoby, które przemycane towary ujęły, mogą być według uznania Sądu uważane za równie ważne, jak gdyby były w ciągu śledztwa sądowego przyjęte.

1024. W razie stawionego przy defraudacyi towarów oporu straży granicznej lub Policji miejscowej, winni oddani zostaną pod Sąd Wojenny i ulegną karom oznaczonym w artykułach 904 i 906.

1025. W sprawach tego rodzaju, śledztwo prowadzoném będzie przez Władzę Wojskową, z przybraniem Urzędników miejscowych karnych Sądów Cywilnych.

1026. Uznani za winnych w sprawach o defraudacye towarów, płacą następujące koszta: 1) koszta papieru stęplowego do sprawy użytego; 2) portoryj od przesyłanych pocztą pakietów i papierów ze sprawą związek mających; 3) podróży odbytych w celu wykrycia defraudowanych towarów; 4) wynagrodzenie taksatorów w sprawie użytych, i nadto 5) koszta wszelkich innych przez Policję i Sądy poczynionych w sprawie wy-

datków, jakie na mocy obowiązujących w Królestwie Polskiem przepisów, ciążą osoby wpływające do sprawy.

1030. W sprawach defraudacyjnych odesłanych na drogę Sądową, Władze Celne i Policyjne uwiadomią Sąd o wysokości poniesionych kosztów dla ściągnięcia ich od osób wyrokiem skazanych.

1031. Przysięgli taksatorowie miejscy szacują towary zakazane albo cłu uległe i podpisują takse łącznie z kompletem Komory.

1032. Gdzie nie ma przysięgłych taksatorów miejskich, oszacowanie dopełniać będzie Magistrat w tym samym porządku.

1033. Gdzie nie ma Magistratu, oszacowanie dopełniać będzie Komora w obecności Naczelnika Okręgowego i jednego z Członków miejscowej Policji (Burmistrza lub Wójta gminy) jeżeliby Naczelnik Okręgowy natenczas nie był obecnym, Komora oszacowanie dopełni przy asystencyi Członka miejscowej Policji.

1035. Wezwania Komor o delegowanie taksatorów i wyznaczanie asystenta ze strony Władzy Policyjnej dla oszacowania, załatwiane być winny niezwłocznie.

1044. Po zatwierdzeniu oszacowania przez Komorę, lub po otrzymaniu upoważnienia od Władzy właściwej na sprzedaż towarów, należy licytację odbyć się mającą wcześniej ogłosić w miejscu urzędowania Komory przez gazety, a gdzie tych nie ma, za pośrednictwem Policji miejscowej.

1073. Całkowita kara ściągnięta z winnych przemycania lub sprzedaży kart do gry zagranicznych, oddaną zostanie w nagrodę wykrywającym, chociażby niemi byli Urzędnicy Policyjni lub Celni w czynnej służbie zostający.

Uwaga. W przypadkach w których ekspedycya dochodu z kart przy St. Petersburgskim domu wychowania, płaci za ujęte zagraniczne karty do gry po 72 kop. za tuzin talij (art. 859) wypłacone przez nią pieniądze, zostaną również oddane ujmującym.

1081. Urzędnicy i Officyaliści Celni i Policyjni, działający w obowiązku służby lub na skutek rozporządzenia Zwierz-

chności, tudzież udzielający bez podania formalnej denuncyacyi wiadomości, na zasadzie których odkrycie defraudacyi nastąpiło i wreszcie obce osoby współdziałaniem swoim dopomagające, otrzymają nagrodę po strąceniu wszakże kosztów konfiskaty.

1082. Jeżeli ujęcia lub wykrycia dopełnia Urzędnik Celnny lub Policyjny, Oficjalista lub inna jaka osoba, oddzielnie lub razem, bądź w czasie pełnienia obowiązków służby, bądź przypadkowo, bez szczególnego poruczenia Zwierzchności i bez jawnego donosiciela, ten z nich który głównie do odkrycia defraudacyi się przyczyni, będzie miał prawo najmniej do trzeciej części summy jaka się na nagrodę pozostanie i wynagrodzi z niej, według swego uznania tych, którzy mu tajnie dopomagali do odkrycia defraudacyi — inni udział w odkryciu mający, otrzymają nagrodę według uznania Zwierzchności.

1084. Jeżeli ujęcie lub wykrycie defraudacyi nastąpiło na skutek szczególnego polecenia Wyższej Zwierzchności Celnnej lub Władzy Gubernialnej, nagrody rozdzielone zostaną w następującym porządku: 1) Wyższe nagrody otrzymują odkomenderowani, kierujący całą czynnością i ci, którzy najwięcej przyczynili się własnem działaniem do odkrycia defraudacyi, tudzież dostarczający najważniejsze wiadomości, na zasadzie których konfiskata nastąpiła, jeżeli takowi się znajdują; 2) mniejsze udziały w nagrodzie otrzymają zostający w służbie rządowej i dostarczający wiadomości, którzy najwięcej po wymienionych wyżej do powiedzenia się czynności dopomagali; 3) jeszcze mniejsze udziały w nagrodzie przynależą różnym innym osobom czynności obecnym i tym z niższej służby wojskowej, Celnnej i Policyjnej, którzy szczególnie nie odznaczyci się; 4) podziału nagród, stósownie do stopnia zasługi, dopełni Zwierzchność Celna, według swego uznania, z najściślejszém o ile można umiarkowaniem; 5) Naczelnicy Okręgowi mają udział w nagrodzie, na powyższej zasadzie wtedy tylko, gdy sami na miejscu kierowali czynnością. Inne Władze Celne i Gubernialne, w nagrodzie udziału brać nie mogą.

1086. Za odkrywających defraudację z polecenia Zwierzchności nie uważają się ci, którzy już po odbyciu lub po wzięciu pewnego podejrzenia względem defraudacyi, wysłani zostaną dla jej ujęcia do wskazanego domu, na wskazane miejsce lub na statek, lub którym poruczone zostanie śledztwo w przedmiocie odkrytej już defraudacyi. Mogą wszakże i oni według uznania zwierzchności, otrzymać udział w rozrządzałnej części nagrody za gorliwe wypełnienie obowiązku.

1087. Deputaci Zarządów innych niż Celny i Policyjny, obecni przy konfiskacie dla obrony wrażeń potrzeby, praw osób prywatnych, nagrody żądać nie mogą.

N° 4.

Zawiadomienie o zatwierdzeniu przez Namiestnika w Królestwie Instrukcyi paszportowej z poleceniem stosowania się do niej.

(d. 11 (23) Maja 1851 r.)

do
Gubernatora Cywilnego Gubernii N.

КАНЦЕЛЯРІЯ НАМІСТНИКА ЕГО ІМПЕРАТОРСКО-ЦАРСКАГО
ВЕЛІЧЕСТВА ВЪ ЦАРСТВІ ПОЛЬСКОМЪ.

По силѣ 635 статьи вошедшаго съ 1 (13) Генваря с. г., въ дѣйствіе, Таможеннаго Устава Царства, новыя таможни и таможенныя заставы, обяваны при пропускѣ чрезъ границу проѣзжающихъ и пѣшеходовъ, руководствоваться паспортною Инструкціею изданною для прежнихъ таможенъ Царства.

Собранные за тѣмъ въ одно, все существующія донинѣ въ паспортномъ и политическомъ отношеніи правила, утверждены Господиномъ Генераль-Фельдмаршаломъ.

По волѣ Его Свѣтлости, Канцелярія Намѣстника честь имѣетъ препроводить у сего къ Вашему Превосходительству для свѣдѣнія и надлежащаго руководства, экземпляръ означенной выше инструкции.

Варшава, 11 (23) Мая 1851 года.

№ 3,821.

Приложеніе къ № 4-му.

Паспортная инструкция для руководства таможенъ Царства Польскаго, сверхъ правилъ изложенныхъ въ Уставѣ таможенномъ.

О пропускѣ таможенями въ Царство лицъ, снабженныхъ иностранными паспортами.

1. Таможни должны строжайше наблюдать, чтобы какъ лица кои въѣздъ въ Царство воспрещены, такъ никто безъ надлежащаго паспорта, не посвидѣтельствовавшаго заграничною нашею Миссією или Консульствомъ (кромѣ ниже сказанныхъ случаевъ, въ статьяхъ 2, 4, 5, 6, 7, 8, 13, 14), не былъ пропускаемъ чрезъ границу въ Царство; чтобы строго сличаемы были примѣты лицъ въ сихъ паспортахъ или видахъ показанныхъ, чтобы по повѣркѣ паспорта таковой былъ таможеню свидѣльствуемъ, съ приложеніемъ печати, и чтобы въ посви-

дѣтельствующихъ таможенъ, означаемы были имена и прозванія лицъ слѣдующихъ по посвидѣтельствованнымъ паспортамъ.

2. Иностранцы, коимъ по особымъ разрѣшеніямъ Намѣстника въ Царствѣ или въ отсутствіи Его, Управляющимъ Гражданскою частію, дозволенъ будетъ пріѣздъ въ Царство, по паспортамъ своихъ Правительствъ, хотя на оныхъ и не будетъ посвидѣтельствующихъ Миссій нашихъ на слѣдованіе сюда, должны быть пропускаемы въ Царство, съ соблюденіемъ условій, о коихъ всякій разъ таможи, чрезъ которыя они слѣдовать должны, будутъ поставляемы въ извѣстность.

3. Иностранцамъ выѣзжающимъ на время за границу, по паспортамъ своего Правительства, на свободный пропускъ которыхъ обратно въ Царство, безъ новаго посвидѣтельствующаго ихъ паспортовъ нашими миссіями, не будетъ въ виду отдѣльнаго разрѣшенія, таможи, при пропускѣ ихъ за границу, должны объявлять, что они при обратномъ слѣдованіи въ Царство пропущены будутъ въ такомъ только случаѣ, если на паспортахъ ихъ будутъ посвидѣтельствующія миссій нашихъ на обратное слѣдованіе сюда.

4. Не подлежатъ посвидѣтельству Россійскихъ заграничныхъ миссій; а) осмидневные легитимационные и четырнадцатидневные билеты, по которымъ могутъ прибывать въ Царство, въ мѣста трехмильнаго вдоль границы раіона, Прусскіе пограничные жители; б) легитимационные билеты выдаваемые на одинъ годъ Австрійскимъ и Прусскимъ жителямъ, осѣдлымъ въ имѣніяхъ пересѣченныхъ демаркаціонною линією, по коимъ они только могутъ переходить или переѣзжать изъ одной части имѣнія въ другую, для земледѣльческихъ занятій, наконецъ в) паспорта заграничныхъ шкиперовъ, судорабочихъ, купеческихъ извозчиковъ, прибывающихъ съ транспортомъ товаровъ и казенной соли.

При пропускѣ однако выше означенныхъ людей, слѣдуетъ соблюдать строгую осторожность, а именно:

Относительно поселенъ наблюдать, чтобы они не перенесли сюда какихъ либо запрещенныхъ предметовъ или не

очищенныхъ пошлиною товаровъ, а также, дабы подь именемъ ихъ, не прокрадся сюда кто-либо инаго сословія, о чемъ слѣдуетъ съ точностію удостовѣряться, по наружному виду, бѣлизнѣ и незагрубѣлости рукъ и т. п.

Относительно шкиперовъ, судорабочихъ и извозчиковъ, чтобы виды ихъ при слѣдованіи чрезъ граничную черту, повѣряемы были со всею строгостію, и чтобы тѣ изъ нихъ, въ тождествѣ которыхъ, по таковой повѣркѣ, окажется какое либо сомнѣніе, не были пропускаемы въ здѣшній край.

5. Жителямъ Карпатскихъ горъ, извѣстнымъ здѣсь подь названіемъ Друцяржей, по особымъ разрѣшеніямъ, ежегодно, смотря по обстоятельствамъ, отъ Намѣстника даваемымъ, дозволяется приходить въ здѣшній край по паспортамъ мѣстныхъ волостныхъ и окружныхъ Управленій, для землѣдѣльческихъ работъ, по найму, безъ засвидѣтельствованія ихъ видовъ Россійскими заграничными миссіями.

Такихъ жителей, при пропускѣ чрезъ таможи, слѣдуетъ строго осматривать, не укрываются ли подь эту одежду подозрительные люди; по повѣркѣ примѣть, паспорта ихъ помѣчать и предостерегать, что они должны являться къ Полицейскому Начальству въ указанныхъ мѣстахъ, для полученія отъ сего Начальства соотвѣтственныхъ видовъ на проживаніе въ Царствѣ; ибо паспорта ихъ служатъ имъ только на переходъ границы и на обратное слѣдованіе.

6. Прусскихъ Ветеринарныхъ врачей и чиновниковъ, выслаемыхъ сюда своимъ Правительствомъ, для изученія болѣзней рогатаго скота, кои удостовѣрять паспортами, что они посланы сюда своимъ Правительствомъ, хотя бы на этихъ паспортахъ и не было засвидѣтельствованія Россійскихъ заграничныхъ миссій, таможи обязаны впускать и о всякомъ изъ нихъ доносить Главному Директору Внутреннихъ Дѣлъ.

7. Пограничныя таможи, Михаловице, Иголомія, Баранъ и Шнице могутъ пропускать чрезъ границу пограничныхъ жителей бывшаго Краковскаго Округа, а особенно землѣдѣльцевъ, по свидѣтельствамъ Краковскаго начальства, но не иначе, какъ

съ вѣдома Радомскаго Военнаго Начальника, коему подробныя вѣдомости о всѣхъ пропущенныхъ въ здѣшній край должны онѣ представлять.

8. Равнымъ образомъ, по паспортамъ безъ посвидѣльствованія Россійскихъ заграничныхъ миссій, могутъ быть пропускаемы прибывающіе въ Августовскую Губернію изъ Пруссіи женщины, низшаго сословія, для пріисканія себѣ службы.

9. Всѣ же прочіе служители, должны имѣть непременно посвидѣльствованные паспорта нашими миссіями, коимъ подтверждено, дабы при посвидѣльствованіи паспортовъ иностранныхъ служителей и служанокъ, поступать съ большею осмотрительностію, и не основываясь на однихъ подпискахъ тѣхъ лицъ, которыхъ они сопровождаютъ, удостовѣряться по возможности въ томъ, что они дѣйствительно служители и служанки, и не принадлежать къ другимъ сословіямъ.

10. Ремесленники, странствующие съ такъ называемыми вандербухами, могутъ быть пропускаемы въ Царство, если вандербухи ихъ будутъ имѣть посвидѣльствованія миссій нашихъ на слѣдованіе въ Царство.

11. Прусскимъ подданнымъ торговцамъ свиней, въ такомъ только случаѣ дозволенъ, по легитимационнымъ билетамъ безъ засвидѣльствованія оныхъ миссіями нашими, входъ въ Царство, ежели они дѣйствительно надграничные жители и ежели производятъ свой промыселъ въ трехмильной отъ границы чертѣ; но для слѣдованія далѣе во внутрь края должны они непременно имѣть паспорта засвидѣльствованные нашими миссіями или консульствами, такъ какъ и всѣ другіе иностранцы, прибывающіе въ Царство Польское.

12. Задержанные на границѣ, по поводу не имѣнія законенныхъ паспортовъ, компаніи Богомольцевъ, прибывающихъ въ здѣшній край на Богомолье, должны быть немедленно по достаточномъ изслѣдованіи дѣла на мѣстѣ, высылаемы за границу.

13. Прусскимъ жителямъ города Нейденбурга и окрестностей, долженъ быть дозволяемъ, въ слѣдствіе Высочайшей

воли, переходъ границы на Богомолье, совершаемое 6 Августа, по новому стилю, въ день Преображенія Господня, каждаго года, въ состоящей Плоцкой Губерніи деревнѣ Яновецъ-Костельномъ, съ соблюденіемъ слѣдующихъ предосторожностей:

- a) Въ означенный день таможенная стража должна быть снята съ постовъ и все пространство отъ границы къ деревнѣ, и самая деревня должны быть открыты для прибывающихъ; изъ пограничной же стражи имѣть быть устроена вокругъ деревни кордонная цѣпь, имѣя однако въ виду, дабы сколь можно малое пространство границы было открыто, и дабы тѣ только граничные пункты были открыты, кои для перехода Прусскими жителями граничной черты, окажутся удобнѣйшими;
- b) Начальникъ Стражи, совокупно съ надзирателемъ объѣзда, долженъ безотлучно находиться въ продолженіи Богомолья въ деревнѣ Яновецъ-Костельномъ, наблюдая дабы никакое злоупотребленіе какъ въ таможенномъ, такъ и въ Полицейскомъ отношеніи, по поводу открытія границы, не имѣло мѣста, и съ тѣмъ, чтобы Прусскіе жители на другой день послѣ Богомолья, то есть прежде 12-ти часовъ утра оставили здѣшній край, а таможенная стража, по ихъ выбытіи, того же дня заняла посты свои;
- c) Отъ Прусскихъ жителей прибывающихъ на Богомолье въ Яновецъ, не требовать ни паспортовъ ни письменныхъ видовъ, но дозволить имъ переходъ границы на основаніи существующихъ правилъ для надграничныхъ жителей;
- d) Наблюдать дабы чрезъ открытіе границы въ районѣ деревни Яновецъ не было совершено какого либо злоупотребленія; оказывая впрочемъ возможное Прусскимъ жителямъ снисхожденіе и всемѣрно избѣгая всего, чтобы могло дать Прусскому Начальству поводъ къ жалобамъ.

14. Почталіоны смѣжныхъ Государствъ при обыкновенныхъ ли почтахъ или при Экстрапочтахъ, могутъ вѣзжать въ здѣшніе предѣлы не имѣя выданныхъ на ихъ имя паспортовъ, и такимъ образомъ должны быть пропускаемы къ первой почтовой станціи. Равнымъ образомъ пропускать должно и Польскихъ почталіоновъ ѣдущихъ съ почтою за границу и возвращающихся того же дня съ лошадьми обратно, но не иначе какъ по предъявленіи ими обыкновенныхъ почтовыхъ ярлыковъ.

15. При пропускѣ Австрійскихъ шкиперовъ и судорабочихъ возвращающихся изъ Пруссіи послѣ транспорта продуктовъ, транзитомъ чрезъ Царство вывезенныхъ, имѣть быть соблюдается порядокъ показанный въ статьѣ 4.

16. Таможни и таможенныя заставы прибывающихъ изъ заграницы пассажировъ, коль скоро они находятся въ спискѣ лицъ, коимъ входъ въ Царство запрещенъ, хотябы были снабжены узаконенными и миссіями засвидѣтельствованными паспортами, ни подъ какимъ предлогомъ не должны впускать въ Царство; кромѣ лицъ, коихъ особыми распоряженіями предписано будетъ: пропустить въ Царство или по прибытіи на границу задерживать; съ коими поступать во всемъ согласно съ тѣми особыми распоряженіями.

16. Для предупрежденія чтобы никто съ подложнымъ паспортомъ не былъ пропущенъ въ Царство, а также что бы съ такими паспортами никто не могъ отправиться за границу, пограничныя таможни и заставы обязаны обращать особенное вниманіе при досмотрѣ лицъ прибывающихъ изъ за границы на то: не имѣютъ-ли они иныхъ какихъ либо паспортовъ кромѣ тѣхъ, по которымъ слѣдуютъ; сверхъ того при посвидѣтельствованіи паспортовъ лицъ, отправляющихся отсюда обратно за границу, особенно же фабрикантовъ, строго наблюдать, сходны ли показанныя въ предъявляемыхъ ими заграничныхъ паспортахъ примѣты, и снабжены ли ихъ паспорта посвидѣтельствованіемъ таможни при вѣздѣ въ Царство.

18. Паспорты иностранцевъ должны быть непременно посвидѣльствованы къ выѣзду Полицейскимъ Начальствомъ въ

вѣдѣніи коего они проживали въ Царствѣ; безъ такового они не должны быть пропускаемы за границу, просрочка же ихъ паспорта не должна быть препятствіемъ къ выѣзду.

О пропускѣ таможенными лицами по паспортамъ Царства.

19. Въ Высочайшемъ Указѣ отъ 5 (17) Іюля 1844 года, изъяснено кому, какого разряда, съ уплатою какой пошлины, имѣютъ быть выдаваемы или продолжаемы паспорта за границу.

20. Паспорты на выѣздъ за границу жителей Царства выдаетъ Варшавскій Военный Генералъ-Губернаторъ или Военные Начальники по Губерніямъ, на бланкахъ за подписью и печатью Варшавскаго Военнаго Генералъ-Губернатора.

21. Паспорты выданные кому бы то ни было на слѣдованіе за границу, если въ теченіи трехъ мѣсяцевъ со дня выдачи, они были оставлены безъ употребленія, теряютъ свою силу и никто по такимъ паспортамъ изъ Царства за границу пропущенъ быть не можетъ.

22. Паспорты выданные на неоднократный переѣздъ границы, хотя бы со дня перваго или дальнѣйшаго оныхъ употребленія, прошло уже три мѣсяца, ежели только означенный въ нихъ срокъ не истекъ и если до истеченія онаго, еще не всѣ переѣзды совершены, не теряютъ своей силы и на дальнѣйшіе переѣзды, до истеченія срока; паспортъ выданный на нѣсколько переѣздовъ границы, считается употребленнымъ, если пассажиръ хотя бы одинъ разъ перешелъ съ нимъ границу.

23. Лица пребывающія за границею, по просьбамъ объ отсрочкѣ паспортовъ на дальнѣйшее тамъ пребываніе, если къ тому не встрѣчается въ политическомъ отношеніи препятствій, снабжаются отсрочными паспортами 2-го и 3-го разряда со взысканіемъ пошлины при выдачѣ паспорта или по возвращеніи, съ отмѣткою только въ послѣднемъ случаѣ на отсрочныхъ паспортахъ, что пошлина 2-го и 3-го разряда уплачена по такое-то

число мѣсяца и года, а за остальное время должно быть взыскано по возвращеніи.

По этому пограничныя таможни или казенныя Управленія, по возвращеніи каждаго такого лица изъ за граицы, обязаны производить взысканіе остальной пошлины по существующимъ правиламъ, какъ сіе объяснено ниже въ статьяхъ 30, 31, 32, 34 и 35.

24. По паспорту выданному для нѣсколькихъ лицъ, какъ на одинъ, такъ и на нѣсколько переѣздовъ граицы, получившіе оный, могутъ проѣзжать чрезъ оную только столько разъ, сколько назначено въ паспортѣ, хотя бы при томъ не все лица получившія паспортъ, но только нѣкоторыя, а даже одно изъ нихъ совершало поѣзду за граицу (однимъ переѣздомъ граицы считается слѣдованіе одинъ разъ туда и обратно).

Переѣзды совершаемые сверхъ того числа какое назначено въ паспортѣ, считаются какъ бы сдѣланы были безъ паспорта и за таковыя какъ путешественники такъ и таможни будутъ подлежать отвѣтственности. Для предупрежденія сего таможни обязаны, каждый переѣздъ отмѣчать на паспортахъ.

25. При пропускѣ изъ за граицы въ Царство лицъ, снабженныхъ паспортами здѣшняго Правительства, пограничныя таможни при обыкновенномъ осмотрѣ таковыхъ, должны обращать особенное вниманіе на то:

- а) употребленъ ли былъ паспортъ согласно назначенію, то есть не ѣздилъ ли предъявитель онаго въ Государства и Провинціи въ паспортѣ не прописанныя;
- б) не просроченъ ли паспортъ, считая срокъ паспорта 1-го разряда (на гербовой 90 коп. сер. бумагѣ) съ того дня какъ выданъ паспортъ, а 2-го (съ 25 руб. пошлиною) и 3-го (съ 100 руб. пошлиною) со дня переѣзда граицы при выѣздѣ изъ Царства.

25. Въ случаѣ если замѣчено будетъ, что лица возвращающіяся изъ за граицы, просрочили паспортъ болѣе мѣсяца (ибо за просрочку до одного мѣсяца, никакого взысканія не полагается), пограничныя таможни обязаны тотчасъ, на основаніи

Высочайшаго Указа 5 (17) Юля 1844 г. и 30, 31, 32 и 35 статей настоящихъ правилъ, изчисливъ причитающійся за такую просрочку платежъ, потребовать отъ слѣдующихъ по паспорту немедленнаго взноса этого платежа.

Если по такому требованію платежъ будетъ произведенъ, то таможни обязаны поступить съ деньгами на основаніи таможеннаго устава статей 641 и 639, и войти о томъ съ рапортомъ въ Коммисію Финансовъ, въ случаѣ же если бы пассажиръ не могъ тотчасъ внести платежа, въ такомъ случаѣ поступать на основаніи таможеннаго устава статьи 642.

27. Если паспорта какого бы то ни было разряда, окажутся просроченными болѣе одного мѣсяца, по расчету изложенному въ 25 статьѣ, или если на паспортахъ отмѣчено будетъ: что путешественникъ обязанъ по возвращеніи внести все сполна или нѣкоторую часть причитающихся по онымъ пошлинъ, или наконецъ, если окажется, что снабженный паспортомъ, ѣздилъ въ другія неозначенныя въ паспортѣ мѣста, то все таковыя паспорта должны быть на таможняхъ при обратномъ слѣдованіи путешественниковъ изъ за границы удержаны, а вмѣсто таковыхъ, путешественники снабжаются отъ таможенъ по прилагаемому образцу, свидѣтельствами на простой бумагѣ, на дальнѣйшее ихъ въ краѣ, слѣдованіе.

28. Задержанные паспорта, должны быть представляемы въ Коммисію Финансовъ, для дальнѣйшаго распоряженія относительно пошлины.

29. Не подлежатъ удержанію въ таможняхъ паспорта, выданные на нѣсколько переѣздовъ, доколѣ, все дозволенные онымъ переѣзды еще не совершены, и назначенный срокъ еще не истекъ.

30. Лица получившія паспорта на основаніи Указа 5 (17) Юля 1844 г., въ случаѣ предъявленія ими Медицинскихъ свидѣтельствъ явленныхъ въ Россійскихъ миссіяхъ въ томъ, что по причинѣ болѣзни, они должны были продлить свое за границею пребываніе, далѣе опредѣленнаго въ паспортѣ срока, — подлежатъ взысканію за просрочку на общемъ основаніи пошлины

2-го разряда, то есть 25 руб. сер., за каждое просроченное по-
лугодіе не смотря на то, къ какому разряду принадлежит
паспортъ.

31. Лица тойже категоріи просрочившія паспорта и неим-
влюція медицинскихъ свидѣтельствъ, или не просрочившія,
по потерявшія свои паспорта за границею и не испросившія
установленнымъ порядкомъ отъ Варшавскаго Военнаго Генераль-
Губернатора или миссій и консульствъ нашихъ, новыхъ видовъ
съ прописаніемъ сроковъ ихъ прежнихъ паспортовъ, и мѣсть
куда по онымъ слѣдовали, подлежатъ взысканію пошлины 3-го
разряда, то есть въ 100 руб. сер., не смотря на то, къ какому
разряду паспорта ихъ принадлежатъ, по прибытіи ихъ на мѣсто
жительства и по предварительномъ удостовѣреніи какого числа
мѣсяца и года, имъ выданы паспорта.

32. По изложеннымъ въ 30 и 31 статьяхъ правиламъ под-
лежатъ взысканію пошлины и лица получившія паспорта 1-го
разряда (въ 90 коп. сер.) на слѣдованіе въ Данцигъ, Познань,
Бреславль, Кенигсбергъ, Краковъ и Лембергъ, но выѣхавшія по
тѣмъ паспортамъ самовольно за предѣлы Восточной и Западной
Пруссіи, Силезіи Прусской, Княжества Познанскаго, округа и го-
рода Кракова или Австрійской Галиціи, считая со дня выдачи
паспорта, а не со времени истеченія срока онаго.

33. О лицахъ подходящихъ подъ означенное съ статьѣ
32-ой правило, таможни должны тотчасъ извѣщать подлежащія
Губернскія Правленія, для подверженія ихъ отвѣтственности на
основаніи уложенія о наказаніяхъ уголовныхъ и исправитель-
ныхъ и Высочайшаго Указа отъ 18 (30) Іюня 1841 г. О та-
ковыхъ лицахъ таможни обязаны также доносить Коммисіи Фн.
пансовъ для соотвѣтственныхъ распоряженій ко взысканію пош-
линъ.

34. Какъ сроки въ паспортахъ Чиновниковъ отправляю-
щихся въ отпускъ за границу, опредѣляются начальствомъ, пош-
лина же съ нихъ взыскивается (кромѣ 1-го разряда) за цѣлыя
полугодія, то и за просрочку таковыхъ паспортовъ взыскивает-
ся надлежащая пошлина 2-го и 3-го разряда только въ такомъ

случаѣ, если чиновникъ и сопровождающія его лица, уплативъ полугодовую пошлину, пробыли за границей болѣе 7-ми мѣсяцевъ, или уплативъ годовую пошлину возвратились въ край послѣ одного года и одного мѣсяца.

35. При исчисленіи платежей за просрочку паспортовъ съ такихъ лицъ, которыя получили отъ посольствъ или иныхъ Россійскихъ миссій отсрочку тѣхъ же паспортовъ, слѣдуетъ руководствоваться слѣдующими правилами:

- а) если отсрочка послѣдовала прежде истеченія срока на который выданъ паспортъ, или не позже одного мѣсяца по истеченіи сего срока (то есть если прежде истеченія льготнаго мѣсяца), въ такомъ случаѣ за время на которое дана отсрочка слѣдуетъ взыскать пошлину такого разряда, какого внесена была при полученіи паспорта, ежели же отсрочка послѣдовала позже одного мѣсяца по истеченіи опредѣленнаго въ паспортѣ срока,—то не смотря къ какому паспортъ принадлежитъ разряду взыскать пошлину какъ за просрочку вообще, то есть 25 руб. сер. въ случаѣ предъявленія свидетельства о болѣзни, а 100 рублевую во всякомъ иномъ случаѣ;
- б) каждое лице заплатившее пошлину 2-го или 3-го разряда собственно за просрочку паспорта, тѣмъ самымъ освобождается отъ взноса вновь паспортной пошлины за пребываніе за границей; на примѣръ, кто получилъ полугодовой паспортъ къ водамъ и возвратится въ край просрочивъ свой паспортъ 6-ю мѣсяцами, тотъ заплативъ за просрочку 25 или 100 руб., тѣмъ самымъ внесъ пошлину и за пребываніе свое за границей въ теченіи 6-и мѣсяцевъ со дня истеченія срока паспорта своего;
- в) тоже самое правило слѣдуетъ соблюдать и при отсрочкахъ паспортовъ въ послѣдующихъ полугодіяхъ, такъ на пр. путешественникъ снабженный послѣ 3-хъ мѣсячной просрочки, 9-ти мѣсячнымъ отсрочнымъ пас-

портомъ долженъ заплатить: за просрочку 100 руб. сер., за 9-ти мѣсячный отсрочный паспортъ, также только 100 руб. (а не 200); потому что считая со дня истеченія срока паспорта, ему разрѣшено пребыть за границей только 2 полугодія.

36. Если возвращающіеся изъ за границы лица, предъявлять паспорта не посвидѣтельствованные Россійскими миссіями или консульствами; или если таковыя (возвращающіеся) лица вмѣсто паспортовъ по которымъ выѣхали, предъявляютъ иностранные паспорта, которые они получаютъ подъ разными предлогами, для избѣжанія ответственности, за просрочку паспортовъ своихъ, или за поѣздку въ мѣста не дозволенные; съ такихъ лицъ таможни обязаны снимать показанія и таковыя представлять въ Коммисію Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ, для дальнѣйшаго по закону распоряженія.

37. Сплавщики и извозчики отправляющіеся за границу снабжаются, отдѣльными паспортами, только на свое имя, съ собственнымъ своимъ семействомъ, за исключеніемъ однакожъ совершенно-лѣтнихъ сыновей, которымъ выдаются также особые паспорта; на семь основаніи сплавщики только за паспортами, а не по свидѣтельствамъ мѣстныхъ Начальствъ Царства, должны быть пропускаемы чрезъ границу.

38. Если бы таковымъ судорабочимъ и сплавщикамъ, опредѣленный въ паспортѣ срокъ истекъ, слѣдуетъ списать протоколъ объясняющій причину, по которой не могла быть совершена поѣздка въ теченіи обозначеннаго времени и таковой протоколъ долженъ быть приобщенъ къ паспорту.

39. Чиновники пользующіеся правомъ выѣзда за границу по легитимационнымъ билетамъ, желая выѣхать изъ Царства, должны предварительно получить узаконенный отпускъ и таковой предъявить таможнѣ. Такихъ которые отпуска не предъявляютъ, таможни не должны пропускать.

40. Жителямъ Царства Польскаго, дозволенъ выѣздъ въ Пруссію и Австрію, для продажи продуктовъ по выдаваемымъ Военными Начальниками 14-и дневнымъ билетамъ, но правомъ

симъ могутъ пользоваться только постоянные жители городовъ и селеній, состоящихъ въ 21 верстномъ раіонѣ отъ границы, при томъ не болѣе какъ три раза и на три переѣзда въ теченіи года для каждаго лица порознь; также одни лишь владѣльцы, управляющіе имѣніями, приказчики, поселяне или работники слѣдующіе при транспортахъ, жены же ихъ, дѣти, гувернеры, и иныя лица не должны быть, по таковымъ билетамъ пропускаемы.

41. Если въ паспортѣ прописана таможня чрезъ которую имѣетъ послѣдовать переѣздъ границы, въ такомъ случаѣ путешественникъ, уроженецъ ли онъ здѣшняго края, или иностранецъ, не можетъ избирать инаго пути, но долженъ держаться того который указанъ.

42. Таможни и таможенныя заставы, обязаны тщательно повѣрять примѣты лицъ переѣзжающихъ границу въ Царство и выѣзжающихъ изъ онаго, и когда по повѣркѣ окажется какое-либо несходство лица съ паспортомъ или легитимационнымъ билетомъ, выданнымъ на проѣздъ границы, должны предъявителя, ежели онъ иностранецъ слѣдующій въ Царство, вовсе въ предѣлы не впускать, а если здѣшній житель онъ или иностранецъ выѣзжающій изъ Царства, то задержать и посредствомъ мѣстнаго Полицейскаго Начальства, отослать къ Уѣздному Начальнику.

43. Пограничныя таможни обязаны о лицахъ прослѣдовавшихъ границу, по обыкновеннымъ паспортамъ представлять списки, каждые 15-ть дней мѣстному Губернскому Правленію, а о лицахъ прослѣдовавшихъ по 8-и дневнымъ и 14-и дневнымъ билетамъ, поставлять въ извѣстность еженедѣльно Начальника Уѣзда и Начальника мѣстной жандармской команды (форма списка у сего прилагается).

Annex 2 do N-ru 4 go.

Приложение къ § 43.

Вѣдомость лицамъ прослѣдовавшимъ границу чрезъ
таможн отъ числа по

	<p>Номеръ по порядку.</p>
	<p>Число, котораго послѣдоваль переѣздъ черезъ границу.</p>
	<p>Послѣдоваль ли переѣздъ по паспорту или по легитимационной картѣ.</p>
	<p>Какимъ начальствомъ выданъ паспортъ или легитимационная карта, а равно какого числа и за какимъ номеромъ.</p>
	<p>Какою Миссией, котораго числа и за какимъ номеромъ посвидѣтельствованъ паспортъ; если же проѣзжающій пропущенъ черезъ границу безъ визы, по особому разрѣшенію, то къмъ дано о томъ предписаніе, какого числа и за какимъ номеромъ.</p>
	<p>На какой срокъ легитимационная карта или паспортъ выданы, а равно на сколько сей послѣдній переѣздовъ.</p>
	<p>Имена и фамиліи лицъ слѣдующихъ изъ за границы, а равно сословіе, къ которому они принадлежать, званіе, родъ занятія или ремесла.</p>

Мѣсто жительства лица слѣдующаго
чрезъ границу съ объясненіемъ нахо-
дится ли оно въ трехъ-мильномъ за-
граничномъ разстояніи или далѣе.

Если по летицимаціонной картѣ слѣ-
дуетъ владѣлецъ недвижимаго имѣнія,
то знаетъ ли его лично кто либо изъ
таможенныхъ чиновниковъ, и кто
именно.

Городъ или деревня въ которыя каж-
дый изъ проѣзжающихъ отправляется
съ показаніемъ уѣзда, въ которомъ
тотъ городъ или деревня находятся,
а равно находится ли тотъ городъ или
деревня въ трехъ мильной отъ грани-
цы чертѣ и въ какомъ именно разсто-
яніи.

По какимъ дѣламъ слѣдуетъ въ здѣш-
ніи край, по торговымъ ли, хозяйствен-
нымъ, семейнымъ или другимъ.

ПРИМЪЧАНІЯ.

N° 5.

Objaśnienie jak postępować z obiektami tabacznymi zatrzymanymi wewnątrz kraju, które nie przedstawiają dowodów swego pochodzenia.

(d. 22 Maja (3 Czerwen) 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA PRZYCHODÓW I SKARBU.

Z powodu napotykanój przez miejscowe władze wątpliwości co do postępowania, jakiego trzymać się mają przy zatrzymywaniu wewnątrz kraju takich obiektów tabaczych, które z powierzchownych oznak swoich, nie przedstawiają dowodu swego pochodzenia, zaszła potrzeba zniesienia się w tym przedmiocie JO. Księcia Namiestnika Królestwa z Ministrem Finansów Cesarstwa dla jój usunięcia na przyszłość. Według odezwy Sekretarza Stanu przy Radzie Administracyjnej Królestwa z dnia 16 (28) Maja r. b. Nr. 22,776, postępowanie w tój mierze, stosownie do takowego zniesienia się, ma być następujące:

że ujęte przedmioty tabaczne wewnątrz kraju, takie zwłaszcza, względem których z powierzchownych znaków nie można osądzić, czyli są kontrabandą celną z Pruss lub Austrii, czyli też pochodzą z Rossyi, albo z nieupoważnionej fabrykacyi, lub plantacyi wewnętrznej, odsyłane być mają do Komor Celnych, albo do Urzędów Skarbowych po miastach, do prowadzenia spraw fiskalnych ustanowionych, albo tóż do Urzędów Policyjnych, w miarę bliższej odległości miejsca, a to dla wybadania naprzód, czy przedmiot dostawiony nie pochodzi z obcych krajów, to jest z Pruss lub Austrii;

że jeżeli o kontrabandzie celnej Władze te przy pierwiastkowym śledztwie nie przekonają się, i z tego powodu nie uznają potrzeby rozwinąć postępowania Ustawą Celną wskazanego, naówczas w każdym razie, dla sprawdzenia jeszcze, czyli właściciel przedmiotu takiego, nie zasłużył na karę, postanowieniem Rady Administracyjnej z dnia 15 (27) Grudnia r. z., za naruszenie monopolu tabacznego oznaczoną, należy podług porządku w powyższym postanowieniu wskazanego, rozwinąć dalsze śledztwo i postępowanie processowe, w tym zaś celu odesłać przedmiot sprawy wraz z tłómaczeniem obwinionego, przy pierwiastkowym śledztwie złożonym, do Urzędu Skarbowego najbliższego miasta, wrazie, gdyby pierwiastkowym śledztwem nie tenże Urząd, lecz Komora Celna albo Władza Policyjna zajmowały się.

O takim postępowaniu w sprawach fiskalnych tabaczych, Minister Finansów Cesarstwa, uwiadomił już z swjej strony, dla stosownego wykonania, tak Naczelników Okręgów Celnych w Królestwie, jako też Komorę Składową w Warszawie. Kommissya Skarbu zaś, poleca Rządowi Gubernialnemu, aby objaśnienie to ogłosił natychmiast przez Dziennik Gubernialny wszystkim Władzom Skarbowym i Policyjnym, dla należytego zachowania przepisu niem objętego, o ile takowy tychże Władz dotyczyć będzie, niemniej, aby nad wykonywaniem onego z swjej strony czuwać nie przestawał.

w Warszawie, d. 22 Maja (3 Czerwca) 1851 r.

Nr. 36,079.

N° 6.

Rozporządzenie, względem ułatwienia mieszkańcom Północnych Gmin Powiatu Maryampolskiego, stosunków z Prusami.

(d. 10 (22) Sierpnia 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancelaryi JO. Księcia Namiestnika Królewskiego odezwą z d. 21 Lipca (2 Sierpnia) r. b. Nr. 1,403, zawiadomił Kommissyę Rządową: że Ministerstwo Finansów Cesarstwa, w skutek zniesienia się Jego Książęcej Mości, wydało następujące rozporządzenia, we względzie ułatwienia mieszkańcom północnych gmin Powiatu Maryampolskiego stosunków z Prusami, a mianowicie:

1) aby pograniczny punkt Romaniszki otwarty został dla przepuszczenia mieszkańców nadgranicznych, stosownie do Art. 645, 646 i 647 Ustawy Celnéj Królestwa;

2) aby przez Komorę Rossyjską w Jurburgu, przepuszczani byli za kartkami legitymacyjnymi mieszkańcy Królestwa do Prus, a z Prus tameczni mieszkańcy do Królestwa, na zasadzie Art. 645 obowiązującej w Królestwie Ustawy Celnéj,—i

3) aby mieszkańców Królestwa dopuszczać do prowadzenia handlu wywozowego na rzece Niemen przez Komorę Jurburg na tych samych zasadach, na jakich dozwolony im jest według Art. 603 Ustawy Celnéj takież handel przez Komory Celne Królestwa, z zastrzeżeniem, żeby przewożone przez Ko-

moreę Jurburg towary i produkta, podciągane były w Jurburgu pod téż opłaty, jakie ponoszą tam podobne płody rossyjskie.

Uprzedzając o powyższém Rząd Gubernialny, Kommissya Rządowa wzywa go, w wykonaniu woli JO. Księcia Namiestnika Królewskiego w powołanej na wstępie odezwie objętej, o podanie tego do wiadomości osób interesowanych, przez ogłoszenia w Dzienniku Gubernialnym.

w Warszawie, d. 10 (22) Sierpnia 1851 r.

Nr. 30,215/7,720.

N° 7.

Rozporządzenie, co do lokowania ubogich defraudantów, podczas zostawania pod badaniem i utrzymania tychże.

(d. 6 (18) Września 1851 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Na raport Rządu Gubernialnego z dnia 24 Czerwca (5 Lipca) r. b. Nr. 40,382, którym wnosi, aby z powodu, że Komory mają moc sądenia spraw defraudacyjnych i do czasu wydania decyzji, odsyłają przytrzymane osoby do aresztów, wnosi, aby urządzone były stacye transportowe przy każdej Komorze, oraz uprasza o decyzję: w jakim sposobie i z jakiego funduszu, mają być pokryte koszta utrzymania osób na granicy przez

straż graniczną ujmowanych i pod dozór policyjny oddawanych, Kommissya Rządowa oświadcza Rządowi Gubernialnemu:

1 Jakkolwiek służba i dochody celne z dnia 1 (13) Stycznia r. b., przeszły pod zarząd władz Cesarstwa, gdy jednak za dochody takowe Skarb Królestwa zapewnioną ma sobie ze Skarbu Cesarstwa indemnizacyę, do niego przeto, a zatém jak dotąd tak i na przyszłość, do funduszków więziennych odnosi się wydatek na utrzymanie ubogich defraudantów celnych w więzieniach zostających.

2. Wprawdzie według nowej Ustawy Celnéj **NAJWIĘZJ** pod dniem 5 Listopada r. z. zatwierdzonej, Komory mają sobie nadaną atrybucyę prowadzenia niektórych spraw defraudacyjnych, nie idzie wszakże za tém, aby przy każdej Komorze znajdował się areszt, dla utrzymania w nim pod badaniem osób na zamknięcie kwalifikujących się i tém samém, aby na urządzenie aresztów takich, w miejscach gdzie ich nie ma, Skarb Królestwa ponosić miał nowe wydatki.

Proponowane zatém przez Rząd Gubernialny urządzenie stacyj transportowych przy Komorach, na co nawet Kommissya Rządowa nie posiada na swym etacie żadnego funduszu, skutku wzięść nie może, tém więcéj, że liczba obwinionych o defraudacyę, którzy ulegają osadzeniu w areszcie, nie może być tak wielką, aby osobnych aresztów wymagała, albowiem podług uwagi przy art. 979 rzezonej Ustawy Celnéj, aresztowanie osób obwinionych o przemykanie towarów, może mieć miejsce tylko wtenczas, kiedy kara pieniężna od nich przypadająca rsr. 30 przenosi i nie jest zabezpieczoną należytém poręczeniem lub kaucyą.

Żeby jednak zaradzić w każdym razie potrzebie, bez powiększenia wydatków, Kommissya Rządowa wskazuje Rządowi Gubernialnemu pravidło:

- a) że zakwalifikowani do aresztu na zasadzie powołanej dopiero uwagi, ubodzy defraudanci, którzyby z własnych funduszków utrzymać się nie byli w stanie, w miejscach, gdzie nie egzystują ani więzienia karne,

ani areszta detencyjne, przez czas zostawania ich pod badaniem Komór, mogą być mieszczeni po miastach w aresztach policyjnych, a jeżeli Komora znajduje się we wsi, odsyłani do najbliższego miasta; po osądzeniu zaś i dopełnieniu formalności zastrzeżonych w art. 1016 Ustawy, przeprowadzeni albo do aresztów detencyjnych, jeżeli nie dłużej jak na dni 8, lub też do więzień poprawczych, jeżeli na dłuższy czas zatrzymania skazani będą. Oddawani zaś władzy policyjnej na zasadzie art. 986 pod dozór obwinieni defraudanci, powinni być przyjmowani przez tę władzę, nie dla trzymania ich w aresztach, lecz tylko dla rozciągnięcia nad nimi dozoru policyjnego, dopóki Komora nie wyrzeczy, gdzie takie osoby odsyłane być mają, lub że z pod dozoru zwolnione być mogą;

- b) że do czasu odesłania defraudantów albo do aresztów detencyjnych, albo do więzień, utrzymanie ich powinno być uskuteczniane z funduszu transportowego jak dotąd, sposobem awansu, które to wydatki z funduszków więziennych miesięcznie lub kwartalnie zwracane być mają. Samo z siebie wynika, iż z funduszków więziennych nie mogą być ponoszone koszty utrzymania defraudantów, którzy nie w więzieniach lub w aresztach detencyjnych, lecz tylko pod dozorem policyjnym zostają i zostawać powinni;
- c) że żywność dla ubogich defraudantów należy wydzielać taką, jaką otrzymują więźnie lub aresztanci detencyjni, stósownie do zakładu, w którym osadzeni zostają, a co się tycze straży, ta jest przy każdym więzieniu i areszcie.

w Warszawie, d. 6 (18) Września 1851 r.

Nr. 7,598/17,709.

N° 8.

Polecenie wyrugowania o sto werst od granicy
żydów defraudantów, ze wskazaniem sposobu
rugowania.

(d. 5 (17) Stycznia 1852 r.)

do
Rządu Gubernialnego Augustowskiego.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

W wykonaniu NAJWYŻSZEJ woli, Rada Administracyjna Królestwa decyzją z dnia 14 (26) Sierpnia 1851 r. Nr. 25,497, postanowiła:

„że żydzi defraudanci, o których mowa w jej decyzji z dnia 9 (21) Stycznia tegoż roku, za pozbawionych prawa zakładania apellacyi od decyzji uznających ich za defraudantów uważani i niezwłocznie od granicy na 100 werst, do miejsc, które Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych wskaże, wydalenii być mają.”

W skutek tego JW. Gubernator, przy raporcie z d. 6 (18) Listopada r. z. Nr. 65,234/4,934, przedstawił pięciu defraudantów dotąd niewyrugowanych, a do wytransportowania o 100 werst kwalifikujących się, z wnioskiem o przeznaczenie im miejsca w innej gubernii, albowiem w tamecznej gubernii położenie jeograficzne nie nastęrcza żadnego miejsca, któreby w prostej linii takiej odległości od granicy Pruskiej sięgało.

Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych pragnąc co najrychlej NAJWYŻSZY rozkaz wykonać, poleca JW. Gubernatorowi:

1. Żydów defraudantów celnych, wysłać niezwłocznie w głąb kraju do gubernii Lubelskiej, a mianowicie do dawniej Podlaskiej, i w tym względzie JW. Gubernator znieść się winien z Gubernatorem Lubelskim, który stosowne rozporządzenie otrzymuje.

2. Deportacya ma być uskuteczniiona sposobem następującym:

- a) wszyscy tacy defraudanci mają być wysłani za pośrednictwem stacyj transportowych;
- b) mający fundusze, kosztem własnym, ubodzy i starcy, kosztem funduszów transportowych.

3) Gdyby w czasie rugowania żydów defraudantów celnych, znaleźli się chorzy, takowi mogą być pozostawieni w miejscu, lecz nie dłużej, jak do czasu ich wyzdrowienia, wszakże stan choroby obowiązani są udowodnić świadectwem przez lekarza powiatowego lub miejscowego, pod odpowiedzialnością tych ostatnich za rzetelność, wydać się mającego.

Po wyzdrowieniu, defraudanci winni być zaraz pod surową odpowiedzialnością Burmistrzów i Wójtów gmin odsyłani do miejsc na osiedlenie przeznaczonych.

4. Defraudanci tabaczni, konsumcyjni i t. p. aż do dalszej decyzji wyrugowaniu nateraz nie ulegają.

5. Gdy na mocy dawnych przepisów skarbowych niektórzy defraudanci celni już wyrugowani, zamieszkują zaraz za obrębem 21 werstowym, a przepisy te nie mogą mieć już żadnego znaczenia, skoro NAJWYŻSZYM rozkazem 100 werstowa odległość od granicy, za konieczny warunek do deportacyi defraudantów żydów, została postanowioną, i gdy wreszcie defraudanci tej kategorii, jako uznani za niepodlegających zawieszeniu wyroków, za najszkodliwszych uważani być muszą, Kommissya Rządowa przeto, poleca JW. Gubernatorowi, aby żydów defraudantów celnych dotąd wyrugowanych bliżej niż 100 werst, do tej ostatniej odległości w głąb kraju, i za zniesieniem się w tej mierze z Gubernatorem Lubelskim, według

sposobu w ustępie drugim wskazanego, wydalić rozporządził, i skutku dopilnował.

6. Wyrugowanie defraudantów dopełnione być ma ostatecznie do dnia 1 (13) Kwietnia 1852 roku, po upływie zaś tego czasu, JW. Gubernator będzie w obowiązku złożyć Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych wykaz imienny wydeportowanych defraudantów celnych z wyszczególnieniem osób rodziny ich składających, i miejsc do których wydeportowani zostali.

w Warszawie, d. 5 (17) Stycznia 1852 r.

Nr. 22,800/46,322.

N° 9.

Objaśnienie do kogo należy rozpoznawanie i decydowanie spraw osób obwinionych o potajemne przejście granicy, a zatrzymanych w obrębie 21 wiorstowym od granicy i po za tym obrębem.

(d. 15 (27) Stycznia 1852 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Według art. 648 Ustawy Celnéj NAJWYŻÉJ zatwierdzonej, rozpoznawanie spraw o tajemne przejście granicy, należy wyłącznie do urzędów celnych, a decydowanie onych do Naczeln-

ników Okręgowych. Przepis ten okazał się w praktyce niedogodnym.

Z tego więc powodu, wedle oznajmienia Wydziału Celnego z dnia 21 Grudnia (2 Stycznia) 1851/2 r., po porozumieniu się JO. Księcia Namiestnika Królestwa z Zarządzającym Ministerstwem Skarbu Cesarstwa, postanowione zostały w powyższym przedmiocie następujące przepisy:

1. Rozpoznawanie i decydowanie spraw względem obwiniętych o potajemne przejście granicy, a zatrzymanych w obrębie 21 wiorstowym, pozostawia się Władzom Celnym.

2. Rozpoznawanie podobnychże spraw, dotyczących się osób zatrzymanych dalej jak o 21 werst od granicy, należąc ma do miejscowej policyi, a decydowanie onych do Naczelników Powiatowych, z pozostawieniem wszakże stronom prawa zakładania od takowych decyzyj rekursów do właściwych Rządów Gubernialnych.

3. Jeżeli w sprawach, o których w poprzedzającym ustępie jest mowa, okaże się: iż osoby zatrzymane przeszły granicę manowcem, za wiedzą staży pogranicznej, w takim razie wypis z akt śledczych należy komunikować właściwemu Naczelnikowi Okręgu Celnego, dla pociągnięcia winnych przepuszczenia przez granicę, do odpowiedzialności według przepisów.

Zawiadamiając o tém Rząd Gubernialny, Kommissya Rządowa poleca, ażeby ściśle stosowanie się do powyżej wskazanych przepisów, komu należy, nakazał.

w Warszawie, d. 15 (27) Stycznia 1852 r.

Nr. 145/161.

N° 10.

Objaśnienie, że rodziny defraudantów skazanych na wyrugowanie o 100 werst od granicy, jako téż defraudanci tabaczni, nie mają być rugowani jeśli sami tego nie pragną.

(29 Stycznia (10 Lutego) 1852 r.)

do
Gubernatora Cywilnego Gubernii N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Z powołaniem się na rozporządzenie moje z dnia 5 (17) Stycznia r. b. N° 22,500/46,322. Kommissya Rządowa zawiadamia JW. Gubernatora: iż Rada Administracyjna Królestwa decyzją z dnia 15 (27) Stycznia r. b. N° 704, zatwierdziwszy zarządzenie przez Kommissyą Rządową Spraw Wewnętrznych wydane, w przedmiocie wyrugowania żydów defraudantów z przestrzeni 100 werstowej od granicy zastrzegła, że środek ten, jako wyłącznie przeciw żydom defraudatom wymierzony, nie ma dotyczyć ich rodzin, które w tym jedynie przypadku za obręb 100 werstowy wysłane być mają, jeśli same tego zapragną.

Również wyrzekła Rada, iż środek o którym mowa, nie dotyczy defraudantów konsumcyjnych, tabacznycy i t. p. lecz stosuje się jedynie do defraudantów celnych przekraczających przepisy o handlu zagranicznym.

W takim stanie rzeczy, kiedy już nateraz wszelkie następczące się kwestye, co do wyrugowania żydów defraudantów celnych o 100 werst od granicy ostatecznie rozwiązane i przez Radę Administracyjną zatwierdzone zostały, JW. Gubernator

usilnie starać się zechcesz, ażeby do dnia 1 (13) Kwietnia r. b. rzeczeni defraudanci według zarządzenia Reskryptem Kommissyi Rządowej na początku cytowanym wskazanego, do miejsc im wyznaczonych wysłani byli, i Kommissyi Rządowej wykaz imienny tychże zakomunikowany został według formy tynżże Reskryptem wskazanój.

w Warszawie, d. 29 Stycznia (10 Lutego) 1852 r.

N° 1,937/4,693.

N° 11.

Rozporządzenie względem dawania pomocy przez
Policję urzędnikom celnym.

(d. 12 (24) Czerwca 1852 r.)

do
Gubernatora Cywilnego Gubernii N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Naczelnik Zawichostskiego Okręgu Celnego, upraszał JO. Księcia Namiestnika Królestwa, o polecenie Gubernatorowi Cywilnemu Radomskiemu i Lubelskiemu, aby mu nadesłali dwa blankiety rozkazów otwartych do właściwych Urzędów Policji miejskiej i wiejskiej, względem udzielania z ich strony pomocy i współdziałania urzędnikom celnym, którzy zaopatrzeni w podobne rozkazy, delegowani będą w obręb pograniczny 21 werstowy, w celu czynienia poszukiwań w sprawach defraudacyjnych.

Gdy w myśl § 13 przepisów o ruchomych kolumnach Straży pogranicznej, do żądania podobnych rozkazów otwartych dla zaopatrywania nimi urzędników straży, są upoważnieni Naczelnicy Okręgów Celnych, przeto JO. Książę Namieśnik Królestwa, reskryptem z d. 31 Maja (12 Czerwca) r. b. N° 2,008 rozkazać raczył: polecić Gubernatorowi Cywilnemu Radomskiemu i Lubelskiemu, przesłać Radcy Kollegialnemu Prianisznikowi żądane przezeń blankiety rozkazów otwartych, a zarazem włożyć na innych Gubernatorów Cywilnych Królestwa Polskiego obowiązek, iżby, stosownie do powyższego przepisu, wszelkim w przedmiocie tym przez Naczelników Okręgów Celnych zanoszonym żądaniom, zadosyć czynili.

O takowym Jego Książęcej Mości rozkazie, Komissya Rządowa zawiadamią JWPana, dla stosowania się w razie potrzeby.

w Warszawie, d. 12 (24) Czerwca 1852 r.

N° 23,832/11,882.

N° 12.

Rozporządzenie, polecające Burmistrzom miast i Wójtom gmin, składanie Komorom deklaracyj, przy przesyłce ujętych towarów defraudacyjnych.

(d. 27 Września (9 Października) 1852 r.)

do

Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Art. 960 Ustawy Celnéj NAJWYŻÉJ zatwierdzonej stanowi:

„Komora dopełni oszacowania towaru przemyczonego zaraz przy rewizyi odbytej w myśl Art. 956. Jeżeli oszacowanie

jednocześnie z rewizją uskutecznić się nie da, należy od ujmującego przyjąć deklarację z jego podpisem, czyli żąda być obecnym przy oszacowaniu lub sprzedaży towaru, później dopełniać się mających; jeżeli ujmujący obecności swój żąda, Komora obowiązana jest wcześniej uwiadomić go o dniu, jaki zostanie wyznaczonym do oszacowania i sprzedaży towarów, i dozwoli mu znajdować się przy tych czynnościach; jeżeli ujmujący nie żąda być przy nich obecnym, ani sam, ani przez wyznaczonego zastępcę, wolno mu zawsze przyłożyć swą pieczęć na towarze.”

Obecnie Wydział Celny przy Kancelaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, powodowany przedstawieniem Komory składowej Warszawskiej, odezwą z dnia 21 Lipca (2 Sierpnia) r. b. Nr. 2,710, oznajmił:

że Burmistrze i Wójei gmin, przesyłając pocztą towary przemycane, przez nich wykryte, pod decyzją rzeczonęj Komory, i nie nadsyłając w tym względzie deklaracyj, jak-to powyższy artykuł mieć chce, tém samém zrzekają się prawa znajdowania się sami, lub przez swych zastępców, przy ocenieniu i sprzedaży takowych towarów.

Upraszał zatem Kommissyę Rządową o polecenie Władzom Administracyjno-Policyjnym, iżby od przepisów wyżej wskazanych nie odstępowały.

W zadosyć uczynieniu, takowęj Wydziału Celnego odezwie, Kommissya Rządowa wzywa Rząd Gubernialny, o niezwłoczne wydanie stosownych w tym względzie zarządzeń, któreby w przyszłości do podobnych reklamacyj Komór Celných, nie dawały powodu.

Raport o skutku Kommissya Rządowa w dniach trzydziestu zastrzega.

w Warszawie, d. 27 Września (9 Października) 1852 r.

Nr. 16,076/32,577.

N° 13.

Rozporządzenie, jak w sprawach prowadzonych przez Władze Administracyjno-Policyjne, mają być słuchani jako świadkowie, niższe stopnie straży granicznej.

(d. 28 Października (9 Listopada) 1852 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancelaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, odezwą z dnia 12 (24) Marca r. b. Nr. 935, zawiadamiając Kommissyę Rządową: że zdarzające się wypadki wzywania przez władze policyjne, dla ściągania zeznań jako od świadków, osób niższych stopni straży granicznej, pociągają za sobą odrywanie ich od obowiązków służby, i osłabiają dozór granicy, upraszał o zastosowanie w Królestwie do spraw, w których implikowane są osoby ze służby celnej, zasady następującej ze zbioru praw Cesarstwa (Tom XV wydania z r. 1842 uwaga 2-ga, Artykuł 1,091).

„Jeżeli nieobecny świadek znajduje się w takim oddaleniu, że bez wielkich trudności stawić się osobiście nie może, albo gdy w miejscu swego pobytu pełni obowiązki służby, w takim razie na zapytania czynić się mu mające odpowiadać winien, za pośrednictwem korespondencyi z miejscową władzą.”

Powodowana powyższą odezwą Kommissya Rządowa, poleca Rządowi Gubernialnemu wydać rozporządzenia: ażeby na przyszłość osoby niższych stopni straży granicznej, nie były wzywane dla ściągania od nich zeznań osobistych w charakte-

rze świadków, w sprawach prowadzonych przez władze Administracyjno-Policyjne, do miejsc gdzie się odbywa śledztwo, lub gdzie agitują się podobnego rodzaju sprawy, lecz ażeby na wezwanie do złożenia jakowych zeznań, składali takowe za pośrednictwem swych władz, w assystencyi Wójta gminy lub Burmistrza miasta, którzy urzędują w tym obrębie, gdzie się znajduje straż graniczna.

w Warszawie, d. 28 Października (9 Listopada) 1852 r.

Nr. 20,019/40,880.

N° 14.

Rozporządzenie, co do decydowania spraw, o tajemne przejście granicy osób za granicą ujętych i do Królestwa wydanych.

(d. 23 Maja (4 Czerwca) 1853 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancelaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, odezwą z dnia 19 (31) Marca r. b. Nr. 1,061, zawiadomił Kommissyę Rządową, że Jego Książęca Mość mając sobie przedstawione do rozwiązania kwestye:

1. Kto ma załatwiać i decydować sprawy o potajemne przejście granicy osób ujętych za granicą i ztamtąd do Królestwa wydawanych?

2. Jaki obrót nadawać funduszom osiąganym z kar fiskalnych za przejście granicy, przez Władze Administracyjno-Policyjne wymierzonych?—zgodnie z wnioskiem Kommissyi Rządowej postanowić raczył:

- a) aby prowadzenie i decydowanie spraw o osobach za granicą przytrzymanych i do Królestwa wydawanych, poruczone było tym Władzom Administracyjno-Policyjnym, do których osoby te, po ich wydaniu, będą odsyłane, dla postąpienia z nimi według prawa;
- b) aby fundusze z kar fiskalnych za potajemne przejście granicy, przez Władze Administracyjno-Policyjne wymierzanych (z potrąceniem połowy kar takowych przypadającej przytrzymującemu, jeśli wypłata onęj przypadać będzie do uiszczenia), wnoszone były stosownie do art. 45 Kodeksu Karnego, na rzecz i do Kasy Królestwa.

Kommissya Rządowa zawiadamiając Rząd Gubernialny o takowej Jego Książęcej Mości decyzyi, dla wprowadzenia jéj w wykonanie, przytém nadmienia, iż Naczelnicy Celnych Okręgów w Królestwie, przez Wydział Celny Kancelaryi Jego Książęcej Mości zawiadomieni zostali.

w Warszawie, d. 23 Maja (4 Czerwca) 1853 r.

Nr. 5,344/12,145.

N° 15.

Objaśnienie Art. 965 Ustawy Celněj.

(d. 19 (31) Sierpnia 1853 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancelaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, odezwą z dnia 13 (25) Czerwca r. b., zawiadomił Kommissyę Rządową: iż zdarzają się często wypadki, że Władze Administracyjno-Policyjne nie stosują się do Art. 965 Ustawy Celněj, który stanowi:

„przemyczone towary, których opis dopełniony został przez samą tylko policyę, bez współdziałania Komory, w myśl Art. 956, 957 i 963 mają być niezwłocznie potem odesłane na najbliższą Komorę, która sprawdzi opis ich w policyi zrobiony i dopełni oszacowania, w zastosowaniu się do przepisu objętego w Artykule 960.”

Nadto, że w wydawanych świadectwach z dostawioněj im kontrabandy, nie zamieszczają wiadomości szczegółowych o ilości, gatunku i wadze ujętego towaru, jak to zastrzega wspomniony wyżej Artykuł 957.

W zadosyć uczynieniu takowemu wezwaniu, Kommissya Rządowa poleca Rządowi Gubernialnemu: ażeby niezwłocznie wydał do wszystkich władz Administracyjno-Policyjnych rozporządzenia, iżby z największą ścisłością stosowały się do wspomnionych przepisów Ustawy Celněj, tak co do rychłego odsy-

łania dostawionėj im lub ujętėj bez udziału władzy celnej kontrabandy, przy sporządzaniu szczegółowego jėj opisu, jako téż i co do udzielania dostawiającym pokwitowań z jawném oznaczeniem w takowych ilości, gatunku i wagi dostawionych towarów. Nie zaniedba obok tego Rząd Gubernialny uprzedzić wyraźnie wspomniane władze policyjne, iż uchybiające, do jak najsurowszėj kary pociągane będą.

w Warszawie, d. 19 (31) Sierpnia 1853 r.

Nr. 11,531/25,360.

N° 16.

Rozporządzenie objaśniające przepisy o aresztowaniu osób o defraudacyją obwinionych.

(d. 3 (15) Września 1853 r.)

do
Rządów Gubernialnych N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Z powodu zaszłych wątpliwości o stosowaniu przepisów zawartych w art. 935, 979, 983, 984 i 986 Ustawy Celnėj w sprawach o defraudacyją towarów, mianowicie zaś co do aresztowania osób o dopuszczenie się teźże defraudacyi obwinionych, okazała się potrzeba wyjaśnienia następujących kwestyj:

1. Czy zatrzymaniu i odstawieniu do najbliższėj Komory ci tylko ulegają, którzy przenoszą lub przewożą defraudowane towary, czy téż i ci, w których domach lub mieszkaniach, czy

to skutkiem denuncyacji, czy w skutek podejrzenia, towary defraudowane zostały znalezione?

2. W jakich przypadkach defraudanci podlegają aresztowaniu w czasie prowadzenia śledztwa?

3. Jakięj władzy służy prawo aresztować osoby zostające pod śledztwem z powodu obwinienia o przemykanie towarów?

4. W jakich mianowicie miejscach zamknięcia, wypada utrzymywać tego rodzaju defraudantów, dopóki nie zapadnie stanowczy wyrok lub decyzja?

Wskutek przeto porozumienia się w tym względzie JO. Księcia Namiestnika Królestwa z Ministrem Skarbu Cesarstwa, kwestye powyższe rozstrzygnięte zostały w sposób następujący:

Co do 1-go. Osoby, w których domach lub mieszkaniach znaleziono kontrabandę, mają być zatrzymywane i odstawiane niezwłocznie do Komory w takim tylko razie, jeżeli nie należą do liczby mieszkańców osiadłych i władzy miejscowej znanych; co do osób zaś do téj ostatniej kategorii należących, ograniczać się tylko na przyjęciu od nich deklaracji, że się stawiają w oznaczonym terminie na Komorze dla złożenia objaśnień, i oddania ich pod dozór policyi, która obowiązana jest użyć względem nich przynaglających środków, jeżeliby się wyłamywali od wymaganego od nich stawiennictwa.

Co do 2-go. Aresztowanie obwinionych o kontrabandę osób, w czasie prowadzącego się przeciwko nim śledztwa, może mieć miejsce:

- a) jeśli obwinieni o potajemne wprowadzenie albo o należenie do już defraudowanych towarów, są cudzoziemcami, włączkami i w ogólności osobami niemającymi w kraju stałego osiedlenia i pewnego zarobku, a nadto jeżeli na pewno uiszczenia kary przewyższającej rs. 30 nie przedstawiają pewnej rękojmi. Osoby

zaś mające stałe osiedlenie i składające poręczenie na pewność uiszczenia mogącej się od nich należeć kary, pozostawiać na wolności, nareszcie niemogących przedstawić zaręczenia, lecz osiadłych w kraju i znanych miejscowej władzy, oddawać pod dozór policyi;

- b) jeśli osobistość zatrzymanego defraudanta i stanowisko jego w kraju nie są znane, a to aż do sprawdzenia tych okoliczności;
- c) kiedy defraudanci oprócz przemykania towarów poszlakowani są o inne przestępstwa lub przewinienia, jak np. o sfałszowanie plomb celnych, bijatykę lub stawienie zbrojnego oporu usiłującym ich ująć i t. p. które na zasadzie przepisów Kod. Kar Główn. i Popr. pociągają za sobą karę osobistą, połączoną z niezwłocznym osadzeniem w areszcie.

Co do 3-go. Wyrzeczenie, czy zostający pod śledztwem kontrabandzista winien być aresztowany, zależy od Sądów, Komór albo policyi, stosownie do tego, która z rzeczonych władz prowadzi śledztwo,—jeżeli zaś z zarzutem potajemnego przewożenia towarów, łączyło się jeszcze inne jakie przestępstwo, wówczas Komora albo policja zgodnie z art. 978 Ustawy Celnój, niebawnie odsyłać winny obwinionego wraz z wszelkimi piśmiennymi o nim wiadomościami do decyzji właściwego Sądu.

Co do 4-go. Zostający pod śledztwem defraudanci podlegający aresztowaniu, jeżeli osadzenie ich ma trwać czas krótki, trzymać winni być w policyjnych i detencyjnych aresztach; jeżeli zaś okaże się potrzeba dłuższego ich zatrzymania, albo jeżeli w powyższych wymienionych aresztach nie było miejsca, w takim razie osadzani być mają w domu badań.

Mając sobie zakomunikowane przepisy powyższe przez odczwę Wydziału Celnego przy Kancelaryi JO. Księcia Namieśnika z dnia 28 Lipca (9 Sierpnia) r. b. Nr. 3,073, Kommissya

Rządowa zawiadamia o nich Rząd Gubernialny i poleca mu, ażeby bezzwłocznie o takowych wszystkie władze Administracyjno-Policyjne poinformował i najściślej do nich stosować się nakazał.

w Warszawie, d. 3 (15) Września 1853 r.

Nr. 14,947/32,183.

N° 17.

Informacyja dla straży tabacznój i innych urzędników Skarbowych, jak winni postępować, mając wiadomość lub podejrzenie o defraudacyi, jak odbywać rewizyę po domach i handlach.

(d. 29 Września (11 Października 1853 r.)

do
Gubernatora Cywilnego Gubernii N.

KOMMISSYA RZĄDOWA PRZYCHODÓW I SKARBU.

Wydział Celny przy Kancelaryi przybocznej JO. Księcia Namiestnika Królestwa, nadesłał Kommissyi Rządowej podanie Michała Iczkowskiego w imieniu kupców z miasta Łomży do Jego Książęcej Mości zanesione, w którym oskarża straż tabaczną, oraz Urząd Skarbowy i Rewizora Skarbowego w Łomży, o nachodzenie handlów kupieckich, bez zachowania formalności Ustawą Celną wskazanych, i uskutecznianie ciągłych

rewizyj sklepów, pod pozorem śledzenia towarów przemysłowych, z narażeniem przez to kupców na straty.

Ponieważ rewidowanie handlów kupieckich pod względem defraudacyj celnych, podług Ustawy Celnéj dla Królestwa wydanej, wyłącznie należy do służby celnej i do władzy policyjnej, a straż tabaczna rewizye w domach dopełniać może jedynie dla poszukiwania defraudacyj tabaczych; Rewizorowie zaś Skarbowi i Urzędy Skarbowe po miastach wtenczas, gdy idzie o odkrycie uchybień, lub kontrawencyj Skarb Królestwa obchodzących, przeto dla zachowania nadal zgodnego z Ustawą Celną postępowania, należy tak straży tabacznój, jako też Rewizorom i Urzędowi Skarbowym w tamtejszej Gubernii dokładną dać informację o ich prawach i obowiązkach, rewizyj handlów i innych zabudowań dotyczących.

Rozporządzenie Kommissyi Skarbu z dnia 7 (19) Marca 1851 roku Nr. 19,238, przepisało: iż co do rewizyj po domach prywatnych, składach kupieckich i innych zabudowaniach, utrzymują się w swéj mocy zaprowadzone dawniej przepisy, wedle których w razie podejrzenia o defraudację tabaczną, oficyaliści tabaczni wczwaać winni miejscowego urzędnika policyjnego, tudzież inną jeszcze asystencyę, gdzie ta podług obowiązujących przepisów jest potrzebną, i łącznie rewizyę uskutecznić, przy zachowaniu należnej przystojności.

Przepis ten dotyczy wyłącznie defraudacyj tabaczych, a oficyaliści tabaczni żądając asystencyi policyjnej, obowiązani są wskazać imiennie osoby i miejsca o posiadanie obiektów tabaczych podejrzane, w których rewizya ma być odbyta.

Gdyby przy uskutecznieniu téj rewizyi, dostrzeżone także zostały towary defraudacyjne, oficyaliści tabaczni do ich zajęcia nie mogą przystępować, lecz tylko sam Burmistrz lub Wójt gminy, jeżeli rewizyi téj jest obecny, a gdyby który z nich zastąpiony był przez innego oficyalistę policyjnego, przyzwanie samego Burmistrza lub Wójta nastąpić winno, celem formalnego dopełnienia zajęcia towarów.

Inni urzędnicy skarbowi dopełniający rewizję domów prywatnych, składów kupieckich i innych zabudowań w rzeczach ich służby dotyczących, podobnież co do towarów defraudowanych przy rewizji dostrzeżonych, powinni zachować postępowanie.

A jeżeli nie mając powodu ze służby swój do przedsiębrania rewizyj domów, sklepów i t. p., powezną wiadomość o znajdowaniu się w sklepach lub innych zabudowaniach towarów defraudowanych, obowiązani są stosownie do art. 948 i 949 Ustawy Celnój, podać na piśmie denuncyacyę do Komory, miejscowego Urzędu policyjnego lub do władz nad Komorami i policyą przełożonych i dopełnić wszystkich warunków denuncyacyom właściwych. Gdyby zaś mieli tylko podejrzenie o ukrycie defraudacyi celnój, takowe udzielić mogą Komoram Celnym lub władzy policyjnój, a te zgodnie z uwagą przy artykule 953 Ustawy Celnój zapisaną, na mocy takiej poszlaki mocne są przedsięwziąć śledzenie defraudacyi.

W ogólności zaś urzędnicy lub oficyaliści skarbowi choćby w asystencyi policyjnój, rewizyj handlów i innych zabudowań dla samego poszukiwania defraudacyj celnych przedsiębrać nie mogą. Informacyę tę raczy JW. Pan wszystkim urzędnikom skarbowym, których to dotyczy, udzielić i zachowanie się w jej granicach polecić.

w Warszawie, d. 29 Września (11 Października) 1853 r.

Nr. 62,174.

N° 18.

Dalsze objaśnienie [Art. 648 Ustawy Celnéj co do
karania za potajemne przejście granicy.

(d. 1 (13) Października 1853 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

W art. 648 Ustawy Celnéj dla Królestwa Polskiego postanowiono:

„przechodzący lub przejeżdżający granicę z pominięciem punktów do tego oznaczonych, ulegają karze pieniężnej od rs. 4 kop. 50 do rs. 13 kop. 50 w miarę swéj zamożności. Wpływy z kar tego rodzaju podchodzą pod tenże sam podział, co wpływy z kar na towary zakazane wymierzanych.”

Rozpoznawanie podobnych przedmiotów i oznaczanie wysokości kary pieniężnej, pozostawia się Urzędom Celnym z zatwierdzeniem Naczelników Okręgowych.

Z doświadczenia przekonano się, iż ludzie, w przypadkach powyższym artykułem poszczególnionych znajdujący się, oczekując na zatwierdzenie wyroku w swéj sprawie przez Naczelników Okręgowych, bywają trzymani w areszcie częstokroć dłużej nad czas, jakiby z mocy Kod. Kar Główn. i Popr. odsiedzieć powinni w więzieniu, w razie niemożności uiszczenia rzeczonej wyżej kary pieniężnej; z tego zatem powodu, dla przyniesienia ulgi obwinionym, bez zwolnienia ich wszakże od zapłaty ustanowionéj prawem kary, jak równie dla skrócenia korespon-

dencyi o tajemném przebywaniu granicy, po zniesieniu się JO. Księcia Namiestnika Królestwa z Ministrem Skarbu Cesarstwa postanowione zostały następujące w tym względzie przepisy:

1. Sprawy o tajemném przebywaniu granicy przez cudzoziemców, którzy nie są w stanie zapłacić oznaczonej prawem kary pieniężnej, lub nie mogą dać rękojmi czyli pewnego zaręczenia, iż w ustanowionym przez siebie terminie też karę wniosą, także przez włóczęgów i poddanych Królestwa, niemających stałego zamieszkania lub pewnego zarobku, to jest przez takie osoby, które przy zwykłym biegu ich spraw stósownie do art. 648 Ustawy Celnój, ulegałyby aresztowi do czasu zapadnięcia stanowczego wyroku, i które w oczekiwaniu na wyrok byłyby zatrzymane dłużej nad czas jaki powinnyby odsiedzieć, przy zamianie ustanowionej kary pieniężnej na areszt, rozstrzygać stanowczo w Urzędach Celnych, bez obowiązku przedstawiania wyroków w tychże urzędach zapadłych pod zatwierdzenie Naczelników Okręgowych.

2. Sprawy osób które oprócz tajemnego przejścia granicy, obwinione są o kontrabandę towarów, przedstawiać do decyzji téj władzy, która w ostatniej Instancyi wydaje wyrok o kontrabandzie.

3. Przy stanowieniu kary oznaczonej za tajemne przebywanie granicy art. 648 Ustawy Celnój w ilości od rs. 4 kop. 50 do rs. 13 kop. 50, mieć na względzie nie tylko przyczyny jakie pobudziły do tajemnego przejścia granicy, i ile razy to przejście przez osobę obwinioną miało miejsce, ale nadto na możność w uiszczeniu kary przez obwinionych.

4. Przy zamianie kary pieniężnej na areszt osobom obwinionym, nie będącym w stanie uiszczyć takowej, stosownie do art. 91 Kod. Kar Główn. i Popr., odsyłać też osoby z Urzędów Celnych do najbliższej znajdującego się więzienia, przez pośrednictwo miejscowych władz policyjnych.

5. Po zapłaceniu kary pieniężnej za tajemne przejście granicy przez osoby obwinione, jeśli te są poddanymi Królestwa, odsyłać je za pośrednictwem władzy policyjnej, do miejsca stałego zamieszkania, jeśli zaś są to cudzoziemcy, odsyłać ich właściwemu Naczelnikowi Powiatu, dla dalszego z nimi według prawa postąpienia.

6. W sprawach takich osób, które oprócz tajemnego przejścia granicy, obwinione będą nadto o inny jaki występki kryminalny lub polityczny, a nie są w możności zapłacić kary za przejście, granicy, w takim razie nie wykonywając wyroku Komory względem ściągnięcia téjże kary, zawiadamiać o jej wysokości Sąd lub Naczelnika Wojennego Gubernii, stósownie do tego dokąd obwiniona osoba odesłaną została.

Takowe przepisy komunikując Rządowi Gubernialnemu, Kommissya Rządowa poleca mu wydać stósowne w tymże przedmiocie władzom administracyjnym rozporządzenia i dopilnować ścisłego ich wykonania.

w Warszawie, d. 1 (13) Października 1853 r.

Nr. 38,236/17,903.

№ 19.

Приказаніе относительно обязанности Бургомистровъ и Войтовъ гминь, бдительно наблюдать за недопущеніемъ контрабанды, въ подвѣдомственныхъ имъ мѣстечкахъ и селеніяхъ.

(18 (30) Мая 1854 г.)

Н. Гражданскому Губернатору.

Главный Директоръ Предсѣдательствующій въ Правительственной Коммисіи Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ.

Министръ Финансовъ Имперіи, въ чпелѣ мѣрь, могущихъ способствовать къ прекращенію контрабанднаго промысла въ Царствѣ Польскомъ, сообщилъ на усмотрѣніе Его Свѣтлости Князя Намѣстника предположеніе: что весьма было бы полезно, дабы Войты гминь и Бургомистры, знающіе хорошо образъ жизни и промыселъ каждаго изъ жителей подвѣдомственныхъ имъ мѣстечекъ и селеній, и при томъ имѣющіе на нихъ большое вліяніе, старались удерживать ихъ отъ контрабанды.

Вслѣдствіе сего, Господинъ Исправляющій должность Намѣстника приказать изволил: подтвердить Бургомистрамъ и Войтамъ гминь, чтобы они, подѣ строжайшею отвѣтственностію, бдительно наблюдали за недопущеніемъ контрабанды въ подвѣдомственныхъ имъ мѣстечкахъ и селеніяхъ.

О такомъ приказаніи Его Сіятельства, объявленномъ Статсъ-Секретаремъ при Совѣтѣ Управленія 5 (17) Мая за № 21,986, сообщая Вашему Превосходительству для точнаго исполненія и наблюденія предлагаю:

1. Поставить на видъ Бургомистрамъ и Войтамъ 909 статью Таможеннаго Устава, по силѣ коей въ случаѣ открытія въ ввѣренныхъ имъ мѣстечкахъ или селеніяхъ складовъ контрабанды, подлежатъ они взыскаіію на равнѣ съ укрывателями сихъ складовъ.

2. Предварить ихъ, сверхъ того, что если будетъ доказано, что черезъ эти мѣстечка и селенія часть контрабанды проходитъ или принимается на склады, хотя бы и на самое короткое время, то они также будутъ подвергнуты строжайшей отвѣтственности.

Варшава, 18 (30) Мая 1854 г.

№ 18,606/8,541.

№ 20.

Rozporządzenie dla urzędników policyjnych, jakie towary defraudowane ujęte, winni opieczętowywać.

(d. 11 (23) Września 1854 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, odezwą z dnia 15 (27) Lipca r. b. Nr. 3,104, zawiadomił Kommissyę Rządową, że w liczbie towarów defraudowa-

nych zabranych przez Burmistrza miasta Raciążka, u mieszkańcy tegoż miasteczka Kornuchowskiej, a dostawionych na Komorę Nieszawa i wskazanych na konfiskatę, chustki jedwabne i także parasoliki opieczętowane były lakiem.

Ponieważ od pieczętowania lakiem towarów jedwabnych, takowe podlegają uszkodzeniu, a przy sprzedaży uszkodzonych towarów Skarb i donosiciele są narażeni na stratę, nadto § 958 Ustawy Celnój, nakazuje zatrzymującym pieczętować collis, miejsca z towarami, czyli okrycia, lub przykładac pieczęcie do towarów wtenczas tylko, jeżeli to okaże się dogodnym, przeto Wydział Celny żądał przedsięwzięcia środków, ażeby urzędnicy policyjni w przypadku zatrzymania, albo wynalezienia defraudowanych towarów, opieczętowywali tylko takie, które przez to nie mogą uledez uszkodzeniu, inne zaś powinny być upakowane w collis i do tych dopiero przykładane pieczęcie.

Zgodnie z tą odezwą, Kommissya Rządowa poleca Rządowi Gubernialnemu, wydać niezwłocznie komu należy stosowne w téj mierze rozporządzenie i takowe zarazem przez Dziennik Gubernialny ogłosić, a Naczelnikom Powiatowym nad wykonaniem czuwać polecić.

w Warszawie, d. 11 (23) Września 1854 r.

Nr. 14,149/29,087.

№ 21.

Приказаніе, относительно обязанности Бургмістровъ и Войтовъ гминь чтобы они по доставленіи къ нимъ контрабандныхъ товаровъ, таковыя немедленно отправляли въ подлежащія таможи, донося тотчасъ о томъ Таможенному Отдѣленію.

(12 (24) Апрѣля, 1855 г.)

Н. Губернскому Правленію.

Правительственная Коммисія Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ.

Таможенное Отдѣленіе при Канцеляріи Намѣстника, отношеніемъ отъ 11 (23) Декабря 1854 г. за № 5,867, увѣдомило Правительственную Коммисію, что Департаментъ внѣшней торговли обращалъ неоднократно вниманіе на то, что производимыя внѣ пограничной черты, какъ должностными такъ и частными лицами, поимки контрабандныхъ товаровъ, не всегда доставляются своевременно на постановленіе Таможенъ полицейскими Управленіями, въ которыя, сообразно 935 ст. Таможеннаго Устава, таковыя поимки поступаютъ первоначально; что это замѣчено также и таможеннымъ Отдѣленіемъ, что какъ полицейскія власти, въ отношеніи дѣйствій ихъ по надзору за контрабандою, остаются до нынѣ безъ должнаго контроля, а это можетъ способствовать къ разнымъ злоупотребленіямъ, то по докладу о семъ Князю Намѣстнику, Его Свѣтлость приказать изволилъ: поставить въ обязанность Магистратамъ городовъ и мѣстечекъ, чтобы тотчасъ послѣ доставленія въ оныя контрабандныхъ товаровъ, представляли Таможенному Отдѣленію копию протокола

задержанія или выемки съ донесеніемъ, въ какую таможду задержанные или вынутые товары отправлены на постановленіе.

Во исполненіе приказанія Его Свѣтлости, Правительственная Коммисія предписываетъ Губернскому Правленію сдѣлать распоряженіе, чтобы Магистраты городовъ и мѣстечекъ и Войты гминь управляемой губерніи, по доставленіи къ нимъ контрабандныхъ товаровъ, немедленно отправляли таковые въ подлежащія таможди и объ этомъ тотчасъ доносили Таможенному Отдѣленію, съ приложеніемъ копии протокола задержанія или выемки контрабандныхъ товаровъ; Начальникамъ же Уѣздовъ поставить въ обязанность имѣть строгое наблюденіе за исполненіемъ этого распоряженія, съ тѣмъ, что въ случаѣ малѣйшаго замедленія какъ въ доставленіи задержанной контрабанды въ таможду, такъ и въ представленіи протокола въ Таможенное Отдѣленіе, виновные будутъ подвергнуты строжайшей отвѣтственности.

Варшава, 12 (24) Апрѣля 1855 г.

№ 51,072/25,521.

N° 22.

Cyrkularz objaśniający Naczelników Powiatowych,
Burmistrzów i Wójtów, jak postępować z karami
kontrawencyi stemplowej.

(d. 1 (13) Czerwca 1855 r.)

do
Rządów Gubernialnych

CYRKULARZ SKARBOWY.

VII. Na zapytanie Wydziału Celnego przy Kancellaryi
Przybocznej JO. Księcia Namiestnika Królestwa:

do kogo należy umarzenie kar kontrawencyjnych stem-
płowych wymierzanych przez Władze Celne w Kró-
lestwie, za nieużycie papieru stemplowego Królestwa
do podań i czynności do których tenże papier podług
Ustawy Celnój, użyty być winien?

Kommissya Skarbu oświadczyła:

że kara kontrawencyjna natychmiast po jój wymierzeniu
nieopłacona, podaną być winna do egzekucyi właściwemu Na-
czelnikowi Powiatowemu lub miejscowemu Burmistrzowi albo
Wójtowi gminy, a jeżeliby w tój drodze dla ubóstwa ukarane-
go, jego śmierci, niewiedomego pobytu, lub innych jakichbądź
powodów, nie mogła być odzyskana; najwłaściwiej będzie, aby
Władza egzekucyą zajmująca się, dowody usprawiedliwiające
niemożność odzyskania złożyła Władzy, która karę wymierzy-
ła, ta zaś dowody rzeczzone, wraz z kopia decyzyi swojej karę
stanowiącej przedstawić winna właściwemu Rządowi Guber-
nialnemu, który po rozpoznaniu tych dowodów i uznaniu ich
za legalne, karę umorzyć jest mocen, zawiadamiając o tém kogo

należy dla wykreślenia umorzonych kary z kontroli kar kontrawencyjnych. Przytém wezwawszy Wydział Celny, aby o osnowie powyższego objaśnienia zawiadomił Władze Celne, Kommissya Skarbu poleciła Rządowi Gubernialnym, iżby o niém również Naczelników Powiatowych, Burmistrzów miast i Wójtów gmin poinformowały, ścisłego wykonania onego pilnowały, i same stosować się do niego nie omieszczały.

w Warszawie, d. 1° (13) Czerwca 1855 r.

Nr. 28,601.

N° 23.

Rozporządzenie co do rewizyi po domach i handlach w miastach, przez Władze Policyjne i dodawania pomocy Straży Administracyi Dochodów Skarbowych tabaczných.

(d. 3 (15) Grudnia 1856 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, mając na względzie z jednej strony, że po zniesieniu w Królestwie Polskiem wewnętrznęj kontroli handlowej, gdyby ograniczono Władze Policyjne w wypełnianiu włożonych na nie Ustawą Celną obowiązków, co do przestrzegania wci-

skania się kontrabandy, przyczynionoby się do ułatwiania przemytnego handlu: zważając znowu z drugiej strony, że pod pozorem powiększenia dochodów celnych, też same Władze Policyjne mogą się dopuszczać nadużyć przy zatrzymywaniu towarów (jak to miejsce miało w Gubernii Warszawskiej i Augustowskiej) uznał: aby wyraźniej wskazaném było Władzom Policyjnym jakie są ich powiuności pod względem zwracania uwagi na kontrabandę, a zarazem mieć nad ich postępowaniem w podobnych wypadkach bliższy nadzór; na wniosek Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych zakommunikował tym celem obecnie zatwierdzone przez JO. Księcia Namiestnika Królestwa dodatkowe przepisy, uzupełniające rozporządzenie b. Namiestnika Królestwa, oznajmione Rządowi Gubernialnym przez reskrypt z d. 12 (24) Kwietnia r. z. Nr. 25,521/51072, osnowy następującej:

1. Prawo dopełniania rewizyi po domach i handlach w miastach, pozostawia się z ogólnego porządku służby Prezydentom i Burmistrzom, a we wsiach Wójtom gmin w nieobecności zaś ich, zastępcom tak pierwszych jak i drugich.

Od nich zaley dodawanie pomocy straży Administracyi dochodów Skarbowych tabaczných do śledzenia przedmiotów tabaczných i w ogóle rozporządzenie do zatrzymywania przewożonych lub też przenoszonych gdziebądź towarów defraudowanych, z wyłączeniem wypadków niecierpiących zwłoki, gdy są niewątpliwe wiadomości o przewożeniu lub przenoszeniu kontrabandy i gdy najmniejsza zwłoka mogłaby się przyczynić do jej usunięcia lub ukrycia.

2. Jeżeli o przewozie lub ukryciu defraudowanych towarów nie będzie przedstawiona formalna denuncyacya z dołączeniem kaucyi, w takim razie zatrzymanie i rewizye dopełniać tylko na zasadzie pewnych wiadomości, lub też ugruntowanego podejrzenia, szczególniej zaś gdy towary będą przewożone przez kupców gildyjnych.

3. Zatrzymane tak przez samą policyę, jak również dostawione jej na zasadzie 935 art. Ustawy Celnój dla dalszego

postąpienia towary, ulegające ocechowaniu lecz nieopatrzone cechą Komory lub pieczęciami fabrycznymi, nie wchodząc w żaden rozbiór co do pochodzenia towarów, odsyłać one natychmiast bez żadnego wyjątku (chociażby nawet między nimi znajdowały się niektóre towary ocechowane podług formy) do decyzji najbliższej Komory, z zachowaniem przepisów postanowionych w Art. 956, 957, 958, 959, 963, 967, 968, 969, 974, 975, 976, 977, 978 i 979 Ustawy Celnéj dla Królestwa Polskiego.

4. W takiż sposób postępować, jeżeli w liczbie zatrzymanych towarów, okażą się opatrzone plombami Komór lub fabrycznymi pieczęciami, które mieć będą jawne oznaki sfałszowania lub ściągną uzasadnione w tym względzie podejrzenie.

Uwaga: Przy rewizjach winny być zatrzymywane takie tylko towary, które podlegając ocechowaniu, okażą się bez plomb Komór lub pieczęci fabrycznych, oraz towary z fałszywymi cechami tak celnymi jak i fabrycznymi, lub fałszywie zamieszczonymi plombami Komór. Towary zaś prawnie ocechowane, stosownie do Art. 891, mogą tylko służyć na zabezpieczenie kary przypadającej za towary nieprawego pochodzenia, jeżeli właściciel nie przedstawi odpowiedniej kaucyi lub należytego poręczenia.

5. Jeżeli jednak wszystkie bez wyjątku zatrzymane towary, okażą się prawnego pochodzenia, t. j. jeżeli opatrzone będą należnymi cechami celnymi lub pieczęciami fabrycznymi, albo będą z liczby tych, które nie podlegają ocechowaniu, albo też używają praw służących wyrobom rosyjskiego i polskiego pochodzenia bez przyłożenia cech (dodatek do Art. 892 Ustawy Celnéj) i których zatem podług Art. 883 Ustawy Celnéj, bez jawnego dowodu tajemnego przywiezienia ich z zagranicy, odbierać i zatrzymywać nie należy, bo wranie nieposiadania, co się tycze towarów niepodlegających ocechowaniu, wymaganego Art. 883 Ustawy Celnéj dowodu, że są defraudowane, po

spisaniu w obecności i za podpisem tych, którzy podobne towary ujęli i dwóch znacznych miejscowych kupców lub fabrykantów, a także właściciela lub przewoźącego towary, oraz Prezydenta lub Burmistrza miasta, protokołu zatrzymania, takowe oddawać bez najmniejszej zwłoki.

6. W protokóle tym wyrazić: czas zatrzymania i uwolnienia towarów, ich rodzaj i ilość, z wymienieniem jakieni mianowicie towary te opatrzone cechami, obowiązując przytém właścicieli, ażeby przy podpisaniu protokołu nadmienili, czy przy zatrzymaniu towarów nie doznali jakich utrudzeń.

7. Jeżeli towary które okażą się nieprawnego pochodzenia, zatrzymane będą przez wójta gminy, albo chociażby przez osobę postronną, lecz dostawione do Urzędu wójta gminy, to w myśl Art. 935 Ustawy Celnój, odsyłać takowe do najbliższego po drodze Magistratu dla postąpienia w obecności wójta gminy, jak równie i zatrzymującego, jeżeli tego wymagać będzie, stosownie do przepisu zawartego w punkcie 5 i 6.

8. Protokoły zatrzymania towarów, które okażą się pochodzenia niepodejrzanego, odsyłać w oryginale do Wydziału Celnego przez pierwszą pocztę po uwolnieniu tychże towarów, kopje zaś rzeczonych protokółów, pozostawiać w aktach Magistratu, a w doniesieniu przy którym protokół będzie odesłany, wyjaśniać, z jakiego źródła otrzymano denuncyacyę, lub na jakiej zasadzie powzięto podejrzenie, że w zatrzymanym transporcie przewożoną była kontrabanda.

Uwaga: Na zasadzie rozkazu JO. Księcia Namiestnika Królestwa, oznajmionego Rządowi Gubernialnym przez reskrypt Kommissyi Rządowej z dnia 12 (24) Kwietnia r. z., przedstawiać jak dawniej Wydziałowi Celnemu także przez pierwszą pocztę protokoły o każdym wykryciu lub zatrzymaniu, gdy znalezione lub zatrzymane towary, uznane będą za kontrabandę.

Ścisłe wykonanie powyższych dodatkowych przepisów, Rząd Gubernialny Władzom wykonawczym jak najmocniej za leci, i przez Dziennik Gubernialny niezwłocznie ogłosić rozkaże

w Warszawie, d. 3 (15) Grudnia 1856 r.

Nr. 19,930/41,176.

N° 24.

Objaśnienie Art. 952 i 953 Ustawy Celnój, że osoby zostające w służbie przy donoszeniu o kontrabandzie nie są uwolnione od składania przepisanej kaucyi.

(d. 26 Lutego (10 Marca) 1857 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, odezwą z dnia 6 (18) Stycznia r. b. Nr. 58, upraszał Kommissyę Rządową o poinformowanie wszystkich Władz Policyjnych w myśl Art. 952 i 953 Ustawy Celnój, w których co do zanoszenia denuncyacyi o kontrabandzie nie zrobiono żadnej różnicy pomiędzy prywatnemi i zostającymi w służbie osobami, iż te ostatnie, przy zanoszeniu denuncyacyi o kontrabandzie, nie są uwolnione od składania przepisanej kaucyi.

Co się tycze zaś Officyalistów administracyi dochodów Skarbowych tabaczných, ponieważ ci na zasadzie rozporządze-

nia Kommissyi Rządowej Skarbu z dnia 7 19 Marca 1851 roku Nr. 12,837/5,669, mają prawo poszukiwać, po domach i handlach, defraudowanych artykułów tabaczknych bez formalnych nawet denuncyacyj, lecz w obecności policyi, dla tego więc Prezydenci, Burmistrze miast, oraz Wójci gmin, na każde żądanie tychże Officyalistów, winni im udzielać pomoc w takowych poszukiwaniach.

Rząd Gubernialny przeto, zaleci tymże urzędnikom policyjnym ściśle do zasady powyższej stosować się, i skutku dopilnować nie omieszka.

w Warszawie, d. 26 Lutego (10 Marca) 1857 r.

Nr. 807/1,963.

N° 25.

Dodatkowy przepis, co do postępowania policyi, z zatrzymanemi przez nią, lub dostawionemi towarami defraudowanemi.

(d. 16 (28) Sierpnia 1857 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi JO. Księcia Namiestnika Królestwa, pod d. 3 (15) Lipca r. b. Nr. 4,705, zawiadomił Kommissyę Rządową, iż Jego Książęca Mość rozkazać raczył, ażeby w uzupełnieniu wydanych w r. z. Władzom, od Kommiss-

syi Rządowej Spraw Wewnętrznych zależącym, przepisów względem postępowania policji z zatrzymywanemi przez nią, lub dostawionemi do niej defraudowanemi towarami, dodatkowo polecić co następuje:

1. We wszystkich miastach, w których się znajdują Naczelnicy Żandarmskich Komend, koniecznie w ich obecności dopełniać rewizyę zatrzymywanych i dostawianych policji towarów, wyjąwszy gdyby w czasie dostawienia towarów, Naczelnicy ci znajdowali się w rozjazdach, o czém w protokóle zatrzymania, powinna być uczyniona wzmianka.

2. Również w tych miastach i miasteczkach, w których wspomnieni Officerowie Żandarmeryi stale się nie znajdują, lecz przybyli czasowo w interesie służbowym, rewizyę towarów dostawionych w czasie ich tamże bytności dopełniać nie inaczej, jak w ich obecności.

3. Przy rewizyi w policji każdej dostawionej kontrabandy, nie zważając na to, czy towary okażą się prawnego lub nieprawnego pochodzenia, wzywać nieodzownie cały skład Magistratu i 2-ch fabrykantów jeżeli znajdują się w miejscu, a jeżeli ich nie ma, to dwóch osiadłych tamże mieszkańców, albo kupców mających swą posiadłość.

W spełnieniu powyższego rozkazu, Kommissya Rządowa poleca Rządowi Gubernialnemu Płockiemu, ażeby bezzwłocznie wydał stosowne rozporządzenie do Naczelników Powiatów, Prezydentów i Burmistrzów miast, zalecając im jak najściślejsze do takowego stosowanie się, a razem przepisy w tym rozkazie zawarte, przez Dziennik Gubernialny ogłosić zalecił.

w Warszawie, d. 16 (28) Sierpnia 1857 r.

Nr. 12,340/25,147.

N° 26.

Rozporządzenie, aby Władze Policyjne, w przedstawieniach o wydanie właścicielom zatrzymanych towarów należycie ocechowanych, wyszczególniały nazwiska fabrykantów, od których towary rzeczzone pochodzą.

(d. 24 Sierpnia (5 Września) 1857 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi Księcia Namiestnika, odnosił się do Kommissyi Rządowej o wydanie rozporządzenia, aby w myśl zatwierdzonych przez JO. Księcia Namiestnika przepisów, Władze Policyjne w przedstawianych Wydziałowi Celnemu protokółach o wydanie właścicielom zatrzymanych towarów, gdy te okażą się opatrzone cechami krajowemi, wyszczególniały nazwiska fabrykantów, od których rzeczony towary pochodzą.

Na tej zasadzie, w dopełnieniu punktu 6-go rozporządzenia z dnia 3 (15) Grudnia 1856 r. Nr. 19,930/41,176, Kommissya Rządowa wzywa Rząd Gubernialny, o zalecenie Władzom policyjnym zachowania powyższej formalności.

w Warszawie, d. 24 Sierpnia (5 Września) 1857 r.

Nr. 26,326/13,012.

N° 27.

Ustanowienie kary na handlujących nieprawnie
towarami krajowemi po wsiach.

(d. 12 (24) Lutego 1858 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA PRZYCHODÓW I SKARBU.

Na zasadzie obowiązujących przepisów, prowadzenie handlu towarami zagranicznymi i krajowemi po wsiach, wyjąwszy płodów surowych i wyrobów wiejskiego przemysłu, o jakich mowa w Art. 63 Ustawy Gildyjnej, jest zakazane.

Za przekroczenie tych przepisów, a mianowicie trudnienie się handlem towarów zagranicznych po wsiach, podług objaśnienia przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych i Duchownych pod d. 5 (17) Czerwca 1852 roku Nr. 4,833/18,733, Rządowi Gubernialnemu udzielonego, ma być wymierzona kara oznaczona Art. 73 i 74 Ustawy Gildyjnej; lecz zbywało dotąd na przepisie oznaczającym stopień kary na tych, którzy wykonywają po wsiach zakazany handel towarami krajowemi, — bo jakkolwiek Kodeks Kar Głównych i Poprawczych w art. 870 stanowi, że każdy trudniący się handlem, bez należytego konsensu, oprócz obowiązku uzyskania konsensu, ulegnie karze pieniężnej dwa razy wyższej od opłaty konsensowej, przepis atoli ten znajduje zastosowanie tylko do pokątnego handlu towarów po miastach, gdzie konsens jest przepisany.

W skutku więc tego, Kommissya Skarbu, po zniesieniu się z Kommissyą Rządową Spraw Wewnętrznych i Duchownych,

wyjednała decyzję Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 1 (13) Listopada 1857 r. Nr. 24,194 stanowiącą: że handlujący nieprawnie towarami krajowemi po wsiach, ulegać mają opłacie podwójnej wartości papieru stempłowego, jaki stosownie do istniejących przepisów stempłowych powinien być użytym do konsensu na sprzedaż tychże towarów w miastach najniższego rzędu.

Decyzję tę, objętą w wypisie z protokołu posiedzenia Rady Administracyjnej z dnia 1 (13) Listopada r. z. Nr. 24,194, komunikując w kopii wierzytelnej Rządowi Gubernialnemu, Kommissya Skarbu wzywa go, aby ją przez Dziennik swój Gubernialny do powszechnej wiadomości podał i do niej ściśle się stosował.

w Warszawie, d. 12 (24) Lutego 1858 r.

Nr. 68,704.

Anneks do N° 27-go.

*Wypis z protokołu posiedzenia Rady Administracyjnej
dnia 1 (13) Listopada 1857 r.*

Na zasadzie obowiązujących przepisów, prowadzenie handlu towarami krajowemi po wsiach, wyjąwszy płodów surowych i wyrobów wiejskiego przemysłu, o jakich mowa w Art. 63 Ustawy Gildyjnej, jest zakazane bez oznaczenia atoli kary. Lubo Kodeks Kar Głównych i Poprawczych w Art. 870 stanowi, że każdy trudniący się handlem, bez uzyskania należytego konsensu, ulegnie karze pieniężnej dwa razy wyższej od opłaty konsensowej, przepis atoli ten znajduje zastosowanie tylko do pokątnego handlu towarów po miastach gdzie konsens jest przepisany.

Z tego powodu zachodzi potrzeba uzupełnienia przepisów przez wyraźne oznaczenie stopnia kary na tych, którzy wykonywają po wsiach zakazany handel towarami krajowemi.

Po zniesieniu się Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu z Kommissją Rządową Spraw Wewnętrznych i Duchownych, zgodzono się na to, że za tego rodzaju przekroczenia dostatecznym będzie ustanowić karę odpowiadającą podwójnej wartości papieru stemplowego, jaki stosownie do istniejących przepisów stemplowych, powinien być użytym do konsensu na sprzedaż tychże towarów w miastach najniższego rzędu.

Przedstawiając wniosek ten na dniu 30 Października (11 Listopada) r. b. Nr. 44,626 Radzie Administracyjnej, Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu upraszała o jego potwierdzenie.

Rada wniosek powyższy potwierdziła.

N° 28.

Rozporządzenie względem rugowania od granicy defraudantów.

(d. 4 (16) Września 1858 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Wydział Celny przy Kancellaryi Namiestnika Królestwa przedstawił do decyzji Rady Administracyjnej dwie wątpliwości, napotkane przy wykonywaniu niektórych przepisów Ustawy Celnéj, to jest:

O przepisach Policyjno-Celnych.

- a) która Władza, to jest Sąd, czyli Władza Celna, ma prawo skazać defraudanta na oddalenie od granicy w przypadku przez Art. 902 Ustawy Celnéj w ustępie 2-m oznaczonym, tudzież
- b) w jaki sposób stosowany być powinien do żydów, podejrzanych o defraudowanie, przepis zamieszczony pod Nr. 2-m Art. 915 Ustawy Celnéj w tekście polskim, to jest: czy mają być rugowani od granicy na werst 21 z mocy tegoż artykułu, czy też na werst 100 w duchu NAJWYŻSZEGO Ukazu, ogłoszonego przez Ukaz Rządzącego Senatu z d. 2 Czerwca 1852 r.

Rada Administracyjna rozpoznawszy opinie w tój mierze Dyrektorów Głównych Spraw Wewnętrznych oraz Sprawiedliwości, decyzją z d. 24 Czerwca (6 Lipca) r. b. Nr. 3,881 wyrzekła:

Co do wątpliwości ad a.

Gdy podług Art. 923 Ustawy Celnéj, takie tylko sprawy defraudacyjne ulegają rozpoznaniu Komór Celnych, w których obwiniony może być skazany na samą tylko karę pieniężną z konfiskatą towarów, lub bez, a przytém przyznaje się do winy, i gdy w Art. 902 téjże Ustawy, zawierającym w sobie karę na defraudantów przyznających się do winy, wyraźnie postanowiono: że wydalenie takiego defraudanta od granicy, od uznania właściwego Sądu zależy, przepisy więc te same usuwają wszelką pod tym względem wątpliwość, i dla tego wszystkie Władze, do których wykonanie tych przepisów należy, mają być przez właściwe zwierzchnie swoje Władze objaśnione, że w każdym razie, kiedy obwinionemu defraudantowi, oprócz kary pieniężnej, grozi zastrzeżenie wyrugowania od granicy, odnoszące się bezpośrednio do jego osoby, wtenczas już nie Komora Celna, w myśl Art. 923 Ustawy Celnéj, ale Sąd, podług Art. 922 téjże Ustawy, tak co do kary, jak i co do wyrugowania, wyrokować powinien.

Co do wątpliwości ad b.

Rada Administracyjna zwróciła przedewszystkiém uwagę na niezgodność tekstu polskiego z rosyjskim, znajdującą się w ustępie 2-m Art. 915 Ustawy Celnój, w tém, że podług tekstu polskiego wszyscy zawiadujący dobrami rządowemi lub prywatnemi, położonemi w odległości werst 21 od granicy, mają ścisły obowiązek:

„zwracać szczególną bacność na ludzi podejrzanych o defraudowanie i przedstawiać ich Naczelnikowi Powiatu do wydalenia za obręb 21 werstowy w razie uzasadnionych w pewnej mierze podejrzeń.”

Tekst zaś ruski tegoż samego ustępu, w dosłowném tłumaczeniu brzmi:

„wszystkich ludzi podejrzanych o defraudacyę mieć pod ścisłym dozorem i w przypadku więcj lub mniej uzasadnionego podejrzenia, przedstawiać dla prawnego względem tych ludzi zarządzenia Naczelnikowi Powiatu.”

Gdy więc w tekście ruskim nie ma mowy o wydaleniu podejrzanych o defraudacyę na 21 werst od granicy, a tekst ruski jest obowiązujący, bo w nim Ustawa Celna zyskała NAJWYŻSZE zatwierdzenie i gdy w tłumaczeniu tego ustępu na język polski widocznie zaszła pomyłka, co okazuje się także i z braku harmonii pomiędzy rzeczonym tłumaczeniem a innemi przepisami Ustawy Celnój, — gdy wreszcie rozkaz NAJWYŻSZY co do rugowania żydów o 100 werst od granicy, w Ukazie Rządzącego Senatu z d. 2 Czerwca 1852 ogłoszony, stosuje się tylko do przekonanych o defraudacyę, — a nie do podejrzanych, przeto Rada Administracyjna uznała:

że dla usunięcia téj wątpliwości należy przedewszystkiém sprostować tekst polski Art. 915 pod Nr. 2, jako niezgodny z obowiązującym tekstem ruskim, a następnie objaśnić Władze, do których wykonywanie tych przepisów należy, jak rzeczywiście i zgodnie z duchem przepisów, powinno być rozumiane

i wykonywane rozporządzenie odnoszące się do ludzi podejrzanych o trudnienie się kontrabandą, a nakazujące przedstawiać ich Naczelnikom Powiatów dla prawnego względem nich zarządzenia, to jest:

że Naczelnicy Powiatowi, względem ludzi podejrzanych o defraudowanie, mają przedsiębrać takie jedynie środki, jakie przeciw ludziom w ogólności podejrzany, na zasadzie przepisów dotyczących bezpieczeństwa i porządku policyjnego, t. j. odsełać takich ludzi do miejsca stałego zamieszkania, jeżeliby takowego w 21 werstowym obrębie od granicy nie mieli, oddawać pod Sąd za włóczęgostwo nieopatrzonych w papiery legitymacyjne i niewykazujących godziwego sposobu do życia, rozciągać szczególnie dozór nad takimi, którzy mieszkając w 21 werstowym obrębie ściągaliby na siebie podejrzenie, że się zajmują defraudacyami, a to w celu przeszkodzenia spełnieniu tychże defraudacyj, lub schwywania ich z kontrabandą i pociągnięcia na drodze właściwej do odpowiedzialności Ustawą Celną przepisanej.

Nadto poleciła Rada Administracyjna, ażeby ze zmianą tłumaczenia 2° Ustępu 915 Art. Ustawy Celnéj odpowiednio do tekstu ruskiego zmodyfikowanym był Art. 24, postanowieniem Rady zatwierdzonych z d. 9 (21) Stycznia 1851 r., przepisów o 21 werstowym pogranicznym obrębie, który opartym został na mylnym tekście polskim powołanego ustępu.

Zawiadamiając Rząd Gubernialny o powyższej decyzji Rady Administracyjnej, dla ścisłego do onéj stosowania się, Kommissya Rządowa poleca:

ad a. poinformować Naczelników Powiatowych, że w każdym razie, kiedy na mocy przepisów w Ustawie Celnéj zawartych, osobom przekonanym o trudnienie się kontrabandą grozi kara wydalenia 21 werstowego pogranicznego obrębu, wyrzeczenie takowej nie do Komory Celnéj, lecz do właściwego Sądu należy;

ad b. udzielić wszystkim Władzom policyjno-administracyjnym informację, że polski tekst 2° Ustępu 915 Art. Ustawy Celnéj, został sprostowany w sposób następujący:

„wszystkich ludzi podejrzanych o defraudowanie mieć pod ścisłym dozorem i w przypadku więcej lub mniej uzasadnionego podejrzenia, przedstawiać dla prawnego względum tych ludzi zarządzenia Naczelnikom Powiatu.”

że przepis ten bynajmniej nie nadaje Władzom administracyjnym atrybucyj wydalenia z 21 werstowego pogranicznego obrębu osób podejrzanych o defraudowanie, lecz powinien być pojmowany i wykonywany w sposób wyżej przez Radę Administracyjną wskazany, nakoniec:

że Art. 24 przepisów o obrębie nadgranicznym, jako na mylnym polskim tekście 2° Ustępu 915 Art. Ustawy Celnéj oparty, obowiązywać przestaje, i ma być zastąpiony przytoczonym wyżej rozporządzeniem Rady Administracyjnéj, wskazującym środki, jakie Naczelnicy Powiatowi przedsiębrać winni względem osób podejrzanych o defraudowanie.

Rozporządzenie, jakie Rząd Gubernialny w tym przedmiocie wyda, ma być ogłoszonym przez Dziennik Gubernialny.

w Warszawie, d. 4 (16) Września 1858 r.

Nr. 25,499/12,611.

N° 29.

Rozporządzenie, aby Komory o osobach przybyłych z zagranicy, składały wykazy Naczelnikom Żandarmeryi, zamiast Rządowi Gubernialnym i Naczelnikom Powiatowym.

(d. 8 (20) Listopada 1858 r.)

do
Gubernatora Cywilnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

JO. Książę Namiestnik Królestwa reskrytem z d. 13 (25) Października r. b. Nr. 10,805, raczył uchylić wydane w 1851 r. rozporządzenie, objęte § 43 Instrukcyi paszportowej dla Komór Celnych i przy reskrypcie b. Namiestnika z dnia 11 (23) Maja 1851 r. Gubernatorom Cywilnym zakomunikowanej, na mocy którego Komory obowiązane były składać właściwym Rządowi Gubernialnym — 15to-dniowe wykazy osób przybyłych z zagranicy ze zwyczajnymi paszportami, a Naczelnikom Powiatowym — tygodniowe wykazy osób przybyłych za kartami legitymacyjnemi 8-mio dniowymi.

Uchylając to rozporządzenie, Jego Książęca Mość rozkazał jednakże, ażeby Komory dostarczały tylko Naczelnikom Żandarmskich Komend wiadomości o osobach przybyłych za kartami legitymacyjnemi, jak to dotąd miało miejsce.

O powyższej decyzyi, Kommissya Rządowa ma honor uprzedzić JW. Gubernatora dla wiadomości i wydania odpowiednich Naczelnikom Powiatowym poleceń.

w Warszawie, d. 8 (20) Listopada 1858 r.

Nr. 40,579/20,307.

N° 30.

Ograniczenie sprzedaży na Komorach jadowitych substancyj oraz farb.

(d. 19 (31) Maja 1859 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Departament handlu zewnętrznego odezwał z dnia 23 Lutego r. b. Nr. 2,894, zawiadomił Wydział Celny, o zarządzeniu, jakie uczynił względem sprzedaży z licytacji na Komorach Królestwa jadowitych substancyj oraz farb, a mianowicie:

1. przed sprzedażą, przedmioty takowe winny być podzielone na dwie kategorie, podług wykazów pod lit. A. i B. załączonych przy Ustawie dla aptekarzy, materyalistów i kupców w roku 1844 wydanej, a przez Radę Administracyjną zatwierdzonej;

2. do zakupowania pomienionych artykułów, przypuszczać bez żadnych ograniczeń tylko właściciele aptek lub zarządzających takowemi, jak niemniej materyalistów wykwalifikowanych;

3. handlarzom wykwalifikowanym do sprzedaży farb, oraz innych jadowitych artykułów, do użytku technicznego służących, sprzedawać tylko artykuły wykazem lit. B. objęte;

4. o wszelkiej sprzedaży z licytacji pomienionych przedmiotów, Komory obowiązane sporządzać protokoły w 2-ch

egzemplarzach, z wyjaśnieniem, jakie dowody kwalifikacyjne na prawo prowadzenia handlu podobnego rodzaju przedmiotami, przedstawione zostały przez kupujących, a równie, jaką ilość i rodzaj artykułów zakupiono; jeden egzemplarz takowego protokołu, podpisany przez urzędników Komory obecnych przy sprzedaży, oraz kupującego, komunikować Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych;

5. pomienione artykuły mogą być sprzedawane tylko na Komorach klasy 1-jej, i w tym celu konfiskowane przedmioty jadowite i farby na Komorach 2-jej i 3-jej klasy, oraz Przykomórkach, winny być na sprzedaż odsyłane do najbliższej Komory klasy 1-jej.

Kommissya Rządowa, mając sobie powyższe zarządzenie zakomunikowanem przez Wydział Celny, uznała za właściwe zawiadomić o tém Rząd Gubernialny, w celu podania onego do powszechnej wiadomości przez Dziennik Gubernialny.

w Warszawie, d. 19 (31) Maja 1859 r.

Nr. 1,256/12,185.

N° 31.

Ostrzeżenie o odpowiedzialności Władz Policyjnych za niedanie pomocy służbie celnej.

(d. 9 (21) Września 1859 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Doszło do wiadomości JO. Księcia Namiestnika, że Władze Policyjne na wezwanie służby celnej, żądającej pomocy do wykonania swych obowiązków, nie tylko takowej nie udzielają, ale dopuszczają się w tej mierze bądź naganną obojętności, bądź stawiają przeszkody służbie celnej w wykonaniu swych obowiązków.

Z rozkazu przeto Jego Książęcej Mości, Kommissya Rządowa poleca wydać rozporządzenie, ostrzegające miejscowych urzędników policyjnych, że ktokolwiek z nich przekonany zostanie, że na prawne żądanie służby celnej nie pośpieszył z natychmiastową pomocą, a tém bardziej, że wykonaniu obowiązków tej służby stawił przeszkody, ten stosownie do przepisu art. 190 Ustawy Celnej, ulegnie odpowiedzialności w art. 354 i 356 Kod. Kar Główn. i Popraw. oznaczonej, nad wykonaniem czego Rząd Gubernialny z całą troskliwością czuwać będzie.

w Warszawie, d. 9 (21) Września 1859 r.

Nr. 32,192/16,406.

N° 32.

Ograniczenia co do poszukiwania towarów defraudowanych, w domach służbie Bożej poświęconych.

(d. 13 (25) Maja 1860 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Kancellarya Księcia Namiestnika pod d. 13 (25) Kwietnia r. b. za Nr. 2,259, oznajmiła Kommissyi Rządowej, że JW. Zarządzający Służbą Cywilną w Królestwie rozkazać raczył Władzom Administracyjnym, aby poszukiwania towarów defraudowanych, w domach służbie Bożej poświęconych, odbywane były tylko za powzięciem jawnych dowodów, lub bardzo silnego podejrzenia, że towary defraudowane w tych domach zostały ukryte i nie inaczej, jak porządkiem w art. 962 Ustawy Celnéj przepisany, to jest w obecności Naczelnika Powiatu lub urzędnika, za każdym razem przezeń w tym celu delegowanego, oraz deputata ze strony Władzy Duchownéj, którym ma być:

przy rewizjach w kościołach parafialnych i innych, jak również w klasztorach męzkich i żeńskich wyznania rzymskokatolickiego — Dziekan tego dekanatu, w obrębie którego rewizya ma być dopełnioną;

w kościołach wyznania ewangelickiego — Pastor najbliższej parafii;

w synagogach i bóżnicach żydowskich, — Rabin lub Podrabin sąsiedniego Okręgu Bóżniczego, i aby stosownie do art. 964

Ustawy Celnéj, przedsiębrane były środki zabezpieczające od usunięcia ukrytych tam towarów defraudowanych.

Do powyższego rozporządzenia, które już Władze Celne i Duchowne otrzymały, poleci Rząd Gubernialny Naczelnikom Powiatowym ściśle stosować się.

w Warszawie, d. 13 (25) Maja 1860 r.

Nr. 7,329/14,326.

N° 33.

Rozporządzenie co do ogłaszania decyzyj Komór i Przykomórków w sprawach defraudacyjnych, oraz doręczania przez Władzę policyjną awizacyj osobom wezwanym.

(d. 29 Lutego (12 Marca) 1860 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Celem usunięcia napotykaných dotąd niedogodności przy ogłaszaniu decyzyj Komór i Przykomórków celnych osobom implikowanym do spraw defraudacyjnych, oraz dla zaprowadzenia jednostajnego w tychże ogłoszeniach porządku, Departament handlu zewnętrznego, po zniesieniu się z Wydziałem Celnym przy Kancellaryi Namiestnika, wydał do Zarządu Celnego Królestwa Polskiego rozporządzenie, aby Komory i Przykomórki celne, w zastosowaniu się do Art. 1002 Ustawy Celnéj

dla Królestwa, decyzje swe w sprawach defraudacyjnych ogłaszały osobom do sprawy wchodzącym nie inaczej, jak w swoich kancelaryach, i w tym celu awizacye o stawienie się implikowanych osób, dla wysłuchania decyzyj, posyłały do Władz Policyjnych tych miejsc, w których implikowani zamieszkują.

Wydział Celny przy Kancellaryi Namiestnika, zawiadomiwszy Kommissyę Rządową o powyższem, odczwą z dnia 11 (23) Grudnia r. z. Nr. 5,208 upraszał o wydanie do Władz Policyjnych zarządzenia:

aby rzeczone awizacye doręczane były komu należy nie później, jak w trzeci dzień po ich otrzymaniu;

aby wraze nieobecności, lub choroby wzywanego, awizacya doręczoną była jego żonie, lub któremu bądź z zamieszkujących przy nim, albo czasowo u niego przebywających, jego dzieci lub krewnych lat 18 wieku liczących, a jeśliby tychże nie było, to zarządzającemu majątkiem, domem lub interesami wzywanego, albo któremu z jego służących lub osób u niego zamieszkałych, a w braku i tych gospodarzowi, lub rządecy domu, albo stróżowi, a we wsiach sołtysowi, nakoniec:

aby o dacie doręczenia awizacyi, Władze Policyjne niezwłocznie zawiadamiały Komory celem zwracania uwagi, do jakiego mianowicie czasu, zgodnie z Art. 999 Ustawy Celnój, służy osobie wezwanój prawo apellacyi.

W skutek tego, Kommissya Rządowa wzywa Rząd Gubernialny, ażeby powyższą informacyę Władzom Policyjnym zakommunikował i oprócz tego przez Dziennik Gubernialny ogłosił, zalecając stosować się ściśle do takowego zarządzenia.

w Warszawie, d. 29 Lutego (12 Marca) 1860 r.

Nr. 46,858/24,062.

N° 34.

Przepisy o składaniu kaucyi lub poręczenia, na zabezpieczenie kary pieniężnej, w sprawach fiskalnych, do winnych zaregulowanėj.

(d. 3 (15) Listopada 1860 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

W odezwie z dnia 3 (15) Lipca r. b. Nr. 5,029, Wydział Celny przy Kancellaryi Księcia Namiestnika, wyłuszczył:

że w sprawach fiskalnych, jeżeli winny nie składa kaucyi lub poręczenia na zabezpieczenie zaregulowanėj do niego kary pieniężnej, wtenczas, na zasadzie Art. 917, 918 i 1015 Ustawy Celnėj dla Królestwa, kara winna być egzekwowaną z jego majątku;

że kary te bywają nieraz dość znaczne, dla tego Władze Celne, niepoprzestając na zabezpieczeniu onych w drodze administracyjnej na ruchomościach winnego, których wartość może być niedostateczną, powinny przedsiębrać środki, celem zabezpieczenia tych kar na majątku nieruchomym winnego, jeśli go posiada i przystąpić do tego bez najmniejszej zwłoki, nie czekając na ostateczną decyzję Władzy Celnėj lub Sądowej, aby tym sposobem nie dopuścić winnego do uniknienia kary prawem oznaczonej, i ochronić dochody skarbowe od uszczerbku;

że z powodu wątpliwości wynikłych co do porządku zabezpieczenia tego rodzaju kar, Wydział Celny uważał konie-

cznym wydać stałe w tym względzie dla Władz Celnych i Sądowych przepisy, a mianowicie:

1. aby do czynienia na majątku nieruchomym osób obwinionych o defraudacye ostrzeżeń w hipotece, celem ubezpieczenia zasądzonej na nich kary pieniężnej, uważać za zasadę decyzye Władz Celnych lub Sądowych, wyrzekające, że do obwinionego właściciela nieruchomości, lub do praw jego hipotecznie ubezpieczonych, reguluje się, lub może być z ostatecznej decyzji najwyższej Instancyi zaregulowaną kara pieniężna w oznaczonej kwocie, i

2. żeby takowe decyzye komunikowane były bezpośrednio przez Władze Celne, (Komory i Przykomórki) przez Naczelników Okręgów Celnych lub przez Sądy, (jeżeli sprawa fiskalna zostaje w dochodzeniu sądowym):

- a) Obroncom Prokuratorji przy Trybunałach Cywilnych dla wniesienia przez nich, na zasadzie takiej decyzji, ostrzeżenia w księgach hipotecznych gubernialnych na summę odpowiednią karze fiskalnej;
- b) Naczelnikowi Powiatu, Prezydentowi lub Burmistrzowi, jeżeli takowe ostrzeżenia mają być uczynione w księgach³ hipotecznych powiatowych;

że na powyższą propozycję Kommissya Rządowa Sprawiedliwości, oznajmiła:

iż Trybunały Cywilne, uważając decyzye i wyroki Władz Celnych, na równi z decyzjami i wyrokami Sądów Karnych, na zasadzie takowych, w myśl Art. 137 prawa hipotecznego z roku 1818, żadnych nie czynią trudności w zanoszeniu ostrzeżeń do ksiąg hipotecznych, dla zabezpieczenia należności skarbowej, aby tylko Władze Celne, zgodnie z Art. 1 i 2 prawa hipotecznego, żądanie swe co do rzeczonych ostrzeżeń przedstawiały za pośrednictwem umocowanych do tego urzędników, zaopatrzonych w piśmienne zlecenie, lub upoważnienie téj Władzy Celnój, która skazała winnego na karę pieniężną, a to ce-

lem dołączenia takowego zlecenia, lub upoważnienia, do księgi hipotecznej, na dowód że ostrzeżenie prawnie uczynione zostało.

Prokuratorya zaś zawiadomiła Wydział Celny, że wydała do obrońców swych przy Trybunałach Cywilnych rozporządzenie, aby po otrzymaniu od Władz Celnych Królestwa, lub też od Naczelników Okręgów Celnych decyzji zasądzającej karę pieniężną na osoby o defraudacye obwinione, z żądaniem przedsięwzięcia środków do zabezpieczenia téj kary na majątku nieruchomym tych osób, czynili niezwłocznie zadość tym żądanom, bez szczególnej na to decyzji Prokuratoryi.

Nadmieniła tylko Prokuratorya, że gdyby zaszła potrzeba zabezpieczenia kary fiskalnej na majątku nieruchomym w hipotekach pod zarządem Trybunału Warszawskiego zostających, w takim razie Władze Celne żądania swe winny przedstawiać Prokuratoryi, za pośrednictwem Wydziału Celnego.

Udzieliwszy podług tego stosowną Władzom Celnym instrukcyę, Wydział Celny odniósł się do Kommissyi Rządowej, o wydanie rozporządzenia, aby Naczelnicy Powiatowi, Prezydenci i Burmistrze miast, wraze otrzymania od Władz Celnych lub Sądowych Królestwa, albo też od Naczelników Okręgów Celnych decyzji, skazującej obwinionego o defraudacyę na karę pieniężną, z żądaniem przedsięwzięcia środków, celem zabezpieczenia téj kary na jego majątku nieruchomym przez wniesienie ostrzeżenia do ksiąg hipotecznych, natychmiast czynili zadość tym żądanom.

W skutku tego, Kommissya Rządowa wzywa Rząd Gubernialny, o wydanie do Naczelników Powiatowych, Prezydentów i Burmistrzów rozporządzenia, obejmującego wiadomości o powyższym przepisie, Sądy i obrońców Prokuratoryi obowiązującym, z poleceniem im, aby za otrzymaniem od Urzędu Celnego, od Naczelnika Okręgu Celnego lub od Sądu, decyzji skazującej osobę o defraudacyę obwinioną na karę pieniężną, z żądaniem zabezpieczenia takowej na majątku nieruchomym téj osoby, jeżeli go posiada, natychmiast czynili wnioski o ostrze-

żenie przed księgami hipotecznymi powiatowymi, lub okręgowymi, produkując otrzymane wezwanie Władzy, mające służyć za zasadę do uczynienia ostrzeżenia, i aby o skutku zawiadamiali tę Władzę, od której wezwanie otrzymali.

w Warszawie, d. 3 (15) Listopada 1860 r.

Nr. 12,998/25,197.

N° 35.

Rozporządzenie o rozciąganiu dozoru nad podejrzanymi o defraudację lub posiadanie broni, i aby Władze Policyjne i rządcy dóbr rządowych lub prywatnych, odbywali rewizye u tychże podejrzanych.

(d. 30 Czerwca (12 Lipca) 1861 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Dla zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom mogącym wyniknąć przy ściąganiu przez straż graniczną defraudantów, usiłujących, szczególnie w roku bieżącym, nieraz w dość licznych a częstokroć i uzbrojonych bandach, wprowadzać towary z zagranicy do kraju, Kommissya Rządowa, czyniąc zadość odezwie Wydziału Celnego przy Kancellaryi Namiestnika z d. 20 Czerwca (2 Lipca) r. b. Nr. 4301, wzywa Rząd Gubernialny o wydanie rozporządzenia:

1) ażeby stosownie do art. 261 Ustawy Celnój dla Królestwa, przepisy o użyciu broni przez Straż graniczną w art. 254 do włącznie 260 teje Ustawy zawarte, przybite były w miejscach publicznych po miastach i gminach w 21-werstowym pogranicznym obrębie położonych, i od czasu do czasu mieszkańcom odczytywane, zwłaszcza w tych okolicach, gdzie częściej defraudacye zdarzać się zwykły;

2) ażeby nad mieszkańcami pogranicznego obrębu, podejrzaniem o defraudacyę, Władze Policyjne, jak niemniej rządcy dóbr rządowych i prywatnych, rozciągnęli ścisły dozór i w razie dostrzeżenia że się zajmują przemycaaniem towarów, lub że posiadają jakąkolwiek broń bez pozwolenia, dopełniali u nich ścisłe rewizye i wykryte towary defraudowane lub broń przesyłali gdzie należy, a winnych przedstawiali do kary.

Rząd Gubernialny poleci właściwym Naczelnikom Powiatowym dopilnować, aby tak ostrzeżenie powyższe, jak i baczność nad ludźmi wzbudzającemi podejrzenie o zamiary spełnienia defraudacyj, jak najściślej były dopełniane.

w Warszawie, d. 30 Czerwca (12 Lipca) 1861 r.

Nr. 21,142/12,669.

№ 36.

Распоряженіе, недопускающее никакихъ изъятій въ пользу
разныхъ мѣстъ и лицъ, относительно безошлиннаго
пропуска предметовъ.

(22 Февраля (6 Марта) 1862 г.)

Таможенное Отдѣленіе Намѣстника Его Императорско-
Царскаго Величества въ Царствѣ Польскомъ.

Комитетъ Финансовъ, разсмотрѣвъ представленіе бывшего
Министра Финансовъ, Дѣйствительнаго Тайнаго Совѣтника Кня-
жевича, согласно съ его мнѣніемъ, постановилъ:

„недопускать никакихъ изъятій въ пользу разныхъ мѣстъ
и лицъ въ отношеніи безошлиннаго пропуска выписываемыхъ
ими изъ за границы предметовъ, о чемъ объявить всѣмъ вѣ-
домствамъ.“

Заключеніе Комитета удостоилось Высочайшаго утвержде-
нія 6-го Января 1862 г.

О такомъ Высочайшемъ повелѣніи, принятомъ Мини-
стерствомъ Финансовъ къ непремѣнному исполненію, и объя-
вленномъ Господину исправляющему должность Намѣстника,
въ отзывѣ Г-на Управляющаго симъ Министерствомъ отъ 3-го
Февраля с. г. № 1,825, Таможенное Отдѣленіе честь имѣетъ
сообщить Правительственной Коммисіи Внутреннихъ Дѣлъ для
надлежащаго свѣдѣнія.

Варшава, 22 Февраля (6 Марта) 1862 г.

№ 1,326.

№ 37.

Воспрещеніе привоза въ Царство Польское всякаго
оружія.

(2 Мая 1863 года).

Его Императорскому Высочеству Намѣстнику
въ Царствѣ Польскомъ.

Министерство Финансовъ, Департаментъ Внѣшней Торговли.

Государь Императоръ Высочайше повелѣть соизволилъ: впредь до особаго распоряженія воспрестить привозъ въ Имперію и Царство Польское по Европейской границѣ всякаго оружія, съ предоставленіемъ Главнымъ мѣстнымъ Начальникамъ, разрѣшать таковой привозъ въ исключительныхъ случаяхъ, по непосредственному ихъ усмотрѣнію.

О такомъ Высочайшемъ повелѣніи, сообщенномъ мнѣ Г. Военнымъ Министромъ, имѣю честь почтительнѣйше довести до свѣдѣнія Вашего Императорскаго Высочества, считая долгомъ присоветовать, что къ исполненію онаго сдѣлано вмѣстѣ съ симъ надлежащее распоряженіе по таможенному вѣдомству.

Варшава, 2 Мая 1863 г.

№ 5,559.

Примѣчаніе: Воспрещеніе сіе, препровожденное изъ Департамента Внѣшней Торговли, сообщено было Губернскимъ Правленіямъ при отношеніи Справительственной Комисіи Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ отъ 28 Іюня (11 Іюля) 1863 г. за № 15,858/11,014.

N° 38.

Zawiadomienie o zwinięciu Wydziału Celnego przy Kancellaryi Namiestnika Królestwa.

(d. 31 Lipca (12 Sierpnia) 1864 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Sekretarz Stanu przy Radzie Administracyjnej odezwą z dnia 17 (29) Lipca r. b. Nr. 5,593 zawiadomił Kommissyę Rządową, że stosownie do NAJWYŻSZEJ decyzji, oznajmionej w odezwie p. o. Ministra Sekretarza Stanu z d. 23 Maja (4 Czerwca) r. b. Nr. 158, istniejący przy Kancellaryi Namiestnika w Królestwie Polskiem Wydział Celny ma być zwiniętym, z włożeniem na Ministra Finansów przedstawienia Rządzącemu Senatowi szczegółowych NAJWYŻEJ zatwierdzonych zasad co do załatwiania interesów celnych w ogólności i w szczególności o konfiskacie towarów zatrzymanych w Królestwie Polskiem, a to celem wydania zależnych rozporządzeń dla podania do powszechnej wiadomości i wykonania powyższego NAJWYŻSZEGO rozkazu porządkiem przepisany.

Nadto JEGO CESARSKA MOŚĆ rozkazać raczył, aby sprawy wynikające z Ustawy Celnój, nie były nadal odsyłane do Rady Stanu Królestwa, a te z nich które znajdują się już w téjże Radzie, aby były ukończone podług poprzednich zasad.

Obecnie Towarzysz Ministra Finansów zawiadomił JW. Namiestnika Królestwa, że NAJJAŚNIEJSZY PAN polecić raczył, aby z pomiędzy interesów przez zwinięty Wydział Celny rozpatry-

wanych, interesa o konfiskacie towarów zatrzymanych w Królestwie, pozostawione były do załatwienia Departamentowi handlu zagranicznego na tych samych zasadach, jakie są przepisane dla załatwienia podobnych interesów we Władzach Celnym Cesarstwa; interesa zaś śledcze—o naruszeniu przepisów Ustawy Celnój, o użyciu broni przez Straż Graniczną, i okazaniu tejże straży oporu przez defraudantów, aby były po rozpoznaniu onychże przez Naczelników Okręgowych odsyłane wprost przez tychże Naczelników do właściwych Sądów, stosując się do istniejących w tym przedmiocie postanowień, zawartych w Ustawie Celnój. Nakoniec właściwy rozdział innych interesów Wydziału Celnego pozostawiony został Namiestnikowi Królestwa, po porozumieniu się z Ministrem Finansów.

W wykonaniu takowej woli NAJWYŻSZEJ, prowadzenie korespondencyj w interesach Celnym, należących do attrybucyi JW. Namiestnika Królestwa, włożonóm zostało stosownie do życzenia tegoż JW. Namiestnika Królestwa na urzędnika do szczególnych poruczeń przy Ministrze Finansów Rzeczywistego Radcę Stanu von Tyzenhauzena, obok innych poruczonych mu obowiązków, i termin ostateczny zwinienia czynności Wydziału Celnego, przez JW. Namiestnika Królestwa oznaczony został na dzień 1 (13) Sierpnia r. b.

O powyższych NAJWYŻSZYCH decyzjach, i wydanych przez JW. Namiestnika Królestwa rozporządzeniach, Kommissya Rządowa zawiadamia Rząd Gubernialny dla stosownego w czém należy wykonania.

w Warszawie, d. 31 Lipca (12 Sierpnia) 1864 r.

Nr. 18,351/11,036.

№ 39.

Распоряженіе о томъ, что полицейскія власти отправля контрабандныя товары въ подлежащія таможи, обязаны доносить о томъ немедленно Начальнику Таможеннаго Округа.

(5 (17) Февраля 1865 г.)

Н. Губернскому Правленію.

Правительственная Коммисія Внутреннихъ
и Духовныхъ Дѣлъ.

На основаніи приказанія Намѣстника Царства, Правительственная Коммисія отъ 12 (24) Апрѣля 1855 г. № 51,072/24,521 предписала Губернскому Правленію сдѣлать распоряженіе, чтобы Городскіе Магистраты и Войты гминь, по доставленіи къ нимъ контрабандныхъ товаровъ, немедленно отправляли таковыя въ подлежащія таможи и объ этомъ тотчасъ доносили Таможенному Отдѣленію, съ приложеніемъ копіи протокола задержанія или выемки контрабандныхъ товаровъ; Начальникамъ же Уѣздовъ поставить въ обязанность имѣть строгое наблюденіе за исполненіемъ этого распоряженія съ тѣмъ, что въ случаѣ малѣйшаго замедленія, какъ въ доставленіи задержанной контрабанды въ таможи, такъ и въ представленіи протокола въ Таможенное Отдѣленіе, виновные будутъ подвергнуты строжайшей отвѣтственности.

Нынѣ состоящій по таможеннымъ дѣламъ при Господинѣ Намѣстникѣ Царства, Дѣйствительный Статскій Совѣтникъ Фонъ Тизенгаузенъ, отъ 23 Января (4 Февраля) с. г. № 145 увѣдомляя, что съ упраздненіемъ Таможеннаго Отдѣленія, разсмотрѣніе конфискаціонныхъ дѣлъ, и всѣ свѣдѣнія по онымъ, на-

ходятся въ непосредственномъ вѣдѣніи Начальниковъ Таможенныхъ Округовъ, требуетъ, дабы въ отмѣну прежняго распоряженія 1855 г., было предписано Административно-Полицейскимъ властямъ Царства, копіи сказанныхъ протоколовъ, о контрабандныхъ задержаніяхъ и прочія свѣдѣнія доставлять Окружному Начальнику того Таможеннаго Округа, въ вѣдѣніи коего находится таможня, въ которую задержанный контрабандный товаръ отправленъ будетъ.

О такомъ требованіи Дѣйствительнаго Статскаго Советника Фонъ Тизенгаузена, Правительственная Коммисія увѣдомляетъ Губернское Правленіе для надлежащаго распоряженія.

Варшава, 5 (17) Февраля 1865 г.

№ 3,851/1,744.

№ 40.

Распоряженіе о томъ, какъ слѣдуетъ поступать съ большими контрабандистами, приговоренными, въ замѣнъ денежныхъ взысканій, къ заключенію въ тюрьмѣ.

*Выписка изъ журнала засѣданія Совета Управленія
отъ 10 (22) Сентября 1865 г.*

Бывшее Таможенное Отдѣленіе при Канцеляріи Намѣтника въ Царствѣ Польскомъ, требовало еще въ 1858 г. заключенія Правительственной Коммисіи Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ по вопросу: какъ поступать съ тѣми контрабандистами, приговоренными въ замѣнъ денежныхъ взысканій, къ заключенію въ тюрьмѣ, которые по болѣзни не могутъ быть туда отправлены.

Хотя потребованное заключеніе было доставлено, однако вопросъ этотъ остался доселѣ нерѣшеннымъ и только въ концѣ миновавшаго года, состоявшій по Таможеннымъ дѣламъ Дѣйствительный Статскій Совѣтникъ Фопъ Тизенгаузенъ отнесся въ Правительственную Коммисію Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ объ исходатайствованіи разрѣшенія Высшаго Начальства по означенному дѣлу.

Для основательнаго обсужденія помянутаго вопроса, Правительственная Коммисія Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ, признала нужнымъ спешить съ Правительственною Коммисіею Юстиціи и потребовала отъ Губернскихъ Правленій свѣдѣній, какимъ порядкомъ производится нынѣ отправление сего рода арестантовъ въ тюрьмы, въ случаѣ ихъ болѣзни.

Правительственная Коммисія объяснила, что всякаго рода преступники, приговоренные на основаніи Уложенія о Наказаніяхъ Уголовныхъ и Исправительныхъ, или по правиламъ Таможеннаго Устава,—подвергаются сему наказанію въ однихъ и тѣхъ же тюрьмахъ, не смотря на то, опредѣлено ли наказаніе судебнымъ или административнымъ порядкомъ, и что, слѣдовательно, порядокъ приведенія сихъ приговоровъ въ исполненіе, долженъ подлежать однимъ и тѣмъ же правиламъ; правила же эти по судебному вѣдомству положительно опредѣлены и основаны на Прусскомъ (§ 533) и Австрійскомъ (часть I, § 455) Уголовномъ Судопроизводствѣ. Судебныя мѣста примѣняясь въ точности къ симъ правиламъ, въ случаѣ болѣзни приговореннаго, по строгой повѣркѣ этого обстоятельства, или разрѣшаютъ отложить приведеніе приговора въ исполненіе, до времени совершеннаго выздоровленія приговореннаго, съ отдачею его подъ надзоръ полиціи, что случается тогда только, когда болѣзнь опасна и приговоренный не можетъ быть доставленъ безъ вреда, для здоровья, въ тюрьму, или предписываютъ арестовать судимаго, и въ семъ послѣднемъ случаѣ, если здоровье арестанта требуетъ леченія, то онъ отправляется въ тюремный лазаретъ, съ зачисленіемъ времени пребыванія его въ ономъ въ счетъ наказанія.

По мнѣнію Правительственной Коммисіи Юстиціи, такой же порядокъ, долженъ бы быть соблюдаемъ и въ отношеніи контрабандистовъ, приговоренныхъ административными мѣстами къ заключенію, тѣмъ болѣе, что приведеніе въ исполненіе рѣшенія, зависитъ отъ тѣхъ властей, коимъ по закону предоставлено право опредѣлять наказаніе.

Изъ полученныхъ отъ Губернскихъ Правленій рапортовъ, оказывается, что по нынѣшнему порядку, соблюдаемому исполнительными властями за неимѣніемъ положительныхъ правилъ, больный контрабандиръ, долженъ представить свидѣтельство городского, окружного, уѣздного или даже частнаго лекаря, удостоверяющее, что отправление его въ такомъ состояніи можетъ быть вредно для здоровья; по полученіи же сего свидѣтельства, Губернское Правленіе разрѣшало оставленіе контрабандира на мѣстѣ, до времени его выздоровленія, подъ надзоромъ полиціи.

Сохраненіе на будущее время этого порядка, Губернскія Правленія находятъ достаточнымъ, если только въ ономъ введено будетъ то измѣненіе, чтобы въ случаѣ болѣзни, контрабандиръ подвергается былъ медицинскому освидѣтельствуванію посредствомъ штатныхъ врачей, окружныхъ или уѣздныхъ, въ присутствіи Бургомистровъ или Гминныхъ Войтовъ, съ подробнымъ описаніемъ рода болѣзни и заключеніемъ, относительно времени необходимаго для излеченія оной, чтобы таковое свидѣтельство передавалось на разсмотрѣніе и заключеніе Врачебной Управы и на основаніи сего заключенія, опредѣлялись, или оставленіе больного на мѣстѣ до времени выздоровленія, или отправление немедленно въ тюрьму, смотря по важности болѣзни.

Сообразивъ вышеприведенныя обстоятельства и имѣя въ виду, что согласно 1016 статьѣ Таможеннаго Устава, если лица на коихъ наложено взысканіе, или поручители ихъ, окажутся несостоятельными къ платежу слѣдующаго съ нихъ взысканія, то Таможня сообщаетъ Губернскому Правленію о замѣнѣ на основаніи ст. 918 и 919 того же Устава денежнаго взысканія заключеніемъ въ тюрьмѣ, Правительственная Коммисія Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ, представляя въ рапортѣ отъ 9 (21)

Сентября с. г. за № 26,421/12,264 настоящее дѣло на разрѣшеніе Совѣта Управленія, съ своей стороны полагаетъ:

1. примѣнительно къ существующему по судебному вѣдомству порядку, предписать Губернскимъ Правленіямъ, чтобы въ случаѣ если контрабандиръ на основаніи Таможеннаго Устава, приговоренный Губернскимъ Правленіемъ къ тюремному заключенію, одержимъ такою болѣзнію, при которой отправленіе его въ тюрьму можетъ угрожать опасностію жизни его, удостовѣряться о справедливости сего и о степени болѣзни контрабандира, посредствомъ уѣздныхъ окружныхъ или городскихъ врачей въ присутствіи Бургомистровъ или Гминныхъ Войтовъ и протоколъ сего освидѣтельствванія, въ которомъ должны быть подробно описаны родъ и степень болѣзни, равно время необходимое на излеченіе оной, передавать на заключеніе Врачебной Управы, а за тѣмъ на основаніи сего заключенія, опредѣлять въ общемъ присутствіи Губернскаго Правленія, или оставленіе больнаго на мѣстѣ до времени выздоровленія, или же отправленіе немедленно въ тюрьму, смотря по степени и роду болѣзни;

2. предоставить Гражданскимъ Губернаторамъ, какъ при первомъ освидѣтельствваніи болѣзни, принимать сверхъ вышепредполагаемыхъ, еще и другія по своему усмотрѣнію мѣры, такъ и въ случаѣ продолжающейся болѣзни, распорядиться переосвидѣтельствваніемъ больнаго.

Совѣтъ, найдя изъясненныя предположенія основательными и соответствующими своей цѣли, утвердилъ оныя, съ тѣмъ, чтобы,—при постановленіи рѣшеній въ общемъ присутствіи Губернскихъ Правленій, объ оставленіи на мѣстѣ больнаго контрабандира или о немедленномъ отправленіи его въ тюрьму,—заключенія Врачебныхъ Управъ относительно степени и рода болѣзни не служили безусловнымъ основаніемъ къ таковымъ рѣшеніямъ, но имѣлись только въ виду.

Примѣчаніе. Постановленіе это препровождено было Губернскимъ Правленіемъ при предписаніи Правительственной Коммисіи Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ отъ 1 (13) Октября 1856 г. № 33,001/15,666.

N° 41.

Najwyższy rozkaz zatrzymywania towarów w obrębie 50-o werstowym od granicy, gdy nie ma dowodu opłaty cła, oraz na kolejach stacyi Maurucie.

(d. 1 (13) Grudnia 1865 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Reskryptem z dnia 24 Lipca (5 Sierpnia) 1863 roku Nr. 17,271/4,242 Rząd Gubernialny zawiadomiony został, że NAJJAŚNIEJSZY, PAN wskutku najpoddanniejszego przedstawienia Ministra Finansów, NAJWYŻEJ w dniu 7 Czerwca t. r. rozkazać raczył: nadal do czasu przywrócenia w Królestwie Polskiem porządku, dozwolić zatrzymywania w obrębie 50-o werstowym od linii granicznej wewnątrz kraju niepodlegających plombowaniu towarów zagranicznych, jeżeli przy transporcie onych nie będą dołączone dowody celne, przekonywające o prawnem ich wejściu, a mianowicie kwity z opłaty cła.

Obecnie Sekretarz Stanu przy Radzie Administracyjnej nadesłał Kommissyi Rządowej NAJWYŻEJ w dniu 26 Lutego zatwierdzone zdanie Komitetu Ministrów, którym, na skutek przedstawienia Ministra Finansów, postanowiono:

1. moc NAJWYŻSZEGO rozkazu z dnia 7 Czerwca 1863 r. o zatrzymywaniu w obrębie 50-o werstowym od linii granicznej, niepodlegających plombowaniu towarów zagranicznych, jeżeli przy transporcie onych, nie będą dołączone kwity celne, przekonywające o prawnem ich wejściu, przedłużyć nadal do

czasu wydania nowój Ustawy Celnej, z rozciągnięciem tego środka na drogę żelazną Królewiecko-Kowieńską i do Stacyi Maurucie, znajdującj się między Wierzbołowem i Kownem za 50-o werstową linią pograniczną, i

2. dozwolić zatrzymywanie i za obrębem 50-o werstowym od linii granicznej tych z wspomnianych towarów, które będą przewożone drogami żelaznymi i będą przyjęte na takowe w 50-o werstowej pogranicznej przestrzeni, tudzież na rzeczonj stacyi Maurucie.

O tym rozkazie NAJWYŻSZYM, Rząd Gubernialny poda zwykłą drogą do wiadomości powszechnj mieszkańców i o tém raport Kommissyi Rządowj złoży.

w Warszawie, d. 1 (13) Grudnia 1865 r.

Nr. 40,838/9,667.

N° 42.

Zmiana Art. 1 do 23 Tom VI. Zbioru Praw wydanych
w r. 1857 o Komorach Celnych.

(d. 19 (31) Stycznia 1866 r.)

do
Rządu Gubernialnego N.

KOMMISSYA RZĄDOWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I DUCHOWNYCH.

Przesyłając przy niniejszém Rządowi Gubernialnemu kopię NAJWYŻEJ w dniu 30 Listopada 1865 r. zatwierdzonego Zdania Rady Państwa, w przedmiocie nowego rozdziału urzędów celnych, nowych etatów dla tychże i nowych przepisów o pra

wach Komór do handlu Europejskiego, Kommissya Rządowa poleca takowe wraz z objaśnieniem co do etatów, podać zwykłą drogą do wiadomości powszechnej mieszkańców i o tém złożyć raport.

w Warszawie, d. 19 (31) Stycznia 1866 r.

Nr. 318/1,026

Anneks do N° 42-go.

*Wyciąg ze Zdania Rady Państwa daty 30 Listopada
1865 roku.*

V. W miejsce Art. 1 do 23 Tom VI Zbioru Praw wydania 1857 r., postanowić:

1) Przywóz i wywóz towarów do handlu Europejskiego w Królestwie Polskiem, dozwala się jedynie przez te punkta, w których się znajdują osobne do tego urzęda zwane Komorami, Przykomórkami Celnymi i punktami przechodowemi.

2) Stosownie do większych lub mniejszych praw zapewnionych tym urzędom we względzie przywozu i poboru cła od towarów, urzęda takowe dzielą się na: a) Główne Komory Składowe; b) Komory 1-ěj klasy; c) Komory 2-ěj klasy; d) Komory 3-ěj klasy; e) Przykomorki Celne, i f) Punkta przechodowe.

3) Towary pochodzenia ruskiego, tak obłożone cłem, jako też nieobłożone, mogą być wywożone za granicę przez wszystkie Komory, Przykomórki i Punkta przechodowe.

4) Do Głównych Komór Składowych, dozwala się przywozić wszelkie niezakazane taryfą towary zagraniczne. Termin do pozostawiania tych towarów na składzie, jako też do poboru od nich cła lub powrotnego wywozu za granicę, na tych Komorach nie ustanawia się. Główne Komory Składowe są: St. Petersburgska, Rygska, Moskiewska, Odesska, Taganrogska i Warszawska.

5) Do Komór 1-jej klasy dozwala się przywozić wszelkie niezakazane taryfą towary zagraniczne. Termin do poboru od tych towarów cła, ustanawia się roczny od dnia przywozu towarów. Komory klasy 1-jej są: w Archangielsku, Rewlu, Libawie, Połondze, Taurogeniu, Jursburgu, Wierzbołowie, Radziwiłowie, Gusiotynie, Nowosielicach, Skielanach, Wincencie, Nieszawie, Aleksandrowie, Szczypiornie, Sosnowicach, Granicy i Michałowicach. Z Komór tych, przez wszystkie portowe i wszystkie leżące przy drogach żelaznych, dozwala się wywozić w przeciągu wyżej oznaczonego terminu rocznego, napowrót za granicę towary zagraniczne, które cła nie opłaciły.

6) Z niżej wymienionych Komór, dozwala się wywozić zagraniczne towary, w celu poboru od nich cła, do innych Komór, na zasadzie przepisów Ustawy Celnój: *a)* z Wierzbołowa—do St. Petersburgskiej, Moskiewskiej i Rygskiej; *b)* z Nieszawskiej, Granickiej, Sosnowieckiej i Aleksandrowskiej—do Warszawskiej; *c)* z Warszawskiej—do St. Petersburgskiej, Moskiewskiej i Rygskiej; *d)* z Rygskiej i Rewelskiej—do St. Petersburgskiej i Moskiewskiej; *e)* z Radziwiłowskiej—do Odesskiej; *f)* z Odesskiej—do Moskiewskiej, i *g)* z Taganrogskiej—do Moskiewskiej.

7) Do Komór klasy 2-jej dozwala się przywozić następujące towary zagraniczne: 1) wszelkie towary które w taryfie nie są cłem obłożone; 2) z towarów obłożonych podług taryfy cłem, te które nie podlegają przykładaniu plomb celnych, z wyłączeniem tylko: herbaty, win, mocnych napojów, cukru (mączki i wszelkiego tłuczonego), farb i materiałów aptekarskich, przedmiotów złotych i srebrnych, podlegających przyłożeniu cech w probierniach; 3) z towarów obłożonych cłem, podlegających przykładaniu banderoli: cukier rafinat w głowach i kawalkach, tudzież tytoń, tabaka i cygara. Termin do poboru cła od towarów na Komorach klasy 2-jej, ustanawia się dwumiesięczny, od dnia przybycia towarów. Z Komór tych nie dozwala się wysyłać żadnych towarów zagranicznych do innych Komór dla poboru od nich cła. Komory 2-jej klasy są: w Narwie,

Pernowie, Nikołajewsku, Teodozyi, Eupatoryi, Karczu, Berdyańsku, Słupcy, Praszce, Pyzdrach, Wieruszowie, Herbach i Tomaszowie.

Uwaga. Do Komór w Wieruszowie i Praszce, dozwala się przywozić farby i towary aptekarskie, a do Komór w Teodozyi, Eupatoryi, Kerczu i Berdyańsku, wyroby tkackie pochodzenia tureckiego, oddzielnie w taryfie wyszczególnione.

Uwaga. Ministrowi Finansów nadaje się prawo rozciągnąć na Komory: w Mikołajewsku, Słupcy, Herbach i Tomaszowie we względzie przepuszczenia towarów zagranicznych, prerogatywy Komór klasy 1-jej, jeżeli wymagać będzie stan handlu w tych punktach.

8) Do Komór klasy 3-jej dozwala się przywozić wszelkie towary cłem nieobłożone, z wyłączeniem aparatów i machin wszelkich, oprócz rolniczych, a z obłożonych cłem, wszelkie te, które dozwolone są do przywozu do Komór klasy 2-jej.

Termin do oclenia towarów na Komory klasy 3-jej oznacza się miesięczny, licząc od dnia przybycia towarów. Komory klasy 3-jej są: w Onedze, Dageńsku, Arensburgu, Widawie, Kretingenie, Gorzdowie, Nowem-Mieście, Drużkopolu, Wołoczyńsku, Isakowcu, Lipkanach, Kubejsku, Akermanie, Tatarbunażu, Besztamaku, Sebastopolu, Mariupolu, Geniczescu, Filipowie, Peplówku, Zieluniu, Lubliczu, Dobrzyniu, Podgrabowie, Modrzejewie, Ratajach, Sandomierzu, Zawichoście i Krzeszowie.

Uwaga: Prócz ogólnych prerogatyw nadanych Komorom klasy 3-jej, dozwala się Komorom: Krzeszów i Zawichost, ocliwac wina Austryackie i Węgierskie, a Komorom: Sebastopol, Kubejsk i Tatarbunaż wyroby tkackie pochodzenia tureckiego, oddzielnie w taryfie wyszczególnione.

9) Do Przykomórków Celnych mogą być przywożone tylko towary bezcłowe, z wyłączeniem wszelkiego rodzaju machin i aparatów, a z obłożonych cłem, tylko zboże w ziarnie i mące. Przykomórki Celne są: w Gajnuszu, Niemceńsku, Jał-

tynie, Władysławowie, Raczkach, Boguszach, Grodziszczku, Niezdarze, Opatowcu, Podmajdanie, Igołomii, Baranie i Dołhobyczowie.

Uwaga: Prócz ogólnych prerogatyw nadanych Przykomórkom Celnym, Przykomórkom: w Igołomii, Dołhobyczowie, Podmajdanie i Opatowcu, dozwala się oclenie win Austriackich i Węgierskich.

10) Przez punkta przechodowe, nie dozwala się przewóz żadnych towarów zagranicznych, lecz przez takowe przepuszczają się miejscowi pograniczni mieszkańcy, za krótkotrwałymi biletami, na zasadzie istniejących przepisów. Punkta przechodowe znajdują się w następujących miejscach w Cesarstwie: w Ojsianach, Wowerach, Degucach i Sertenikach, (wszystkie cztery w Gubernii Kowieńskiej) i w Królestwie Polskiem: w Dąbrowie, Chorzelach, Janowie, Mławce, Osieku, Romaniszkach, Służewie, Radziejowie, Piotrkowie—Skulsku, Wilczynie, Czolnochowie, Bolesławcu, Podłęzjach, Gniazdowie, Czeladzi, Goli, Niesołowicach, Szycach, Sierosławicach i Łomżek-Zaklikowie.

11) Oprócz wyżej wspomnianych Urzędów Celnym, istnieją jeszcze następne mające inne przeznaczenie, a mianowicie: 1) Komora w Kronsztadzie i Przykomórek Bałtyjski, stanowiące przedwstępne punkta Komór St. Petersburgskiej i Rewelskiej i działające na podstawie oddzielnych przepisów. 2) Cztery posterunki straży pogranicznej, rozłożone na granicy Gubernii St. Petersburgskiej z Finlandyą, we wsiach: Korosarysku, Korkomiakach, Białym-Ostrowie i na Lisim-nosie, przez które przepuszczają się przejeżdżający przez granicę Finlandyi, i które przywożone do nich płody Finlandzkie przesyłają do Komory St. Petersburgskiej w celu przepuszczenia na zasadzie oddzielnych przepisów. 3) Przykomórki Celne w Kundzie i Habsalu (Gubernii Estlandzkiej), przez które dozwala się tylko przewóz soli i śledzi, dla oclenia w jednomiesięcznym terminie, tudzież węgla kamiennego. 4) Przykomórek Celny w mieście Rostawie (nad Donem), przez który dozwala się tylko przewóz za granicę towarów. 5) Przykomórek Celny we wsi Buleń

(Gubernii Liflandzkiej na który wkłada się nadzór nad statkami przechodzącymi rzeką Aa z morza do miasta Mitawy. 6) Trzy posterunki celne w Gubernii Archangielskiej, a mianowicie: w Kole, Kemi i Sumskiej-Posadzie, dla przepuszczania za granicę nadmorskich mieszkańców, a ztamtąd soli i niektórych przedmiotów ze zwierzyny i ryb, które dozwolone są do przewozu tymże mieszkańcom.

12) Przepuszczanie niezakazanych do przewozu towarów przez takie Komory lub Przykomórki, które nie mają prawa przepuszczania onych, może być dozwoloném przez Ministra Finansów, a w Królestwie Polskiem, przez Namiestnika Królestwa, jeżeli wypadki i powody na podstawie których zachodzić będą podobne żądania, uznane będą zasługującymi na uwzględnienie.

VI. Poruczyć Ministrowi Finansów:

1. wyszczególnione w poprzednim punkcie (V) przepisy o prawach Urzędów Celnych we względzie, przywozu, wywozu, składu i powrotnego wywozu towarów, wprowadzić w wykonanie nie później jak 1 Marca 1866 r.;

2) po wprowadzeniu wszystkich rzeczonych środków w wykonanie, urzędników, którzy okażą się zbytecznymi, uwolnić na ogólnych zasadach co do spadłych z etatu, z wypłatą przypadającego im podług prawa utrzymania z Kassy Państwa.

№ 43.

Высочайшее повелѣніе относительно предоставленія лицамъ всѣхъ вообще званій права выписывать, безъ торговаго свидѣтельства, изъ за границы товары для собственнаго употребленія.

Въ Правительственную Коммисію Внутреннихъ
и Духовныхъ Дѣлъ.

*Выписка изъ Журнала засѣданія Совѣта Управленія
отъ 26 Апрѣля (8 Мая) 1866 года.*

Товарищъ Министра Финансовъ отзывомъ отъ 21 Апрѣля сего года за № 3,031 увѣдомилъ Намѣстника въ Царствѣ, что Государь Императоръ, по всеподданнѣйшему докладу Министра Финансовъ, основанному на соглашеніи съ Намѣстникомъ, въ 15 день Апрѣля сего года, Высочайше повелѣтъ изволилъ: распространить на Царство Польское дѣйствіе статьи 50-ой Высочайше утвержденнаго 9 Февраля 1865 года Положенія о пошлинахъ за право торговли и другихъ промысловъ, по силѣ коей, лицамъ всѣхъ вообще званій предоставлено право безъ всякаго торговаго свидѣтельства, выписывать изъ за границы не для продажи, а для собственнаго употребленія товары непосредственно на свое имя, съ платежемъ ординарной пошлины.

Совѣтъ положилъ о такомъ Высочайшемъ повелѣніи увѣдомить подлежація Управленія, для зависящаго исполненія, и поручить Правительственной Коммисіи Внутреннихъ и Духовныхъ Дѣлъ обнародовать это повелѣніе ко всеобщему свѣдѣнію припечатаніемъ онаго въ вѣдомостяхъ.

№ 21,978

Конецъ.

Biblioteka WSP Kielce

0286198

